ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରିଭାଷା

ଅଭୀପ୍ସା
ABHIPSA

Malaysia Odia Community

Souvenir of Malaysia Odia Community

Kuala Lumpur, Malaysia, 2019

Z ESTATES

Built on the foundation of impeccable architecture and plush amenities, Z1 markets the finest homes where exceptional meets the extraordinary.

WHERE LUXURY MEETS SUSTAINABLE LIVING AT Z ONE

above all else

Images are for representation purpose only

Z Estates Pvt. Ltd.

M4/34, Acharya Vihar,
Bhubaneswar - 751013 (Odisha)
Tel: +91 674 2540806

Project Registration Number - RP/19/2018/00213

CUSTOMER RELATIONS OFFICE

Project - Z-1, Kalaraharnga, Near Big Bazar,
Nandankanan Road, Bhubaneswar - 751024
Tel: +91 6742727241 | Mob: +91 9437489487
9437481345/9437186652 / 9437476133
9437189487 / 9437499487
Email: z1@zestates.in | Visit us at: www.z-1.in, www.zestates.in

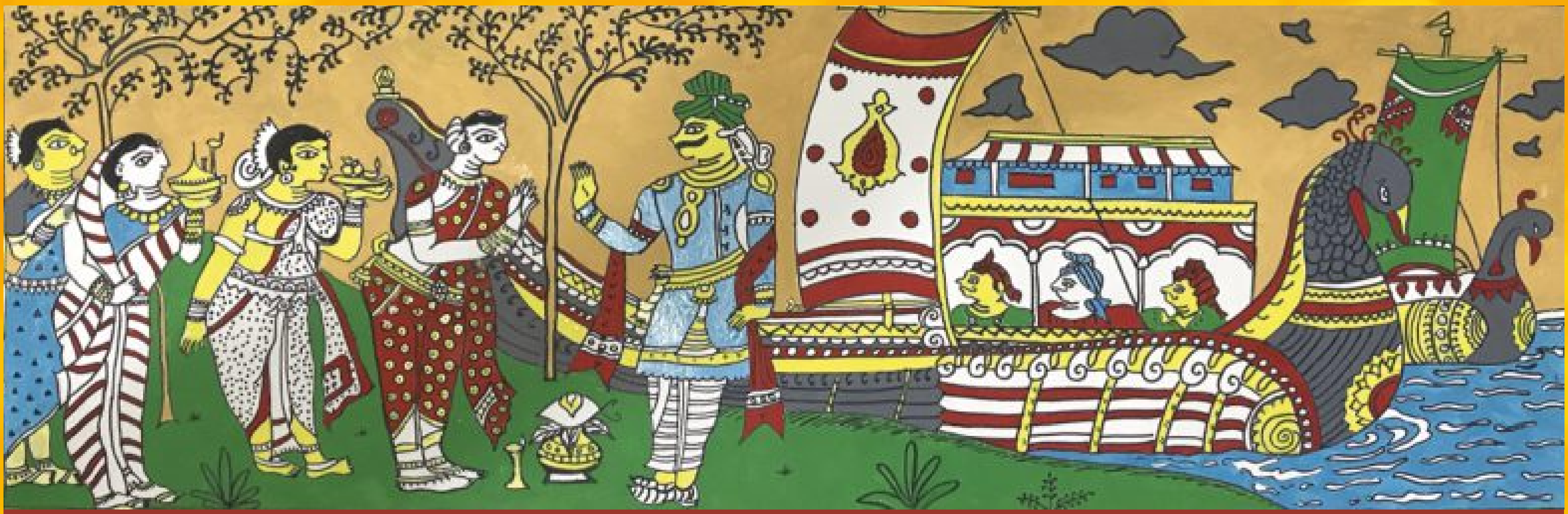

Art by Bhakti Jena, Std 9, ELC International School Kualalumpur

ମୁଖଶାଳା...

A passage through our Culture

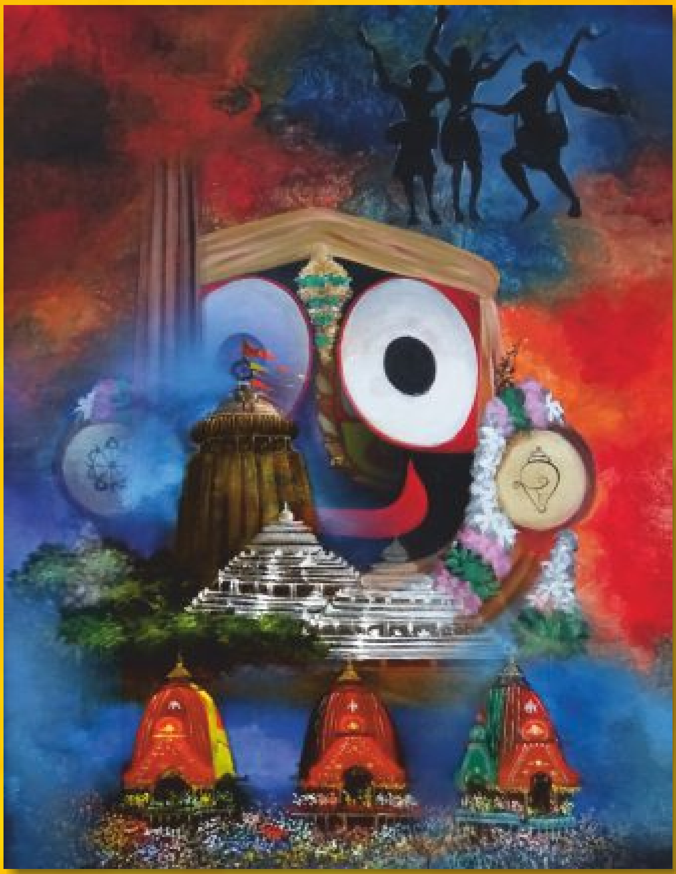

About the Cover Page .... pg 04

MOC Vision and Mission .... pg 05

MOC Administration .... pg 06

Message from President .... pg 09

From the Editor's Desk .... pg 10

Message from Nikhilesh Giri .... pg 11

Message from Achyuta Samanta .... pg 12

Message from Debraj pradhan .... pg 13

Message from SOA .... pg 14

Chandrabhaga: English Section .... pg 15

MOC Events - a glimpse .... pg 47

Silastambha: Odia Section .... pg 51

ଆମ ସଂସ୍କୃତିର ନନ୍ଦିଘୋଷ....
ସଂହତିର ବାରବାଟୀ....
ଆମ ଭାଷାର ବୈତରଣୀ....
ସାହିତ୍ୟର ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର....
ଆମ ଭାବନାର ଭୂଚିତ୍ର....
ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରିଭାଷା....

ଅଭୀପ୍ସା

About the cover:
'Abhipsa' is the cherished aspiration to connect rich Odia culture and spread its essence. Like the historical monument at Konark, where, the ecstatic sculptures of art is engraved in stones standing tall for ages, our souvenir 'Abhipsa' will hopefully ablaze a ray of hope in literary portrait. 'Abhipsa' is a compilation of Odia and English articles and poems by Malaysia Odia Community (MOC) members as well as writers from Odisha, with an objective to connect, nurture and enhance the centuries old Odia culture among the present and next-gen Odias.

Disclaimer : The Malaysia Odia Community (MOC) and Souvenir Publication Team are not responsible for the accuracy and validity of the submitted content. The ultimate validity of the articles and any liability rests with the individual author.

Malaysia Odia Community (MOC) Vision and Mission

The Malaysia Odia Community is an apolitical, non-profit and voluntary group formed to provide a platform for promoting cultural and social activities beyond Odisha. This community will cater to bringing back the Odia culture and tradition followed in our homeland. The group came into existence with the support of all the Odia expatriates working in Malaysia. Currently, we have more than a hundred families who are residing in Malaysia and working in different sectors of the work force. Our numbers are rapidly increasing. Some of the prominent sectors that our Odia brothers and sisters are currently working in, are ranging from Information and Communications technology, tertiary education, Insurance, maritime, Oil and gas, banking, logistics, entrepreneurship, health care, to food and beverage, etc. We are proud of our presence in Malaysia, originating from the roots of Odisha.

The purpose of this community is not only to promote our culture but also to engage in community service. We are gearing up towards helping the local Odia community as well as those in need back home in Odisha. Being in its infancy, we are slowly garnering strength to accomplish our mission.

We would invite all the Odias in Malaysia to register under this community and become a part of this greater cause.

www.malaysiaodia.org

Malaysia Odia Community (MOC) Administration

Mr. Dipti Ranjan Nanda
President

Mr. Ekamra Mahapatra
Vice President

Ms. Snigdha Misra
Secretary

Mr. Basant Kumar Pradhan
Asst. Secretary

Mr. Hrudananda Pattanayak
Treasurer

Mr. Biranchi Khamari
Asst. Treasurer

Mr. Girish Mohan Patnaik
Executive Member

Mr. Anup Kumar Patri
Executive Member

Mr. Jitu Kumar Patra
Executive Member

Mr. Kamal Kanta Behera
Executive Member

Executive Member

Mr. Chandan Sarangi
Executive Member

Mr. Prasanna Ku Panda
Executive Member

Mr. Jayadev Das
Executive Member

Mr. Shubhabrata Samantaray
Executive Member

Dr. Sukant Jena
Executive Member

Mr. Satyabrata Nayak
Executive Member

Mr. Soumya Ranjan Mishra
Executive Member

Mr. Dipak Mohapatra
Executive Member

Mr. Pradeep Kumar Mishra
Adviser

Mr. Sanjay Das
Adviser

Mr. Prabodh Kumar Behera
1st President

ମୂର୍ଛିତ ଏକ ସର୍ଜନାରେ...

Art by
Anisha Pattanayak

Anisha daughter of Ipsita and Anitesh Pattanayak, is presently studying in Year-11 in Garden International School. Apart from good academics, Anisha is an enthusiastic artist with a large collection of paintings and drawings covering various topics. She is a pet lover and is sensitive towards animals protection and global warming.

C. V. Raman College of Engineering

(An Autonomous Engineering College)

Ranked among the *Top 100* Engineering Colleges consecutively for last 04 Years by NIRF, MHRD, Govt. of India

Courses Offered

UG PROGRAMS
- Chemical Engg
- Civil Engineering
- Computer Sc & Engg
- Computer Sc & IT
- Computer Engg (Software Engg)
- Computer Sc & System Engg
- Electrical Engg
- Electrical & Electronics Engg
- Electronics & Telecommunication Engg
- Marine Engg
- Mechanical Engg

PG PROGRAMS
- Computer Sc & Engg
- Electrical Engg
- Electronics & Communication Engg (Signal Processing & Communication)
- Heat Power Engg
- Mechatronics
- M.Sc. in Applied Mathematics & Computing
- M.Sc. in Applied Physics
- M.Sc. in Chemistry
- Master in Business Administration (MBA)

PH.D. PROGRAMS
- Engineering
- Science & Humanities
- Management

MARINE PROGRAMS
- 4 Yr Degree in **Marine Engg**
  Pass 10+2 with PCM average of 60% with 50% marks in English at 10th/12th standard
- 1 Yr **Graduate Marine Engg**
  Pass B.E./B.Tech (Mech) with 50% marks and must have 50% marks in English at 10th/12th standard
- Lateral Entry in **Marine Engg**
  3Yr Diploma in Mech/Marine Engg with at least 60% marks and must have 50% marks in English at 10th/12th standard (5% relaxation for SC/ST candidates)
  AGE - 18Yr to 25Yr (5Yr relaxation for SC/ST candidates)

Recognitions

- Approved by AICTE
- A Grade by NAAC
- Recognized by UGC
- Accrediated by NBA
- Affiliated to Govt. University
- Rank 94th
- SIRO Recognized
- Member of STUDY IN INDIA — Enlisted in Indian Embassy (COMPEX Scholarship)

Centres of Excellence

- Bosch-Rexroth CoE
- SIEMENS CoE
- FACT Gold Process Automation CoE
- CoreEL VLSI CoE
- Tool Room & Manufacturing CoE
- C-DAC Centre of Excellence *(with **PARAM**-Super Computer)*
- Industrial Robotics CoE
- NVidia CUDA Teaching Centre
- HVAC & Refrigeration CoE
- Centre of Remote Sensing and GIS
- Google CoE
- TATA Technology Teaching Centre
- CCNA Teaching Centre
- Industrial Welding CoE
- SEW Euro Drive CoE
- Centre for English, Japanese & French Language

web : www.cvrce.edu.in
YouTube : www.cvrce.tv
Email : intladmission@cvrce.edu.in
internationalqueries@cvrgi.edu.in

-: CAMPUS :-
Bidyanagar, Mahura, Bhubaneswar, Odisha. Pin-752054
For details, contact : +91-674-663 6555
Call & WhatsApp : +91-78529 35682 / +91-73817 31100
Wechat : +91-98610 03062

Message from President

Mr. Dipti Ranjan Nanda
President

It is heartening to see the first issue of "Abhipsa" getting published.

Encouraging creative writing was one of the key objectives when we formed Malaysia Odia Community. Any form of wring is creative and certainly commendable.

I congratulate all who have provided their stories, poems, articles etc. making Abhipsa a reality. Reading and writing is not at a level what it was in the past due to computerization. We have a greater responsibility to encourage writing in all forms, so that we can read and enjoy them. The rich literary legacy of Odias must continue to be maintained.

We have seen many great magazines in Odia language which have won the hearts of all Odias.

I wish and pray that Abhipsa will do the same for Odias in Malaysia.

On the happy and auspicious occasion of Deepavali, Abhipsa is seeing the light of the day.

I wish Abhipsa all the best. May all our writers have greater success in their literary achievements.

Namaskar
Dipti Ranjan Nanda

Mr Dipti Ranjan Nanda is living in Kuala Lumpur since 2005. He is a marine engineer by profession and currently working in a multinational shipping company. Originally from Talcher he takes keen interest in Odia Culture and literature.

Message from Editorial Desk

Binapani Pradhan

Anitesh Pattanayak

Pradeep Mishra

"ଅଭୀପ୍ସା" ଓଡ଼ିଆମନର ମହକ , ଆଖି ମେଲିଛି ସେ ଅନେକ ଆଶା ଓ ଭାବନାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ବାଂଟିଦେବା ପାଇଁ ,ମାଲେସିଆରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ସିଞ୍ଚିଚି ଆଞ୍ଜୁଳାଏ ଏକତାର ପୁଲକ ।ଆମ ସର୍ଜନାକୁ କ୍ୟାନଭାସରେ ଆଙ୍କିଦେବା ବେଳେ କେଉଁଠି କେଜାଣି ଆମ ତୁଳୀର ରଙ୍ଗ ଭେଟିଦିଏ ଆମରି ଭିଟାମାଟିବାସ୍ନାକୁ, ଗଢିଦେଉ ଭଲପାଇବାର ଇମାରତଟିଏ ପୁଣିଥରେ ଏଇ ବିଦେଶ ମାଟିରେ , ଯିଏ ବିମ୍ବିତ କରୁଥାଏ ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରାର ନିଛକ ପ୍ରତିଛବି ,ଝରାଏ ଜାତିପ୍ରେମ । ଲେଖନୀ ନିହାଣମୁନରେ ଆମେ ପ୍ରଗତିର ନାଆ ମେଲିଛୁ ଓଡିଶାରୁ ସୁଦୂର ଏହି ଦ୍ଵୀପରେ,ଏହା ଆମ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଶୁଭ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ନୁହେଁ କି?

ଆଗକୁ ଅଭୀପ୍ସା ଏଇମିତି ବ୍ୟାପ୍ତ କରୁ ତା' ଆକାଶ ।ଏହି ଯାତ୍ରାର ଆମେ ଅଂଶୀଦାର ହୋଇପାରିଥିବାରୁ ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ମନେକରୁଛୁ,,ଆଶା ଆପଣମାନେ ଆଗକୁ ସହଯାତ୍ରୀ ହେବେ ।

As proud and privileged editors, it gives us immense pleasure and satisfaction to see the birth of a new cultural magazine called Abhipsa from our Malaysian Odia Community (MOC). Abhipsa means a ray of hope and a strong desire. The name justifies the contributions of each author.

This is a delightful platform which gives opportunity to all MOC members to express their feelings and experience. We have compiled poems, articles and art work, which reflect the dreams of our writers, covering wide verities of subjects, which are personal, professional, inspirational and analytical, with an ultimate objective to connect and unite all the Odias in MOC through the thread of Odia literature.

This inaugural annual issue will pave a path for future editions and encourage Odia literature in a foreign land! We take this opportunity to thank and congratulate the debut writers and look forward to many more editions of this cultural magazine in the years to come.

We hope you enjoy reading this inaugural issue as much as we have enjoyed making it. We know there could be flaws and therefore, any suggestions or criticism on the magazine would be most welcome.

SOUVENIR TEAM:

Satya

Pranatee

Bichismita

Priyadarshini

"Wishing Abhipsa and its contributors All the best Happy Deepavali 2019"

विदेश मंत्रालय, नई दिल्ली
MINISTRY OF EXTERNAL AFFAIRS
NEW DELHI

ଅଭିନନ୍ଦନ ବାର୍ତା

ମାଲେସିଆରେ ରହୁଥିବା ଓଡିଆ ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କ ସୃଜନାର ସମ୍ଭାର 'ଅଭୀପ୍ସା' ର ପ୍ରଥମ ସଙ୍କଳନ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ଶୁଣି ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଲା। କୁଆଲାଲୁମ୍ପୁରରେ ଭାରତୀୟ ଉପଉଚ୍ଚାୟୁକ୍ତଭାବେ ସାଢେ ତିନି ବର୍ଷ କାଳ ବିତେଇବା ସମୟରେ ସେଠିକା ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆଗୋଷ୍ଠୀର ବହୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଙ୍କୁ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାବରେ ଜାଣିବାର ସୁଯୋଗ ମୋତେ ଓ ମୋ ପରିବାରକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ଭାରତୀୟ ଉଚ୍ଚାୟୋଗ ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ ସମାଜର ମିଳିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ବହୁ ଓଡ଼ିଆ ସାଂସ୍କୃତିକ ଓ ସାହିତ୍ୟିକ ଉତ୍ସବର ଆୟୋଜନ ସେ ସମୟରେ ଆମେ କରିଥିଲୁ। ତାର ମଧୁର ସ୍ମୃତି ଏଯାବତ ରହିଛି। ମାଲେସିଆ ଛାଡ଼ିବାପରେ ବି ସେଠିକାର ବହୁ ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି। ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ସମ୍ମାନ ନିମିତ୍ତ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆମେ ଚିର ରଣି।

ସମସ୍ତଙ୍କ ସୁଖ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର କାମନା ସହ,

(ନିଖିଳେଶ ଗିରି)
ସଂଯୁକ୍ତ ସଚିବ

Prof. Achyuta Samanta

Founder & Mentor – KIIT & KISS
KISS Foundation India, UK & USA

KIIT UNIVERSITY KALINGA INSTITUTE OF SOCIAL SCIENCES ART OF GIVING

Date: 13.10.2019

MESSAGE

It is a pleasure to know that Malaysia Odia Community (MOC), Kuala Lumpur is bringing out the maiden issue of the souvenir 'ABHIPSA' on the occasion of their annual Deepavali event on 9th November 2019.

It is heartening to note that Malaysia Odia Community has been doing a commendable work in promoting and preserving Odisha's rich culture and traditions in the distant land of Malaysia and providing a platform for cultural expression of Odias living there through social events. The State is fortunate to have an illustrious history and a rich cultural heritage, which is a harmonious blending of art, religion and philosophy. Odia language, which has the 'Classical Language' status, and Odissi dance, one of the eight classical dance forms of the country, are the finest expressions of the State's rich cultural heritage. I hope the publication will spread awareness on Odisha's rich culture and traditions.

I congratulate the organisers for this praiseworthy initiative and wish the Deepavali event and souvenir a grand success. I also convey my warm greetings and best wishes to Odia people living in Malaysia.

(Achyuta Samanta)
Founder, KIIT and KISS

Achyuta Samanta
Founder, KIIT & KISS

www.achyutasamanta.com /achyuta_samanta /dr.achyutasamanta

Kalinga Institute of Industrial Technology (KIIT)

Deemed to be University

(Established U/S 3 of UGC Act, 1956)

Bhubaneswar, Odisha, India

Ref. KIIT/IR/1434/2019 Date 23/10/2019

Message

I am glad to learn that the Odia Community in Malaysia is bringing out a maiden publication ABHIPSA as part of its annual Diwali celebrations. I would like to convey my heartiest congratulations and Puja greetings to all the members of the Odia Community in Malaysia. It would be gratifying to see that all of you grow with success, happiness, prosperity and stature and make Odisha and India proud in a foreign (but adapted) land.

I had met some of the members of the Odia Community in Kuala Lumpur on September 15, 2019 and interacted closely with them. At that time, I was representing Kalinga Institute of Industrial Technology (KIIT) Deemed to be University, Bhubaneswar, Odisha at the 13th GOPIO International Convention 2019 convened at Kuala Lumpur from September 13-15, 2019. I presented a paper on "Ancient Kalinga and its Linkages with South East Asia" at one of the Sessions at the Convention. It was a wonderful opportunity to interact with the GOPIO representatives who came from all over the world and also with the representatives of the huge Indian diaspora in Malaysia (about 2.9 million). I understand that about 4000-member Odia community live and work in Malaysia.

It was my first visit to Malaysia and I had taken the opportunity to contact a few leading universities in Kuala Lumpur for collaborations with KIIT University in higher education, innovation, skill development and other areas on the basis of mutual benefits. We remain interested in continuing our dialogue and discussions in furthering our cooperation and collaborations with relevant Malaysian authorities and institutions. KIIT University, though quite a young university, has grown and emerged as a leading institution of quality and professional higher education in India. In fact, KIIT has been conferred with the status of the "Institution of Eminence" by the Ministry of Human Resource Development, Government of India, out of a 20 Indian public and private educational institutions.

Both Kuala Lumpur and Bhubaneswar are now connected with regular flights with flight duration of less than 4 hours. Direct connectivity has opened up new vistas of cooperation. I am hopeful and positive that KIIT University can work with relevant Malaysian authorities and institutions for mutually beneficial relationships, with the support and assistance of the Odia community as well as the Indian diaspora.

(Debraj Pradhan)
Director General
International Relations Office

'A' Category as per notification of Ministry of HRD, Govt. of India | 'Tier1' Accreditation (Washington Accord) by NBA for Engineering Streams | Accredited by NAAC in 'A Grade' | Accredited by IET, U.K. (B.Tech. Programme)

Bhubaneswar-751024, Odisha, India

Message from SOA

ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା....ଅଦ୍ଭୁତ ସ୍ୱପ୍ନର ଉର୍ମିମାଳା .....
Waves of Dreams

Tough Times Don't Last, Tough Companies Do	Sanjay Das	pg 17 - 19
Dark and Lovely	Akankshya Bahinipaty	pg 21 - 22
Pursuits of Impact Entrepreneurship: A Story telling about Starting up with Purpose	Subhabrata Samantaray	pg 23 - 25
Time will say	Anitesh Pattanayak	pg 27
Magic of Sambalpuri Sarees of ODISHA	Bichismita Dash	pg 28 - 29
An escape to India's Largest Urban Park-Ecopark, Kolkota	Subhashree Behera	pg 30
The Idea of "I"	Ansuman Panda	pg 32
A bride is a daughter too	Sasmita Simple	pg 33 - 34
You are your own foe	Smruti Ranjan Mohapatra	pg 36
Stand Up	Pragna P Hiremutt	pg 37
My Scattered Dreams	Anukampa Tripathy	pg 37
A War of Words	Kirti Jena	pg 38
Friend	Anwesh Nayak	pg 38
Pets are for people without children	Akshit Patri	pg 39
Mother Earth	Divya Pradhan	pg 40
Impossible Means I'm Possible	Sagarika Swain	pg 41
A Lost World of Enchantment	Jatindra Kumar Nayak	pg 42 - 43
I Miss Myself	Pranatee Panigrahi	pg 44 - 45
The Dream of a Home	Smeutirekha Patra	pg 46

Subhasri Towers

A Future Satisfaction

2 & 3 BHK Apartment At Sundarpada

- Landscaping with beautiful plantation around the boundary
- Power backup facility for common area ,lift & bore well
- Concealed T.V & Telephone point in drawing room
- Two wheeler & four wheeler parking facility
- Deep bore well with submersible pump set
- Underground electrical cabling
- Double lift & stair case in each block
- Sewerage treatment plant (STP)
- In house ambulance service
- Water treatment plant
- Rain water harvesting
- School bus stop
- Air conditioned gym(health care)
- Air conditioned community hall
- Provision of AC Shopping mall
- Children's play area.
- Swimming Pool
- Yoga center
- Temple
- Club
- Provision of intercom facility from security room to all flats
- CCTV to security room for effective surveillance
- Individual fire fighting system for all blocks.

PHONE: +91 7735446199

E-mail: contactus@subhasribuilder.com

36-Forest park,Bhubaneswar,009

www.subhasribuilder.com

ORERA

ICICI Bank | HDFC BANK | Canara Bank | SBI

Sanjay Das
Founder & Managing Director
SD Global Technologies Sdn Bhd

Tough Times Don't Last, Tough Companies Do

If there's one solid learning that I have received in my entrepreneurial journey so far, it is this. In the journey as an entrepreneur, tough times and tough situations will be the constant companions. Just as you think you have plugged the hole somewhere, another one will pop up and that too in the most unexpected place. Take a look at some of the most successful entrepreneurs and you'll know that they have mastered the art of failing and fixing.

My journey has been no different. There are highs, there are lowest of lows. There are times that I have wondered if I would survive the storm. Financial pressures, constantly shifting customer expectations, volatile markets, human resource issues, and intense competition were just some of the problems we had to weather. Well, I'm happy that we came out on the other side, not just alive, but alive and kicking.

So, what did these tumultuous years teach me? You got it right – that 'tough times don't last, but tough companies do'! What should companies do to sustain when the going gets tough? Here's a simple laundry list to keep things in perspective.

It's never going to be easy

If it were, then everyone would be starting up and running a business, won't they ? Running a business is no walk in the park, and the sooner you realize it, the better it will be. When things get tough, I always remind myself that nothing worth doing comes easy. There's a reason why so many startups run to the ground and fail. A lack of resilience when things get challenging is one of the main things that separates a company that makes it from those who don't. What should you do when your company is confronted by adversity? Look at the data as objectively as you can. Identify where the bleed is, patch it, and keep moving ahead.

Expect the best, but plan for the worst

When you want to turn a startup into a successful company, you have to keep an optimistic outlook. Of course, there'll be some challenges, but you'll emerge victorious. But, there's a difference between being optimistic and being delusional. Optimism means accepting that challenges will be a part of your growth story. It means accepting and addressing these challenges that emerge. It also means being ok if things don't work out the way you planned and believing there's a better way to do things. Sometimes, things don't work, but then you do what you have to and get them to work.

Delusion, on the other hand, is having a big, grandiose plan. In this plan, you expect the best and, hence, you plan for the best. You believe that if you keep an optimistic outlook, then everything will work out the way you planned. Spoiler alert- things don't work that way.

In my journey, for example, I had an aggressive hiring plan. I believed if I have the best team in place, I could roll out this fantastic product in the market in no time. Guess what? I did not consider the time I would need to get this ace team in place. The result? Delays and failed plans!

Is this a marathon or a sprint?

You train differently when you are running a marathon from when you're aiming to win a sprint. The motivation, planning, time, routine, diet – everything is different. The way you train is different.

Building a company is similar to training for a marathon. You have to be prepared for the long haul and keep all possible roadblocks and challenges in mind. Understanding how the money flows and what you need

to do to keep it flowing, dealing with competitors, finding the right team, managing the staffing and manpower challenges, managing risks, understanding how to make your business sustainable, building a strong company culture, etc. are few of the things that you need to iron out to make sure that the journey is relatively smooth. I say, 'relatively' only because, in a startup environment, you have to be prepared for the worst always.

Learn to bounce back

By now, you must have realized that challenges and challenging times are as much a part of a startup as breathing is to live. But what happens when things go south?

I remember, when for us, an extremely promising high-profile deal, fell flat. We were sure of this deal. The client was happy with our product. The finances would help us stay afloat for much longer and were, in fact, quite essential for our survival. And then one day, suddenly, out of nowhere, we didn't have the client anymore.

Well, we thought at that time that this was the end of the road, but we realized that it was a mere bend in the road. Bouncing back from disappointments can be hard because, in the early stages, it is easy to take everything personally. And that makes sense because everything is personal. There are no shock absorbers here. The best thing to do is to wallow for a while and then bounce back with a plan because 'everything is a learning'.

From our experience, we understood the value of the written word over word of mouth. We realized that even the best-laid plans fail. We understood how we needed to plan our finances better. And most importantly, it taught us 'never' to put all our eggs in one basket. There's always going to be another client , so don't let the big or small disappointments unnerve you.

Don't underestimate the power of goodwill

The startup environment can be like a dog eats dog world. You have to fight tooth and nail for everything – money, resources, breaks...you name it. While everything does manage to work itself out, there's one thing that you must spend considerable time at building good will.

There is immense power in goodwill and there are enough examples to remind us of that. I remember when at one time, our clients could not pay us on time. The economy was tough, and they were facing some major roadblocks. We had the option of dropping them from our client list. But they were good people, on a journey similar to ours only just a little bit ahead. So, we went ahead and continued to work with them. And they went on to become one of our most loyal clients. Even when they were approached by competition, their loyalty never wavered. Do you know why? Because of this magic pill called, goodwill. Your strength does not come from winning, rather it comes from struggle and hardship. Everything that you go through prepares you for the next level.

You will have a fair share of moments when throwing in the towel will seem like the most sensible thing to do. This is particularly so when you work very hard to get the traction you worked so hard to achieve. But at times like this, we need to remember, that being a business owner, running a company, being responsible towards so many people, is hard. But getting through these challenges is going to be worth it. At the end of the day, "Success is not final. Failure is not fatal. But it is the courage to continue that counts".

Sanjay Das, A successful entrepreneur originally from Rourkela is now based in Kuala Lumpur. He started his entrepreneurial venture, SD Global Technologies, in the year 2014. Today, SD Global is one of the well-known healthcare technology companies in Malaysia and is leading Malaysia's Smart Hospital movement. Sanjay has spent over two decades in the IT industry in Malaysia. He is passionate about how IT can transform the healthcare industry. Before starting SD Global, he worked with top IT companies, where he led extremely successful teams working on critical technologies. He built and ran large teams with some very specific skills set which were rare to find in those days.

A visionary with innovative ideas, he likes to pen down his inspiring thoughts and experiences on various social platforms during leisure time. Sanjay was recognized as one of the 100 Most Influential Young Entrepreneurs in Malaysia,2019 under the 100MIYE program, an initiative by Entrepreneur Insight. Sanjay is also the recipient of the Emerging Youth Entrepreneur Excellence award,2018 which was given at the 3rd ASEAN India Business Summit. The Malaysian Indian Entrepreneurs Cooperative honored Sanjay with the Perdana Young Indian Entrepreneur Award 2018. Sanjay was also conferred with the prestigious Bhoomi Ratna International Award 2019 - worldwide, he is one of the only 11 recipients honored with this award and recently he received MIEC Young Indian Entrepreneur (International category)Award at 14th Perdana Award 2019.

Redefining Healthcare

Tech based Healthcare Management under one roof

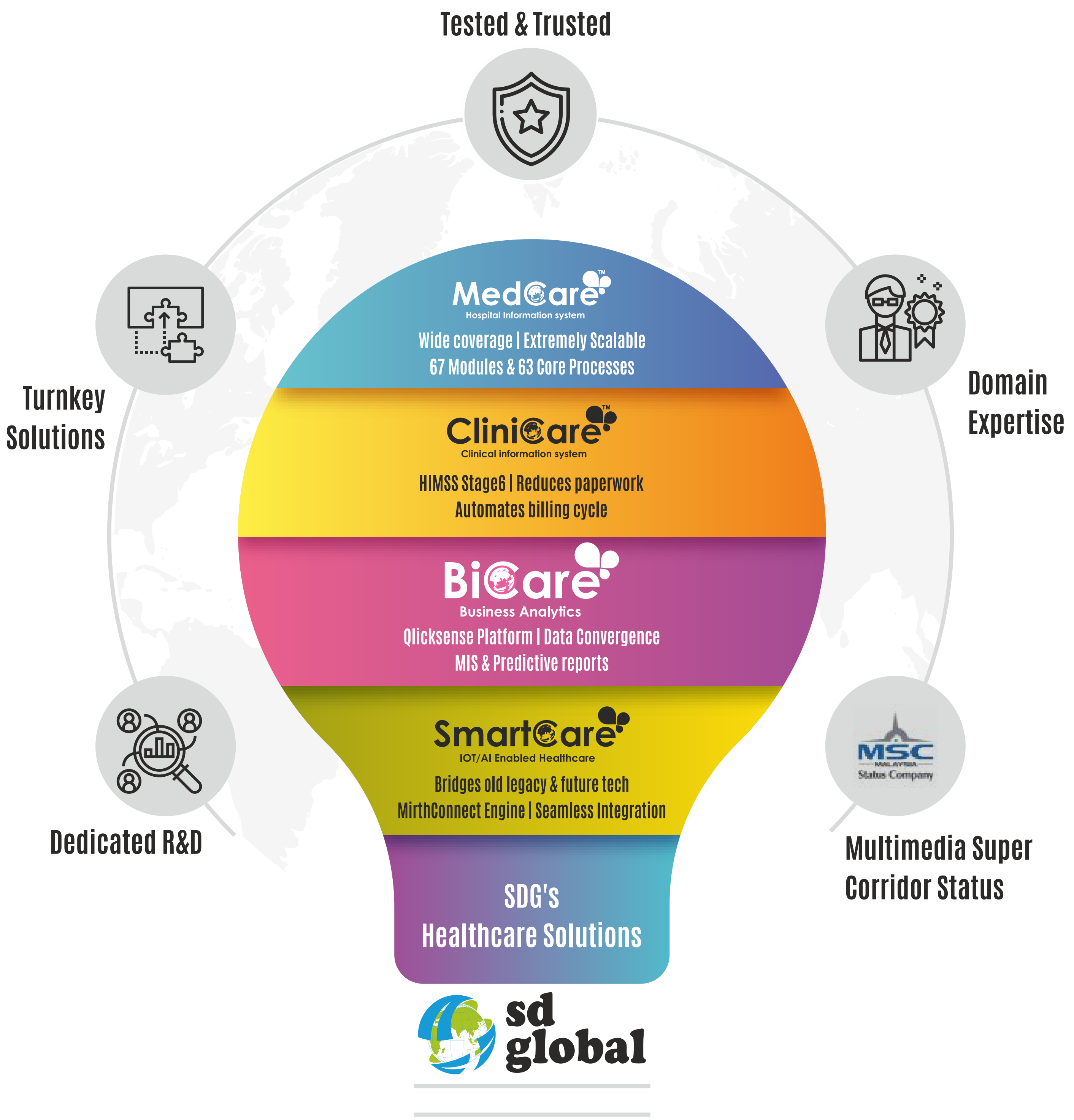

Level 11, Tower B, Vertical Business Suites, Avenue 3 Bangsar South No 8 Jalan Kerinchi, 59200 Kuala Lumpur, Malaysia

+60 33000 8900 / 32770 8395 info@sdglobaltech.com www.sdglobaltech.com

Dark and Lovely

by Akankshya Bahinipaty

When my younger sister was born, the primary concern wasn't about her health, but the fact that she was darker skinned than either of our parents. It didn't matter as much that she was alive and well after a difficult birth—all that mattered was her complexion. While only a few days old, our main worry was how to 'lighten' her up with an astonishingly liberal amount of baby powder.

It might have been more than seventy years since the departure of the British, but that doesn't mean that their influence has waned at all. Colonisation has affected us in more ways than economic or political—it is a wound on our collective psyche, influencing how we as a culture think about ourselves, both nationally as well as internationally. The proliferation of 'fair and lovely' in a country of dark-skinned individuals is confounding—how can a nation of brown people agree that the most beautiful amongst them are those that share a resemblance to their former oppressors?

This is now an unconscious thing in our society, to equate fairer skin and straight hair to good breeding and wealth. And never is this idealisation more prevalent than in the massive film industry that India now boasts. For such a diverse and colourful country, it is ironic to see how monochromatic Indian films are, with identical-looking actresses—all of them thin, fair-skinned and straight-haired. Not only is this mis-representation of the average Indian woman, but it also creates a series of artificial notions regarding what people should consider attractive. It's not difficult to realise that these traits (the fair skin, straight hair, the thin figure) are characteristic of Western women—so why are we accepting them as what our women should aspire to?

Advertising, media, and film have served as mediums to create, establish, and perpetuate these foreign ideals in the modern age, but the glorification of Western beauty has been a part of the Indian psyche since the invasion of the British. This isn't accidental. European colonists have their white skin to justify the abuse and violence of those they consider 'lesser'—in other words, everyone with darker skin.

It is their "burden", wrote British author Rudyard Kipling, to educate the non-white, uncivilised races of the world. (Ironically enough, Kipling made his success in exploiting the cultural and ecological diversity of 'savage' India in his book The Jungle Book—apparently European supremacy didn't exclude hypocrisy.) The British used the propaganda of white desirability and beauty to not only establish a power dynamic but to also create doubt and self-hate in the minds of the colonised Hindustani.

The colonialist mindset is unfortunately still left over, affecting the way we as Indians treat one another. Colourism is regrettably prominent in mainstream media, with darker skinned women seen as less educated or worse off economically. Being darker has become synonymous with undesirable, and there is very little in Bollywood to counteract this thought-process.

Why wouldn't dark-skinned women (and men) feel the need to use beauty products that make them 'fair and lovely', or seek treatment to correct this apparent flaw? And sadly, this concept of skin colour being a determinant of successful life for an Indian has become so deeply imbedded in our minds. It has become second nature to treat someone based on their skin—aren't we simply repeating the way the British treated us? These micro aggressions can come from friends, family, and even strangers, and on a wider-scale, from the beauty and film industries. When popular make-up brands in India don't have foundations in dark shades of brown (despite the fact that a majority of their consumer base is likely to have more pigmented skin), they are sending a message that only those with fairer skin have the right to self-expression. When big fashion labels exclusively use light-skinned, size zero models, it perpetuates the idea that any dark woman with an inch of fat is undesirable—I could go on and on.

This is a far cry from what has been valued in India historically. Indian mythology makes several references to "copper-skinned" maidens as the heavenly ideal, and a visit to any Hindu temple makes it clear that a voluptuous figure was by far the most desirable (and common). And one only has to read the Mahabharata to see that the most desirable and important woman in the epic was Princess Draupadi, the 'dark-skinned beauty'.

So, why does this colonist mindset still persist? Why have we let this way of thinking continue to interfere with our perception of ourselves? By continuing this thought-process, we are simply allowing those from whom we won our independence, to win. We have to reclaim what Indian, and indeed, what brown beauty represents, and this means rejecting the beauty standards that make an average blonde, white woman more attractive than my beautiful, intelligent, and capable dark-skinned sister.

Art by Priyadarshini Sahu

Pursuits of Impact Entrepreneurship : A Story telling about Starting up with Purpose

by Shubhabrata Samantaray, Founder & Executive Director ENHEROES GLOBAL ENERGY.

Coming from an Oil & Energy Industry background where business as usual is the standard practice and Social Responsibility among the Peer Ecosystem is virtually nonexistence, it was almost non-conceivable to dream about redefining this non-sustainable culture by creating a Responsible Intellectual Ecosystem connecting Global Goals 2030. But somehow, I managed to clear the first milestone of it while toiling over my project for more than 3 years and ready to pass the second milestone. My Entrepreneurial ambition is not just driven with the passion to solve one of the toughest and persistent challenges around Oil&Energy Industry but also to leverage on the greatest opportunity to work on the biggest idea the world has ever had to make the world a better place to live for future generations. I am on a mission to unite the energy industry to build a smarter, happier and Sustainable Future Energy World. This ambitious mission required me to go through a transformation of me to be ready to take up this challenge including substantial personal sacrifices. All I believe that it's worth for a long-term vision of building a value driven Digital Energy Ecosystem.

I am happy to share the experience of my entrepreneurial journey in two parts i.e surviving and rising above the Valley of Death. Valley of Death is a term that is used in Start- up world that covers the Start-up ideation to Bootstrapping till the Start-up gains traction or able to manage the much-needed resources to create the anticipated value. For mission-based Start-ups the Valley of Death is wider and deeper since there are very few takers for them due to their long-term value proposition instead of a short-term financial return. This leads to further tougher choices through the entrepreneurial journey. I would be glad if this story could inspire some of you to consider starting up with a purpose.

Throughout this journey so far, there have been few changes in my social & professional life that I may term the Side Effects of Entrepreneurship but wait!!! Do not judge too fast. It is not like the side effects of Painkillers. Rather these are some of the Positive Side Effects of Pursuing Entrepreneurship which has transformed me from a Specialist Subject Matter Expert with limited thinking ability to a person who can now understand how to think & speak the language of Innovation and link it to Social Responsibility and betterment of our lives. But those transforming Side effects have come up with some unique never had before Social & Peer Circle experiences. I would like to share some of those with all those of you have shown patience to read this confusing article up to this level.

Side Effect #1: You will learn how to work alone, Start talking less and Work Smart

If you have worked for a number of years in corporate then you too probably know like many other genius minds who gradually fall into the trendy trap where the most talkative person and less productive person is generally successful. In many cases those who can show off more generally gets rewarded. Majority of these guys who practice it they don't do it of their own choice. They just adopt it or get familiarized with it. At some part of their mind there would always be a war "Should I Start something of my own and get out of this fallacy vs. forget it, Life is much more comfortable here". Those who overcome this mind war and pursue their own entrepreneurship suddenly realize how they were under utilizing their abilities. They take the challenge as an Opportunity and concentrate on their goals having now time to give advice to subordinates. Since there would be no Co-worker initially most of the cases no time for wise advisory sessions there. Eventually it's you who have to do all the odds. Starting from Business Strategy, Marketing Plan, PR Strategy, Product/Service Design, Legal, Finance, Fund raising to cold calling etc. Where is time to give lectures and bore others!!! Most of the times it would be a lonely painful journey but Pursuing Entrepreneurship shall ultimately make you a one-man Army: Rambo!!!

Side Effect #2: You start to understand your Peer Circle

A great change in your peer circle shall be noticed when you will announce about quitting your high paying corporate job and dream of starting something your own. You will notice that the frequent phone calls, SMSs & emails of your professional friends shall be going down. These are the people who were mostly interested in your past position and its influencing capabilities. You shall be surprised to find few of your best buddies too included in that list whom you thought will be prospective partner or client in your future business. They may avoid you in social events or try to keep less contact with you now. On the other side there would be some people, though very few in number would contact you from their side, wish you luck and offer you help. These are the people you earned in your peer group due to your good Karma. They shall stand beside you and genuinely be happy to see you being successful. Gradually you will re-discover your new post Entrepreneurship Peer Circle.

Side Effect #3: You shall pass through a bitter Social Status Phase and but gradually become a tougher person

There would be one interesting category of people who will start gossiping about you specially if you are in a society that does not value entrepreneurship. The mind set of majorities of People in this part of the world is that "if you are trying to start of your own then you are nothing but an ill-fated jobless guy." But the wrath of this ugly social affair is unfortunately taken by your spouse mostly if she is a home maker.

Many times, she won't understand what you are pursuing and why you are away from that social status quo, why you left your high paying corporate job etc. Also, if you were an aspiring Women Entrepreneur chances are that your spouse might think this as a careless career move since you still might have some incomplete financial burdens to take care of. Whatever is the case this shall ultimately start affecting your family relationship? This is the soft point where most of your entrepreneurship shall die. If you can survive this phase then you will be one step closer of reaching your dream.

Side Effect #4: You will get to know the Value of your Family and start appreciating it.

If you pass through these above stages you shall now start enjoying the toughest part of entrepreneurship since you will have your family and few well-wishers left with you who genuinely admire your passion within your circle. There shall be times when you won't see your children for many days in final days of launching or fund raising for your start-up since you will leave to your work before they wake up and come back home when there would be sleeping. Sometimes you don't come back home at night. But at times you will be complemented with smile and a late-night coffee, sometimes by your spouse or your parents or by your children when you are a home though you cannot find time for still them. But no complaint. You will realize how important their role is in your life and who is making bigger sacrifices in pursuing entrepreneurship.

The Side Effects are inevitable to any emerging entrepreneur or someone trying to change the professional Career Course. These are part of Surviving the valley of death. In my case three years down the line the story just keeps unfolding. The Start-up idea is finally set to create noticeable Impact in 2020.

In Pursuit of Entrepreneurship: Rising above the Valley of Death.

As I said before for any aspiring entrepreneur first step is to win confidence of your own family who would stand

with you during the rainy days. Here is my story of winning family confidence on Start-up Venture

"My wife was a bit upset when I didn't accept a well-paying stable job and rather decided to pursue my mission of connecting the Energy industry with Global Goals 2030. Later when she understood my passion towards creating sustainable impact around Oil&Energy Industry, leveraging on the Fourth Industrial Revolution, she stood by me. She supported my idea but asked me a question. "Would there be people around you who would help you in this community investment project?"

"I said I am hopeful to find such people in my network." Today hundreds of my peers are supporting me on an open platform generating confidence on my Startup mission. In fact I have been lucky to find my early support from Malaysia Odia Community.

We achieved the first milestone of our mission by formally incorporating a Start-up Venture called ENHEROES GLOBAL ENERGY in Malaysia so we are officially ready for building partnership network to realize our mission of making the Oil&Energy a better workplace for everyone. My Start-up has a strategic vision to achieve Collective Intellectual Sustainability around Energy Industry by becoming the emerging SDG partner of Oil&Energy Industry. At present we are reaching out to Strategic partners to collaborate with us in a first of a kind mission based Digital University project around Energy Industry. We have now people from diverse backgrounds in his network who are collaborating in us in this project.

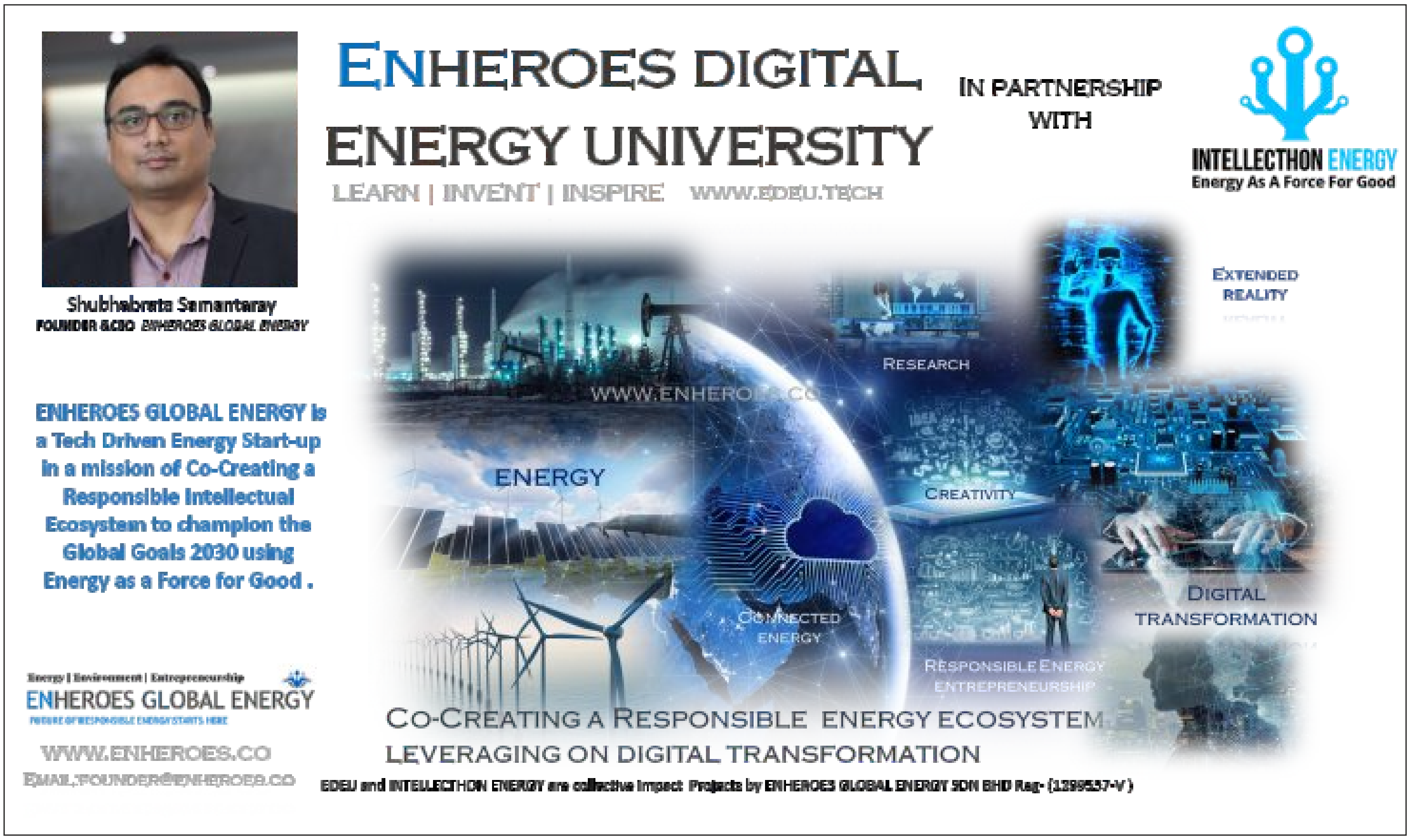

About Us :

Evos Buildcon Pvt. Limited is a responsible corporate citizen of the Country in the Real Estate vertical since 2013. Driven by the acumen of the distinguished captains of the Industry, EVOS is firmly committed to translate the vision of every Customer of a dream home into a reality.

ESTABLISHING EVERLASTING HAPPINESS

Evos Buildcon Pvt. Ltd.
NH-16, Plot No. 284/2485, Patrapada, Nr. Union Bank, Bhubaneswar-751019
support@evos.co.in, www.evosbuildcon.com

www.evosbuildcon.com

Time will say...

Anitesh Pattanayak

News channels, newspapers, you tube and the social websites
Haven't they changed the way we and our children see the past, the present and the future
Redefining the democracy, the constitution, the geography and the fundamental rights
Blunder or Success, Emptiness or Inclusiveness, Non-violence or belligerence
Not we but Time will say

Perhaps a short-term detour from the core of democracy and the human rights
To remove the status quo of history and the consequences
Perhaps for the benefit in time to come for the stakeholders
Will it be sooner than later
Not we but Time will say

Perhaps there is a robust and inclusive plan beyond the rhetoric
Taking along the local collaborators and their support
Will the terrorism vanish, will the killings stop
Will the education bloom, will the industry proliferate
Will the children play, will the movies be shot and the tourists flow
Not we but Time will say

Perhaps the measured aggressiveness will not escalate further
No war, no nukes, no loss of life
For only they know what it means to be living in the bunkers and taking the incoming bullets
Awarding Param Vir Chakras posthumously is no consolation, for spent lives do not return
Not we but Time will say

Perhaps the religions and the faiths will regroup and flourish
For after all it is all about righteousness, forgiveness, compassion and love
Hope the banks of the Jhelum and the Dal Lakes will refuel life
Neither Leftists nor the Rightists, neither green nor the saffron
Let only the Indian-ness spread all around
Not we but Time will say

There is always a 'my view', a 'your view' and a 'real view'
We spend our life fighting for my view over your view
In the meantime, what is the destiny, what is the real view
Not we but Time will say

Anitesh Pattanayak is a Mechanical Engineer, with over 29 years of professional experience in the Oil & Gas Industry in India, the Middle East and in the Asia Pacific, currently working as a Director in 'TechnipFMC', Kuala Lumpur. Apart from keen interest in sports, he has authored a book titled 'Shades of Camaraderie' and has composed several poems.

Magic of Sambalpuri Sarees of ODISHA

by Bichismita Dash

Odisha is well known for many things as its art and culture, architecture, temples, cuisine, dance, literature, and handloom. And talking about handloom we have a wide range of authentic handloom like sambalpuri , bomkai, Berhampuri, khandua, kotpad, habaspuri, saktapar or pasapali. Textile of Odisha is reflection of its culture ethos with intricate weaves giving it a distinctive personality. The thread work, motifs and vibrant colors makes them rich and desirable that can turn heads.

Sarees are always considered as the showstopper in every Indian woman's wardrobe in India or abroad. And for me, Sambalpuri sarees will always be my first choice for any occasion whether it's college's annual day function, ethnic day in office, my traditional wedding ceremonies, a wedding to attend or any ethnic function here in Malaysia. These sarees are just apt on any occasion. I won't leave a chance to showcase my love for sambalpuri saree wherever I can. I still cherish my childhood memory that whenever my mother gets ready wearing a saree for any function or event I would cry out loud and obstinate strongly to get draped in a sambalpuri saree from my mother's closet and to look as radiant as her. So sometimes she would drape me a sambalpuri dupatta of her which I won't skip a chance to flaunt in front of others and flutter like a butterfly.

Sambalpuri saree is a traditional ikat or handloom and are produced in western Odisha, mainly in Sambalpur, Sonepur, Bargarh, Balangir & Boudh district of Odisha. Each and every thread of sambalpuri sarees is handwoven and the whole process is carried out manually and no machine is used in any of the steps of the making of the saree. The specialty of Sambalpuri sarees lies in its tie-and-dye method of weaving that protects the glaze of the fabric even after a decade. In the tie & die process, the threads are first tied and then later woven into a fabric which is being used in many forms like sarees, salwar suits, kurta, jacket, bedsheets , towels, curtains, etc. whether it's about the soft shimmering silk to the gorgeous rustle of cotton will leave you awestruck with its uniqueness. They weave with the finest of the cotton and silk thread which is not only comfortable for skin but also effortless to treasure for years to come. These sarees are well known for their intricate work and combination of different motifs like shankha (shell), phula (flower), chakra (wheel), mayur (peacock), ratha (chariot) all of which has deep symbolism but the best part of these sarees are the traditional craftsmanship of the "bandhakala" which is tough and special in its way.

I am blown away by the grace of sambalpuri saree since childhood as these sarees are weaved in my hometown Sambalpur, the westernmost district of Orissa and about 250 km from the capital Bhubaneswar and now it became the toast of the upper crust for its hand-woven sambalpuri sarees. I have seen my mother, grandmother, neighboring aunties, teachers all draped in the six yards of grace in every festival or special days. Whether it's a wedding or something little to celebrate, ladies would choose to be draped in these sarees.

Sambalpuri sarees are something that is being passed on by mothers to their next generations. It is considered as one of the best tokens of love to gift a bride, your mother, wife, sister or any other woman. And nowadays it is taken as a souvenir for people who are not local to the place.

These sarees became popular outside of Odisha when Indira Gandhi wore them 1980s and 1990s. And nowadays many leading fashion brands and boutiques are using Sambalpuri handloom to showcase their statement outfits giving a new shape and texture to it. But seeing the new era of creativity and modernity, I am afraid the weavers shouldn't be left behind or ignored as the credit goes to them for their traditional idea of the patterns and the weeks of hard work in weaving them.

As opposed to the hustle and bustle of metropolitan concrete jungles, Odisha comes as a sigh of relief to the one seeking the peace of mind and soul. So next time when you are visiting Odisha or if Odisha is in your wish list then don't forget to get yourself or for dear ones a priceless Odisha handloom.

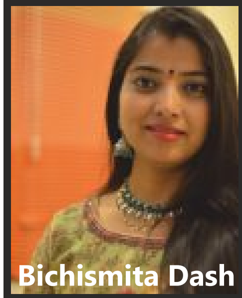

A former finance professional turned into a fulltime writer, dreamer, storyteller, classical singer, photographer, foodie & travel enthusiast, who continuously craves to explore something new & has been following her instincts towards writing from past two years

An escape to India's Largest Urban Park Ecopark, Kolkota

Ms. Subhashree Behera, Photo Credit – Mr. Srikanta Swain

"Welcome to Kolkata"– what comes to your mind, when you hear this?

'ROSOGOLLA','HOWRAH BRIDGE', 'DURGA PUJA','GANGA RIVER' &'EDEN GARDEN' etc. Well add to this list, one of the wonders of recent times of the 'City of Joy'- ECOPARK. Spread over an area of 480 acres, it has a lake and an island too. It is the biggest urban park in India. Ideal for spending some quality time with your loved ones, it has so many zones based on different themes. The most attractive and touristy part of the park is the "Seven Wonders of World" area.

Here you can see the replicas of the seven wonders of the modern world:
1. The Taj Mahal, 2.The Great Wall of China, 3.Giant Heads of Easter Island, 4.The Pyramids of Egypt, 5.The Colosseum, 6.The Petra Jordan, 7.Christ the Redeemer
So, don't feel disheartened if you cannot tour the world. Come to Ecopark and enjoy the 7 wonders.Not only this, but there is also a replica of "Eiffel Tower" on the opposite side of the lake.

Once you finish marveling the wonders, take a tour to the Mask garden, Rose garden, Butterfly garden, Sculpture garden and many other areas. If you visit during the winters the roses and various other flowers will be in full bloom. Once you finish watching the various gardens, sit-back, relax and enjoy the musical fountain show. If you are an adventure junkie, then go for duo-cycling, kayaking, zorbing and boating in the lake. Other fun activities include e-biking, archery, ice-skating and toy-train ride.

For shopping enthusiasts there is the "Biswa Bangla Haat", a large-scale shopping arcade, where one can get the traditional Bengali handicrafts. If you want to try the mouth -watering sweets of Bengal, then take a tour of the "Mishti Hub" and enjoy tickle your taste buds with the sweetness of Bengal. You can get to see the artworks used to furnish the Durga Puja pandals in the museum called "Sangrahaa". Want to have a relaxing weekend, away from the hustle-bustle of the city life, then there is Ekante Cottages and Ekante Café to your rescue. The café

is a houseboat restaurant.

Once you are done with the natural beauty of Ecopark visit the nearby attraction, just cross the road, the Mother's Wax Museum – Kolkata's answer to Madame Tussauds.Pose with your favourite Hollywood,Bollywood and Tollywood stars' wax statues. Sing with Lataji & Kishore Kumar. Salute the freedom fighters. Feel like a Scientist, by posing besides them. Meet Rabindranath Tagore.

While you admire the wax statues of great & famous personalities starting from the world of sports, music and entertainment to history,literature,art & Science, the kids will surely love the Chota Bheem and friends, Doremon,Spiderman wax statues.

After whole day tour relish some authentic Bengali food at Bhajahori Manna,6 Ballygunge Place, Oh!Calcutta or savour the famous Kolkata Biriyani at Aminia.

So, what are you waiting for? Pack your bags and visit the "City Of Joy".

Subhashree Behera is a software engineer by profession, She hails from Bhubaneswar. She loves to travel..

Location Map

Not to Scale

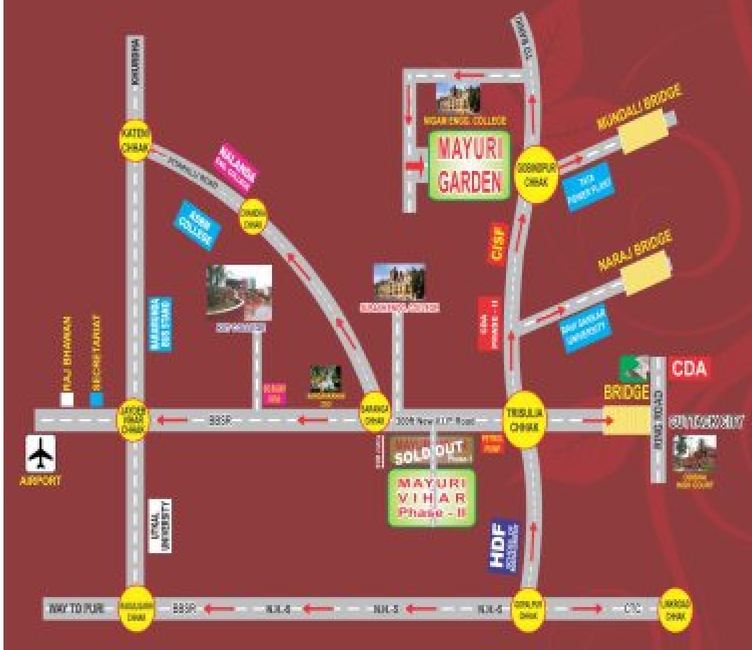

MAYURI ESTATE & INFRASTRUCTURE

Head Office :
Kailash Plaza, 1st Floor, Link Road,
Near Nishamani Talkies, Cuttack-753012.
Gauri Sankar Kanungo
Mob. : 9439065459, 7008775267
E-mail : kgaurisankan@gmail.com

Mayuri Vihar

The Mega Plotted Scheme

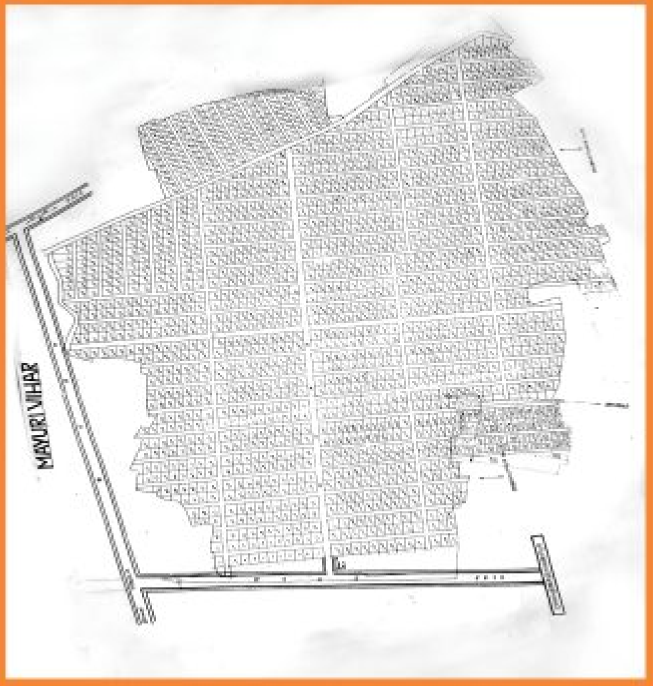

your dream home is not matter of destiny
it is matter of right choice

The Promoters

Mayuri Estate & Infrastructure established with a promise to extend its customer value added service at all times and we do care customers demand & requirement.

Location

The project **'MAYURI VIHAR Phase-II'** is located on the New V.I.P. Road in between Cuttack and Bhubaneswar, the most important locality of the twin city. Situated in the midst of lovely greenery, a clean ecofriendly environment with loving neighborhood of the silver city, Cuttack.

Land Mark

* Near KIIT University
* Near Sri Sri Ravi Sankar University
* Near Subash Engineering College
* Near Second Phase of C.D.A.
* Near Baranga P.S. & P.H.C.
* Near HDF School of Managment

Salient Feature

1) Plot Size - 2000 sqft (40 x 50)
2500 sqft (50 x 50)

2) Project will be provided with a black top connected 30ft road from New V.I.P. 300ft Road & 20ft approach road.

3) Litigation free & stitiban land.

4) Provision for Park, Plantation, Utility area, P.H.C. & School

5) Police Station, School, Temple, Dispensary and post office all are nearby.

6) It is 04kms from Cuttack & 05kms from Bhubaneswar.

7) No Hidden cost

8) Committed Development

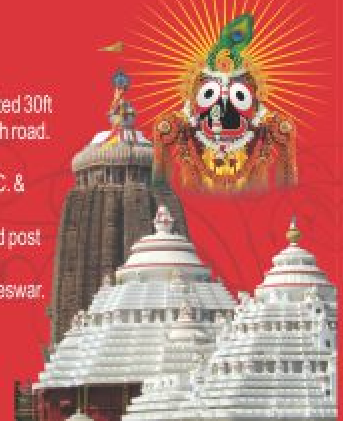

Project Profile

After successfully completion of MAYURI VIHAR Phase-I MAYURI Estate & Infrastructure have launched the 2nd Mega Project **MAYURI VIHAR Phase-II** Near Trisulia, Cuttack. It is just an attempt the two rivers & to give a better milage to your dreams at an affordable cost. It is one of the beautiful designed plotted scheme keeping in view the taste & preference of the General Class.

Payment Mode

Price Minimum **Rs. 950/-** Per sqft.
Outright Registration and Two years installment scheme. Over looking system first come first basis. Every month Rs 10/- extra per sqft. for installment basis. Outright duration only 01 month.

Minimum Booking

2000 sqft & 2500 sqft.
Corner plot charges 20% extra.
N.B. : Registration and allied expenses extra payable by customer.

Present View

After 2 Years

The Idea of "I"

Ansuman Panda

The idea that always perplexed me is my identity. What's the definition of identity? Each one of us is born as a human and then given a name by our family and the society. The "I" is shaped by information we received from our surrounding, from the perspective of religion, our parents, social stature, economic condition etc. Later in the life, I understood myself which is lively physical structure with a mind and few senses to perceive the surrounding. The "I" is just a set of information that have stored in my memory but the life operates within us has no relation to the idea of "I" in memory.

The life entity that each of us has a desire to survive and recreate. The animal kingdom does it cruelly but the humans do it in an organized fashion. However, the questions that intrigues me is what is the significance of all this around us? Does it have any objective? These are the questions that might be popped in everyone's mind at some point of time in their life.

Over the period of time various great personalities try to explain this idea about life. Now we termed these philosophies as spiritual and religious practices. When we hear an idea or a philosophy, we tend to look for our perspective. We never ask a question whether this is the truth. The experience shared by the great personalities are their personal experience about their lives, but this is a blind belief for us as this is not in our personal experience. Should we be also striving to see the truth or simply conclude by hearing stories. All of these great seekers from the past have always termed this as the truth, the reality.

If the truth is there for everyone why only a handful of people can see it, should I use the verb "see" or should I use the word understand? Are we seeking for something from the prism of five senses, or an extraordinary event? Are we using the same old glasses to see the truth?.

A human body with flesh and blood, living life like an organism, food, shelter and reproduction is what we need? What else we need in life? If every desire of yours is fulfilled once we have wished, would you still be left with desire of something new? Everyone should ask this question to oneself, what is that ultimate goal that we are longing for. What does each life form on the planet aspire for? This leads to another fundamental question. "Who am I?".

To understand scientifically this question basically defining life in two components, the physical part of human body roughly formed of 30 trillion cells and the nonphysical part which is an idea which I developed over the period of time-based on certain memory of accumulated since birth. The science has never been able to explain why there is a desire within you, why everyone understanding of life is different from other. What is this 'I' looking for? What is the objective and purpose? Should I even aspire for that purpose? The funniest part I don't even know why these thirty trillion cells operate in perfect sync with the surrounding to keep this life thriving. So is the idea of "I" really true or an illusion infused?

If life has formed itself, it would equip everyone to understand the truth. To Understand the core of life, we don't need any book, any religion, any scientific theory and we don't need any proof to provide to others in any form. The one who understands everything will never have a question. Are we so full of our perceived idea of I, that we are missing the reality? There is a nice way of explaining the infinity and zero in mathematics. Only zero and infinity complement each other.

My experience of life is only mine, that's my prism to see the world, I don't even know whether that would be the same for others or not. However, I can try to share the questions that intrigued me, probably if we will ask the right question we may find the right answer. Welcome to the world of seeking.

Ansuman Panda is a business analyst by profession. He has special interest in reading philosophies.He loves to explore old hindu scriptures such as upanisha,vedas.

a bride
is a daughter too.....

by Sasmita Simple

Someone has inclined "A son is son till his marriage and a daughter is a daughter till her death"; do you agree??? Some would agree and some would not.

I would like to change this statement a bit, a son is a son and would be till he is unbiased by anyone and uses his instincts slumbering deep within his heart none can dare change your perception if you have a transparent mindset.

Just imagine as if you are the newly wedded bride leaving the family, friends and rest all dear and near ones to a new place surrounded by new people. Do you feel that she needs utmost love, care and fondness at her in-laws place helping her to revive and rejuvenate from the pain of separation rather than expecting her to shower the blossom upon the in-laws mates??? She is an epitome of love and sacrifice and in return she craves for the same. Has she committed a sin by expecting a shelter of happiness from her in-laws?? The moment she enters a new house, doesn't she need to be pampered like a newly grown plant in the courtyard rather than treating her like a "Witch" who as arrived with a target to spoil the harmony of the family and just burn them into ashes.

Keeping these feminine attitudes someone has truly inscribed that" Women are the worst enemies for the same race". Could it be possible the other way "to be the women who fixes another women's crown without telling the world it was crooked"!!!...And once this happens the fellow society which has created this rumor would completely slater from the Earth; would witness a world of women empowerment flourishing high touching skies to the crust .

A glimpse of togetherness between a mother-in-law and a daughter-in-law can abolish the hatredness within a family, unleash the wellspring of positive vibes, eradicating the devilish thoughts dumped within our evil minds and start a new era of relationship, nurturing the ethics of a modernized family constructed with love, care and trust.

Now if we ask a son to brief his roleplay he would always come up with one scenario where he is found as a victim getting sandwiched between his beloved mother and adorable spouse. He always faces this dilemma how to choose and who should he leave rather than finding a way out he opts to keep quiet and just quit. Is there any solution left to conquer his dilemma??

Yes, of course there is. The point is just not to leave the problems, rather live in the problem understand and crack it then crush it up. Again that's not easy but not impossible as well. Never judge too quickly. Good things need some amount of time.

When a bride arrives into her new address with new ambitions and aspirations how would she feel if it takes an ugly turn pointing at her as the culprit for all that bad things happens in the family unfortunately??. How would she feel if she is being judged the way she walks, the way she talks, the way she presents herself??? Rather than consoling her the motherly epitome would give a conviction that this is the resultant of her upbringings which she has adhered from her family since childhood. She could have acted like a teacher and taught the bride of her mistakes if any or may have enhanced her confidence.

I am not here to portray the role of any mother-in-law as a demon nor that am depicting a bride to be a prey always rather than trying to create a peonage of bondage beaded with love and care to groom up the relationship. I am not someone to judge anyone rather trying to tie a string where a mother-in-law treats her bride as her daughter baby along with her son. Does that looks so impossible where we have landed on moon do we really think it seems so impossible ??It is just a matter of mindset. Treat her like a daughter she would treat you as an angel on whose lap she has fallen.

As we all are familiar with the universal Newton's Third Law" For every action, there's an equal and opposite reaction" as you sow, so shall you reap; this applies to our lives as well. Being a bride, just be good to everyone, don't expect in return, explore the new attire with utmost patience, faith and compassion, ready to burn and shine like real gold. As its truly stated that life is boomerang what you give you get let time to decide your rewards, till then stand straight and make headway towards a mesmerized future. This is a human tendency that whenever a new member arrives in our street I mean in a family, then she becomes the center of attention, matter of jokes and talk of the town for others. The in house female competitors who assumes that she has the artistic poor to turn and twist, to become the game changer assuming her as her winner. Thus they start creating a terrifying atmosphere for the bride to breathe out freely. The rebel may be initiated by them but that should be ended with peace and happiness rather than thinking of revenge as I have learned something interesting that" Before you embark on the journey of revenge, dig two graves. One for your enemy one for yourself".

It's not about perfection. It's about effort and when you bring that effort every single day, that's where transformation happens; that's how change occurs. So never giving up and moving forward creates the best world that you want to from others.

Here I would line up that "a bride is a daughter too". Treat her like your daughter from a different mother, creating a skeptical conviction of odyssey in the family where the mother-in-law is the start point and the daughter-in-law becomes the end one connecting through son and all other family member into a fine neckpiece which shines whether you are under the light or may be away from the light. And this would create a new history of relationship keeping the daughter mother bondage intact, abolishing the word called "in-laws" from this mundane world. From that very day no more a bride would shed tears on her marriage day in the fear of losing her mother's love.

Sasmita simple is from bhubaneswar with a bio-science background loves to narrate and portray about life's happenings .She is a passionate blogger who loves to write various topics .

Painting by Amy and Navya .
This is done only with dots of varying sizes. The method is called pointillism.

You are your own foe

by Smruti Ranjan Mohapatra

It is useless to complain that circumstances are not favorable, or that no one helps you, or that there are no opportunities for you. People say such things only to cover their own short comings. Some people even blame such things on their fate/luck, and pray for better fortune from various deities. We often fall prey to jealously who have achieved their happiness because of their hard work. He has given everyone the opportunity and the strength of soul to make progress.

When you find yourself in adverse situations and feel that nothing is under your control, take it as a sign that you lack self-confidence. Until you change yourself, you can't get rid of these adverse situations. You can't create favorable conditions until you believe that you are fully capable of doing so. If you don't change your thinking now, the divinity within you is working in your favor and replace your mental weakness with awakened self-confidence.

Start afresh and keep performing your duties properly, success will be yours in due time. Do not ask others for happiness because in reality, no one has the capacity to truly help you out. Likewise, don't blame others when you are depressed as no one has the capacity to cause you pain. You are responsible for your own situation where you find yourself in, whether good or bad, is of your own creation.

Change your outlook towards a situation and right away the fearful surrounding will vanish. So don't dwell on repeated failures or adverse situations. You have plenty of time before you. Hence gather yourself and create a spirit to start a new innings.

Smruti Ranjan Mohapatra , a coder by profession basically from Bhubaneswar living in Petaling Jaya since 3years now. Keeps an interest in photography and sometimes likes to pen my thoughts to enhance the efficacy.

Stand Up

by Pragna P Hiremutt

Stand up, up, up, up, up, higher and taller
and punch, kick and fight. (With love)
The only reason we are dissatisfied, frustrated with our lives is solely because we don't fight for our lives, enough
Fighting is an art

Art in saying yes, saying no, doing things on our own terms, sans any excuses - all this makes us less dissatisfied and frustrated.

Stand up today and say, "I want blueberry cheesecake and I will fight for it. I will work hard and smart to earn enough money to buy a blueberry cheesecake or I will send out positive vibes so somehow someone gifts me a blueberry cheesecake when least expected"

Blueberry cheesecake is a metaphor for whatever the hell we want to achieve.

Or it could just be a blueberry cheesecake.

Have a great, cheesy day.

Pragna P Hiremutt

She likes to follow one simple and cliched rule - 'Life is short' and she literally strives every single day to constantly put herself through different experiences to give justice to the rule

My scattered dreams

by Anukampa Tripathy

I was pondering over my mistakes
but didn't find any fault...
All my dreams were shattered...
Within a second..
I was just trying to manipulate myself
But got no result...
I was trying to collect
Tiny pieces of my dreams..
But some pieces were stolen...
Some were trying to stay with me
Without thinking about outcome

But I left them alone....
Now time has changed..
I am living with all my dreams...
Still am missing those broken pieces...
But don't know where are those..
I know they'll never meet my new dreams..
Because my cruel heart always screams..

Anukampa tripathy is a Software engineer by profession and passionate towards dance, poetry and art. She is a trained Bharatnatyam Odissi dancer.

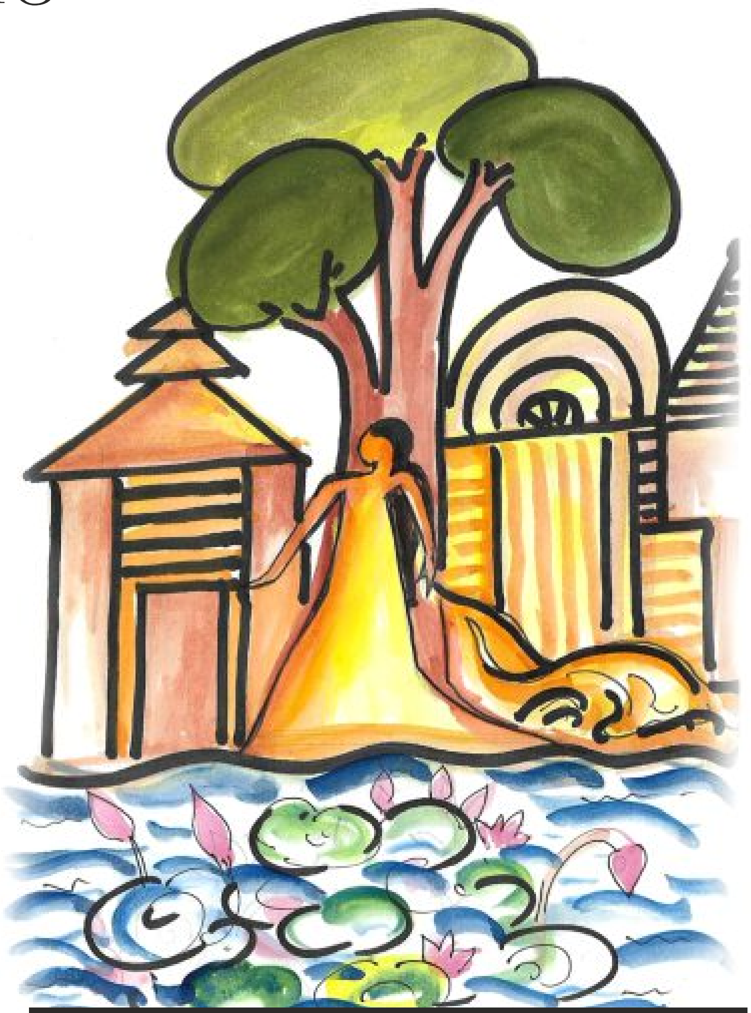

Art by Priyadarshini

A war of words

by Kriti Jena

A war of words, a war of swords,
Only in their simplicity we can afford,
These spoken words when out of control,
Bury our country in graves deeper than any hole.
The doomed youth, Suffer the hardest, Never telling them the hard truth, Is okay at the end if met with amicable amends.
A war of skills, a war of folly,
Will do us good if fun is the main course meal,
And not the coveted call to feel the need to kill the friends. A war of love, a war of hate, But even love has its own boundaries, Boundaries we have crossed today.

Kriti Jena, studies in Std 10 in ELC international School in Kuala Lumpur.

She is a Vocal artist, level 5 Piano player and level 4 Bharatanatyam Dancer and has performed in various national and international stages.

Friend

by Anwesh Nayak

A person made for you,
A person stands for you,
A person who is with you,
A person who sacrifices for you,
That is called a true friend.
A person who talks with you,
A person who is curious with you,
A person who mostly shares feelings with you.
That is called a friend.
The difference between friend and true friend
Is something like this?
A true friend is somebody who is in you and
Friend is someone beside you.
They may be around you but the person, who aims to believe in you,
A person with perfect view on you
Is your true friend.

Anwesh Nayak is a standard V student IN ELC International Schoool, KL.

Art by Subhadra Sahu

Pets are for people without children

by Akshit

Pets are the ones with whom we tend to create a special bond, as we share with them everything which we might not even tell to our family or friends. Our pets are also loyal to us, as long as we take good care of them. Many pets are also trained in protecting their masters and are the heroes of many people lives.

We take less care of our pets. If a child goes missing, we try our best to finding him or her, we call everyone we know to see if the child is with them, if not then we go to the police station and make a missing report. But if a pet goes missing then we just wait for it. How much do you care for your pet?

Pets can be like Pokémon's, as you can chase your pet but your pet also has to chase you. If you and your pet spend more time together then the bonding between you and our pet will increase, just like Pokémon and his or her Pokémon trainer. As a result the pet becomes your greatest friend for life.

Pets can be owned by anyone and not just people without children just as I have a pet fish. Anyone can own a pet if they want to, as all you need is kindness, money for the pets requirements and determination. Pets can be hard to be handled if you have young children. You will have to look after your pets and children at the same time which can be tiring. Although pets like dogs would be good as they would also try and your kids from unwanted strangers.

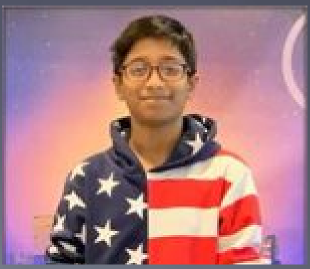

Akshit is a student in an International school in Malaysia. He is accompanied by his Father Anup & Mother Asima.

Mother Earth

by Divya Pradhan

Mother Earth always gives us
Everything that we want
But what do we give her?
Except torture
We should not do that
We should also
Try to feel the pain
That she feels
She tries to convey
Her feelings, her emotions
But unfortunately
She can't
No matter
How hard she tries
Sometimes
When the torture is excess
She makes some disasters
To warn us against it
Till a limited time
We are afraid
But after sometime
We just forget it

Why do we do so?
Why do we cause
So much of trouble to her?
We should be thankful to her
Because of her
We are existing today
Why so much of construction?
Why so much of pollution?
It is sad but true
We only
Think about us, not her
Why do we cut trees?
Only for our use and comfort,
Trees are made
So that we can take oxygen
And we can survive
Trees are a part of the nature
And so are we
But have you ever wondered?
What is the difference?
The difference is
That they maintain the balance
But we only disturb it
Why do we waste
So much of water?
Why do we waste
So much of electricity?
So that we can
Be more developed
Not she
Many experiments
And inventions
Have been done
But not a single one of them
Is to save earth
Earth is our mother
Earth is our everything
She is the only planet
Where life is existing
And if she is destroyed
There will not be a single planet
Where life will ever exist
Now I will
Just say one thing
Let's save mother earth
Before it is too late
Or else we will be
The reason for earth's death.

Divya Pradhan

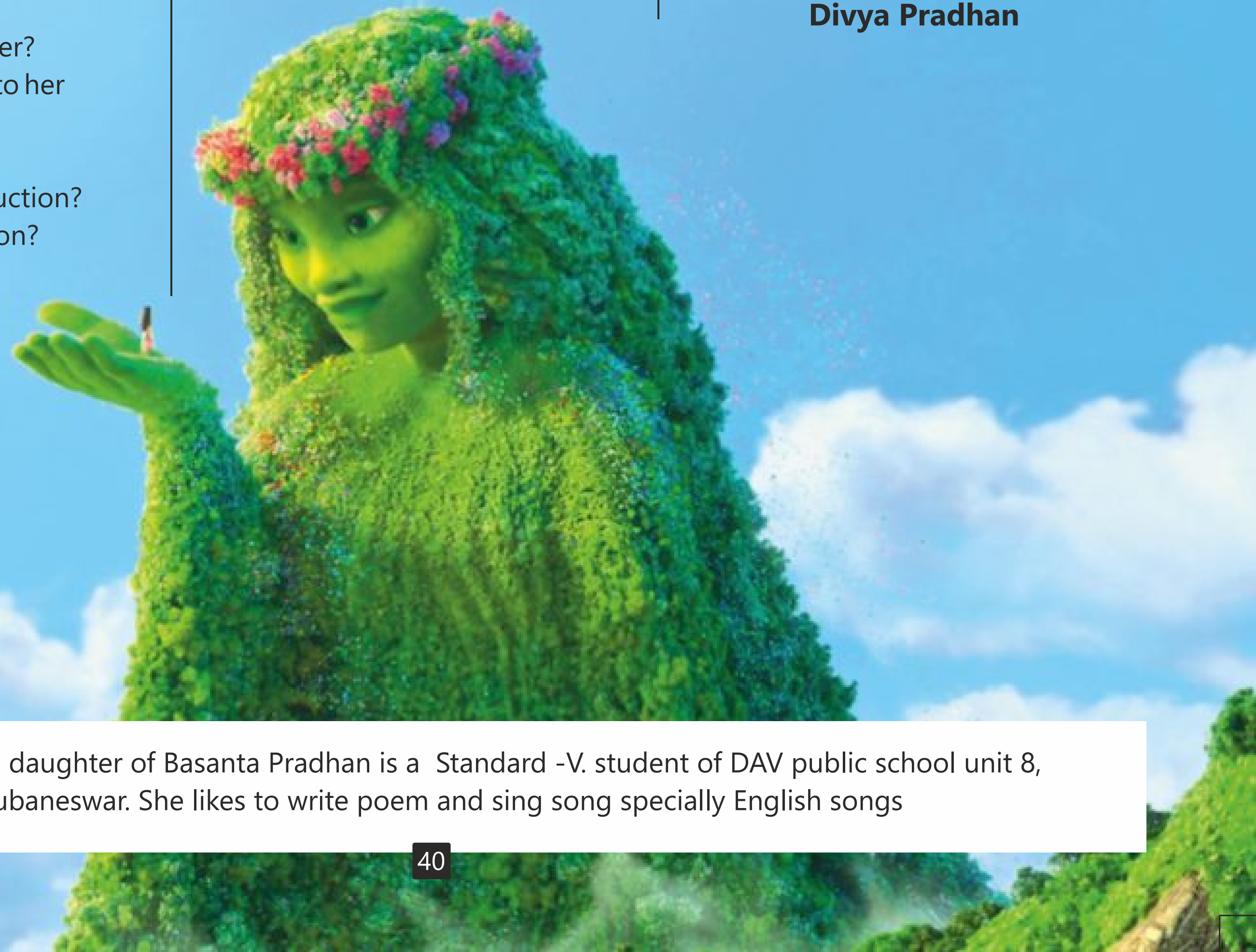

Divya Pradhan daughter of Basanta Pradhan is a Standard -V. student of DAV public school unit 8, Bhubaneswar. She likes to write poem and sing song specially English songs

Impossible Means I'm Possible!

by Sagarika Swain

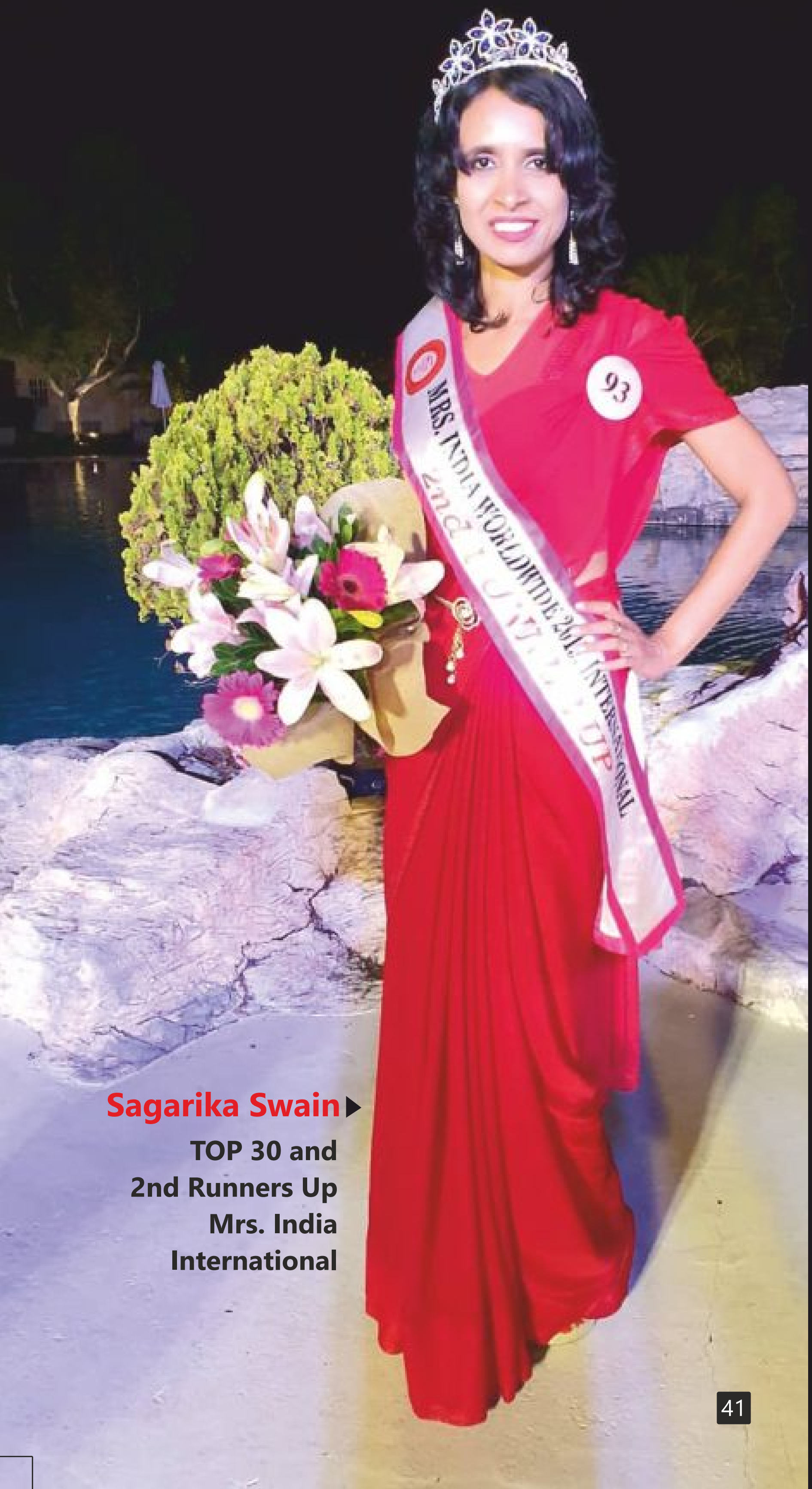

Sagarika Swain
TOP 30 and 2nd Runners Up Mrs. India International

I am from Bhubaneswar, the city of temples, Odisha. I am residing in Kuala Lumpur for the last five years. I am an HR professional. I am a fitness freak and love to work out and play sports.

One fine day, I decided to fulfill my dream of becoming a proud finalist of a beauty pageant which was one of my dreams since my childhood. It happened when I went through the process of Haut Monde Mrs. India Worldwide 2019.I was selected as one of the finalists. The journey started in April 2019, with the orientation in Agra, providing amazing experience and great learning. Three days of orientation and every day was a new learning. With the grooming sessions, personality development classes, shoot, media coverage, the ramp walk practice. Mentors, celebrities from different industries to train us. It was a dream comes true. And shoot at Taj Mahal, the symbol of love was incredible.

Who says that you can't dream after you are married and you have responsibilities. This Mrs. India platform is celebration of womanhood, empowering women. You are strong, confident, and courageous to do everything possible. The 6 months have been indeed a roller coaster ride. Although I was a camera shy person, now I am ready to always pose and I am camera free. Doing initiatives for social causes, working for different NGO's has been an amazing experience. When I look back on my social media pages, I could narrate a story on each post, the kind of effort I have put in, the output, everything is memorable. Moreover it is a learning curve.

My family has been a great support during my journey so far. My husband is the strongest pillar. Blessed to have an amazing family and friends whose immense love and support has made me to journey through this phase now.

The finale is over and here I am ...second runner up, Mrs. India International. A dream comes true. If you want to achieve something, no one can stop you. Always be confident and positive. Bring out the inner strength within you and move ahead without looking back.

A Lost World of Enchantment

by Jatindra Kumar Nayak

To imagine growing up in a village or a small town in Odisha in the 1950s or 60s without feeling a stab of nostalgia about the detective novels one had read would be simply impossible. Printed on cheap paper, these rather slim volumes bore sensational titles, all of which had something to do with murder and crime: Trunk Murder, Dasyu Robin(Robin, the Bandit), Jaaldasyu(The Pirate) Lal Mankadsa (The Red Spider), Japani Khelana(The Japanese Doll). The covers carried lurid pictures of dead bodies lying in a pool of blood or masked figures wielding revolvers or sinister symbols like a vicious- looking spider weaving its net. Reading these one not only entered a world of crime and violence, one experienced the guilty pleasure of tasting a forbidden fruit away from the disapproving gaze of frowning adults. The disapproval stemmed from the belief that such books brought cheap thrills to the young and lured them away from text-books and homework. But such disapproval only served towhet one's appetite for detective novels, the exciting world of adventure they explored contrasting sharply with the oppressively dull and uneventful rural world and its slow, unhurried pace of life.

The narratives of most of these novels centered, as the narratives of all detective fiction do, on crime and its detection. The action revolved around the key figure of the detective who bore names such as Satyabrat Mohapatra. Or Rajesh. An urbane, flamboyant and witty amateur, the detective solved the mystery of a murder and established the motive of the crime with negligent ease and earned the grudging admiration of envious policemen officially tasked with the job of detection. While the police inspector would labour the obvious the sharp-witted detective would get at the heart of the matter through the operation of his superior intellect. The thrill lay in watching the detective figure refusing to be distracted or misled by the red herrings thrown in his way by the criminal and tracking him down by proceeding step by step in a relentlessly logical manner.

The special atmosphere created by these novels intensified their appeal to the young minds. The setting was as important as the action that unfolded in these. A house on the edge of the city, an abandoned building by the sea, a running train, or a jungle provided the writer of detective fiction his favoured theatre of crime. The sound of gunshots that shattered the stillness of the night, black cars tearing through pitch black nights, shadowy figures wearing hats, overcoats and gloves stalking their victims, the detective and his sidekick roaming the dark streets in disguise: all these took the young readers on an unforgettable thrill ride. One breathlessly wanted to reach the climax when the detective would suddenly shout 'Hands up' and the masked criminal's attempt to eliminate his witness or commit his second or third murder would be thwarted and his identity would be revealed.

Art by: Aurodeep Mohapatra,
Standard - VI, GIIS, Kuala Lumpur

Sometimes the criminal would give the suspense an extra dimension by throwing a challenge to the detective and subject his ingenuity to a severe, tantalizing test.

But all the detective novels we read when we were young did not confine themselves to murder mysteries or displaying the virtuosity of a charismatic detective. In some we were irresistibly drawn to those who committed the crime. In fact, detective novels which wove gripping narratives around criminals with hearts of gold inspired fierce loyalty in us and were hugely popular. The heroes of such novels were Robin Hood figures who robbed the rich to alleviate the suffering of the poor. Their criminal activities concealed a noble social mission and therefore engaged the sympathies of the readers. In fact, one such hero was called Dasyu Rabin and his associate bore the name Dasyu Ratan. Children dreamt of following their daring example and with toy guns bought from village fairs played out the fantasy of bandits punishing the wicked rich during long summer afternoons.

To children growing up in the villages in Odisha in the fifties and sixties of the last century the detective novels functioned as a window to the urban world. The city, not the villages, served as the sites of crime and detection in these novels. The crimes took place in Cuttack, Kolkata, in trains, pucca houses and railway stations and the action centred on the lives of educated urbanized characters whose speech was peppered with words and polite expressions in English. The dresses they wore, the gadgets they used and the way they conducted their lives constituted for us a smarter, more elegant and fast-paced life and filled us with strange inarticulate yearnings for the unknown. In fact, the detective novels were brought into the villages by young men who studied in colleges in towns and eventually found their way into the hands of younger boys and girls. In this way they built invisible bridges between the country and the city and shaped responses to the adult world and its charms and treacheries. They performed another vital function, albeit unintentionally: they promoted the reading habit among the young in rural areas and made them into potential readers of serious prose fiction of the future. Avid readers of detective novels written by household names like Kanduri Charan Das, Bhupen Goswami and Jogendra Mohanty effortlessly took to reading novels by Fakir Mohan Senapati, Gopinath Mohanty, Surendra Mohanty and other major Odia writers and formed a part of the growing readership of Odia literature in the twentieth century. Some of these detective novels happened to be translations of western classics like Conan Doyle's The Hound of Baskerville and created in young readers a taste for western crime fiction.

There is a piece of good news for those who would like to revisit the lost world of enchantment from which the passage of time has cut them off : two volumes of selected novels by Kanduri Charan Das, a living legend in the world of Odia detective fiction, have been recently brought out. Unfortunately for his countless admirers, he did not live to finish writing his autobiography, which would without doubt been as riveting as his detective stories.

Jatindra Kumar Nayak a translator, literary critic, columnist,editor and educationalist from Odisha. Jatindra Kumar Nayak retired as Professor of English,Utkal University in Odisha in 2016.He has won KATHA Translation award,1997 and Hutch Crossward Indian Fiction Translation Award ,2004.

Navya Sahu, 9 years old and studying at ELC International in Yr5.

Pranatee Panigrahi

Pranatee Panigrahi hails from Sambalpur and presently stays at Kuala Lumpur .She is a coveted event facilitator and likes writing in English

I Miss Myself

by Pranatee Panigrahi

When I want to sleep a while longer but,
the morning alarm and the thought of missing
daughter's school bus wakes me up,
I miss myself!!

When I mix my morning tea
along with other routine morning work
instead of tangling with newspapers,
I miss myself!!

When I wear my gym shoes
and fetch my earphones,
but can't manage to go to the gym,
I miss myself!!!

When I shop and cook
everyone's favorites,
ignoring mine,
I miss Myself!!

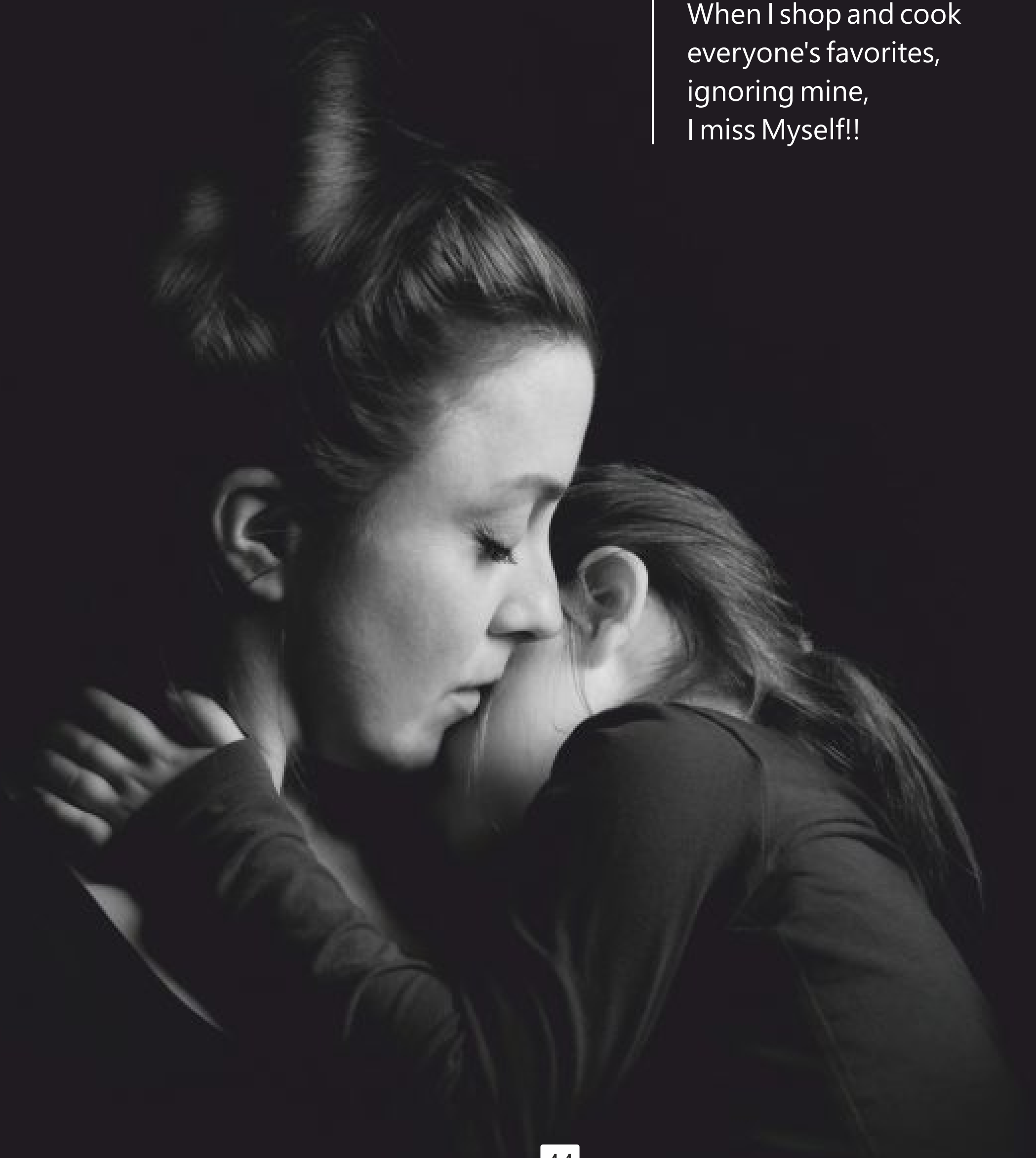

When I clean the unused swimming costumes
and the piano
to keep them back in the shelf,
I miss myself!!

When the day has taken off and I am tired
the word 'Mumma' refills energy in me,
I am delighted but,
I miss myself!!!

When I see the father cuddling our daughter,
listening to the never-ending stories
with a smile on the face,
and I remain occupied
in the household chore,
I feel glad but,
I miss myself!!

When I feed my kid
the stress is relieved,
but when I don't find hands
to feed me too sometimes,
I miss myself!!!

When I behold rude behaviors
and unfair advantages being taken
and I can't do anything about it,
I miss myself!!

When I can't draw a line
between the right and the wrong
and conveniently move/roll with the flow,
I miss myself!!

When instead of bringing changes
in myself and my surroundings
to improve the quality of living,
I surrender and flow with the flaws,
I miss myself!!

When old friends and relatives
ask how are you after so long,
I reply, 'All good' but,
somewhere somehow
I miss myself!!

When I prepare to deck up for an event,
but don't get enough energy
to find the best of the attires for me,
I miss myself!!

When instead of allowing the emotions to flow,
I hold the tears back
and cover it with a superficial smile
pretending to be happy,
I miss myself!!!

When I want to go out and have fun,
enjoy a movie with popcorn and an ice-cream
but I feel lazy (I have no strength left),
I miss myself!!!

When I turn on the Alexa,
light a candle, switch on the AC
and listen to my favorite music but soon,
Alexa plays rhymes on a cute command,
I smile but,
I miss myself!!!

When I hesitate
to join and tap my feet on the beats
during a function or a ladies' meet,
I miss myself!!

When I see the paintbrush,
the colored water and
my daughter's sweet paintings,
I treasure them but,
I miss myself!!!

When I love others
feel happy on their success
and I forget that I am special too,
I miss myself!!!

When I want to be as I was,
but I am told, you are grown up,
married, a daughter in law and a mother too,
I miss Myself!!!

The Dream of a Home

by Smeutirekha Patra

the night smells of
smothered air
and ache

you are perhaps
burning bricks
somewhere
of these made up walls ~

i sit alone
in this room
full of black ink
and stale smoke of
cheap cigarettes

the walls stained
with pukes of
sweltered words ~

there is always a storm
hovering on the ceiling

i feel empty
when I measure
the dust moving
in thick clouds
settled on our skin

and the closed windows

the roof shrunken

too congested
for you and me

is this what home looks like?

i search for something
that belonged to you
and me

older than an apology
something quiet

like the rhythm
of your fingers
mizzling on my
skin

silent
like the caesuras

unblemished

sinless ~

I collate
assonance

barely breathing
in this deflated air

calling out for
metaphors
until it echoes
in my ribs

slowly moving
towards my lips

but my voice
chokes ~

so I write

how we could
sit on rooftops
at midnight
and start a religion
if we don't find
something to trust

in the sky

how if it ever
stopped raining
we could still uncover
secrets in the mist

how we could
wet this dust,
hold in our palms
shape the sun,
the moon
and our home ~

I wanna
name this poem
'hope'

and one day
together
we can again
pull down stars
from the sky
and carry

in our eyes ~
- Misty Sierra

MoC has been regularly conducting open thought exchange events with odia expat members to improve its level of community engagement. The initiative started with such an event in 2017 at KL garden.

Since 2017 MoC has been celebrating Ganesh Puja every year with active participation of its community members.

Dy High Commissioner Mr Nikhilesh Giri inaugurating the Deepavali 2017 Cultural event at ICC , Malaysia

MoC has been actively contributing towards giving back to odia community. Post cyclone Fani 2019, MoC contributed towards rebuilding Odisha through donation to CM's relief fund.

Singer Sangram Mohanty performing during Deepavali 2018

International Odia Performer Harihar Das and celebrity singer Rituraj Mohanty performing at Indian Cultural Center , hosted by MoC

In 2017 MoC organized a Meet and Greet session with Sri Achyuta Samanta and expat odias living in Malaysia

A Talented young classical dancer performing at Raja 2019

An expat Odia team performing Bande Utkal Janani On occasion of Utkal Dibas 2017

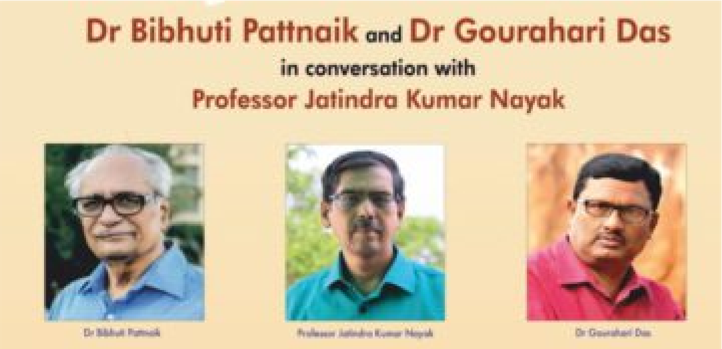

MoC organized Antaranga
A literary celebration with coveted authors 2019

MoC has been organizing
Sabitree brata since 2018

Talented Odia Ladies Team have been performing mesmerized Sambalpuri dance every year during Raja celebrations since 2018

Our Odia ladies teamed up to deliver a stunning Bollywood dance performance during Raja 2019

For the first time a team of veteran odia ladies set an inspiring move by dedicating their time and energy for a group dance performance in Raja 2019

MoC has been encouraging Odia Expat kids to showcase their talent since 2017

With Best Compliments from

Spice Garden

INDIAN & MIDDLE EASTERN CUISINE

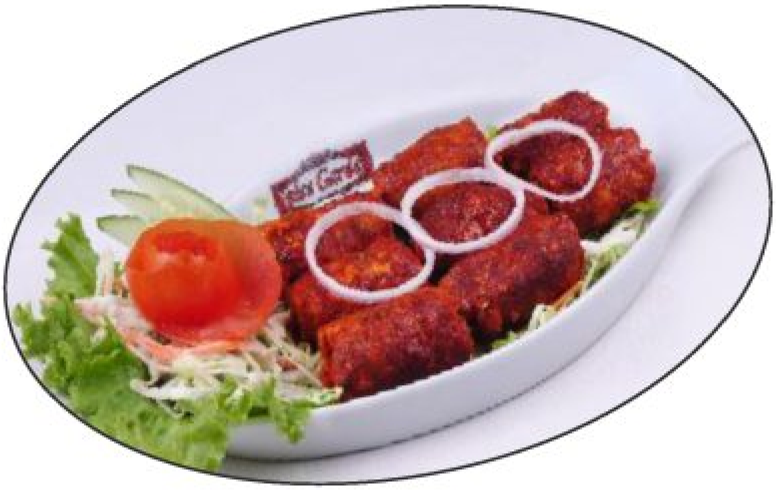

WWW.spicegardenasia.net

inquiry@spicegardenasia.net

SPICE GARDEN *CHAIN OF RESTURANTS*

ଶିଳାସ୍ତମ୍ଭ... the pillars of rocks ......

........ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ଲେଖନୀରୁ

କବି ହଲ୍ ଧର୍ କେ ଚିଠି	Haldhar Nag	pg 52
ଚିତ୍ରଲେଖା: ଏକ ଚିତ୍ରନାଟ୍ୟ	Jyoti Nanda	pg 53 - 54
ପ୍ରେମ କେବଳ	Saroj Bal	pg 55
ଆଜି କୁହ	Gourahari Das	pg 56 - 57
ବର୍ଷାଭିମାନ	Soumya saraswata Das	pg 58
ଝଡ	Dr. Binodini Patra	pg 59
ଏଇ କଣ ଜୀବନ...?	Rashmi Ranjan Mishra	pg 60
ପ୍ରେମେ ପଡିଗଲେ ଯାହା ଯାହା ହୁଏ	Gyana Hota	pg 61
ନା ବାବା ..ଆଜି ନୁହେଁ କାଲି	Subrata Swain	pg 63
ସୀତା	Prasanta Nayak	pg 64
ପଳାଶର ଆତ୍ମଦାହ	Harapriya Mishra	pg 66
ଦିନ ଥିଲା	Bibekananda Pattanaik	pg 67
କୁହ ପ୍ରଭୁ	Asima Panda	pg 67
ମା	Aarati Patro	pg 68
ସମ୍ପର୍କ.....ଏକ ପ୍ରହେଳିକା	Eng Durgesh Nandini Das	pg 69 - 70
କୁନା ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କ କଲମରୁ	Kuna Tripathy	pg 72
ଧୂସର ମାଣିକ	Binesh Kumar Samal	pg 73
ବସନ୍ତ ଆସେ କି?	Binapani Pradhan	pg 73
ବୁଢ଼ୀ ସନ୍ତାନ	Bratati Priyadarshini Swain	pg 74 - 75
ଅସହିଷ୍ଣୁତା	Santosh mishra	pg 76 - 77
ନାରୀ ପାଇଁ ପଦେ	Lipsa Sahoo	pg 78
ହେ କାନ୍ଥ ଦିଅ ଚେତାବନୀ	Manmath Padhi	pg 79
କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା	Pradeep Ranjan Panigrahi	pg 79
ଅଷ୍ଟମ ସୁର	Satyabrata Nayak	pg 80 - 81

କବି ହଲଧର୍ କେ ଚିଠି

ଚିଠି ଦଉଛେଁ ରେ ହଲଧର୍
ଦୁଃଖ ଭର୍ ଦର୍ ପିଲାତି ଟାକର୍
କବିତା ଜନମ୍ କର
ଚିଠି ଦଉଛେଁ ରେ ହଲଧର୍ ॥
ସାମଜ୍ କେ ଶୁଦ୍ଧି କର୍ ବୁ ବଏଲେଁ
ପହେଲେଁ ତୁଇଁ ହ ଶଉଚ୍
ପର୍ ହାତ୍ ଧରି ଘିଚ୍ ବୁ ବଏଲେଁ
ଆଘୋ ଚଢ୍ ତୁଇ ପାଉଁଚ୍
ଲୁଭ୍ ଲୁଭ୍ ନିଆଁ ସଂସାର କେ ଦେଖ୍
ଲାଲସ୍ ଥୁଁ ନାଇଁ ମର୍
ଚିଠି ଦେଉଛେଁ ରେ ହଲଧର୍ ॥
ସୁରୁଷ୍ଟିର୍ ଶିଘା ମୁନୁଷ୍ ଜାଏତ୍
ଅନ୍ଧା ହେଇ ହଏ ଧନ୍ଦେଇ
ଆପନାର୍ ସୁଖ ସରଧାର ଲାଗି
ପର୍ କେ ମାରୁଛେ କନ୍ଦେଇ
ଧରମ୍ କରମ୍ ସରମ୍ କେ ଛାଡି
ବାଟ୍ ଧରେ ନର୍ କର୍
ଚିଠି ଦେଉଁଛେରେ ହଲଧର୍ ॥
ଦୁଖ୍ କେ ଭାବ୍ ବୁ ସୁଖ୍ ବଲି
ମାଁ ର ଗାଲିକେ ଆଶୀର୍ ବାଦ୍
ଯାହିଁ ବିଷ ତାହି ଅମୃତ ଅଛେ
ନୁର୍ ହେଇ ଉନ୍ ମାଦ ॥

ସମାଜ୍ କେ କର୍ ସମ୍ କୁଁ
ମଧୁର୍ ବଚନ୍ କହି
ଜଗତ୍ ଜାକର୍ କର୍ ଗୁଟେ ଘର୍
ସେ କୁଟ୍ ମେ ଅଛୁ ରହି
ପାରୁଁ ପର ଜଁତେ କଲମର୍ ଗାରେଁ
ସମାଜ୍ ସଲଖ୍ କର୍
ଚିଠି ଦେଉ ଛେଁରେ ହଲଧର୍ ।

ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ହଲଧର ନାଗ ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ସମ୍ମାନିତ କବି ଓ ଲେଖକ | ସେ କୋଶଳି ଭାଷାରେ ସାହିତ୍ୟ ସର୍ଜନା କରି, ସେ ପ୍ରାୟ ୩୩୦ରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ ଅନୁଷ୍ଠାନଦ୍ୱାରା ପୁରସ୍କୃତ |ପଦ୍ମଶ୍ରୀ - ୨୦୧୬,କେନ୍ଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଭାଷା ସମ୍ମାନ - ୨୦୧୭,ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ସମ୍ମାନ(ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ),ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର - ୨୦୧୪ ପରି ସମ୍ମାନରେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇ ଓଡିଶା ମାଟିକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିଛନ୍ତି |

ଚିତ୍ରଲେଖ: ଏକ ଚିତ୍ରନାଟ୍ୟ

by Jyoti Nanda

ଗମ୍ଭୀରି ଘର

ମାସଟି ବୁଝିବ ଆଦ୍ୟ ମଗୁଶୀର। ଘରର କନ୍ଥରେ ଖୋପ ଖୋପରେ ପୁନାଗତେଲର ଦୀପ।ଦୀପର ଶିଖା ସ୍ଥିର।ଦୀପ ଆଲୁଅରେ ଝାପ୍ସା ଦିଶୁଛି ନବବଧୂର ଆନ ନ୍ଦ ମଧୁର ହାଲକା୍ ହସ।ହାଲକା ହସ ସହ ଜାଣି ଜାଣି ଆଖି ମିଟି ମିଟି କରୁଛି ନବବଧୂ।ନବବଧୂ ସହ ତାଳ ଦେଇ ଆଖି ମିଟି ମିଟି କରୁଛି ତାହାର ଏକାନ୍ତ ପ୍ରିୟତମ।ଦି ଜଣଙ୍କ ଦେହ ଝାଳ ସର ସର।ବିଛଣା ଚଦର ବି।

ପ୍ରିୟତମର ବେକରେ ସୁନା ସୋରିଷିଆ ହାର। ଚିକ୍ ଚିକ୍ । କାଲି ସକାଳୁ ବାହାରକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ପୁଣି ଫେରାଇ ଦେବ ହାରଟିକୁ ତାହାର ନବବଧୂର ବେକକୁ ।ଆଜି ରାତିରେ ତାହାକୁ ସେଇ ହାରଟିକୁ ପିନ୍ଧିବାକୁ ପଡିଥିଲା।ହାରଟି ପିନ୍ଧିବା ହିଁ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦର ସର୍ତ୍ତ ସବୁବେଳେ।ପ୍ରିୟତମ କଡ ଲେଉଟାଇ ଦେଲା। କାନ୍ଥ ଆଡକୁ ଏବେ ତାହାର ମୁହଁ।ବଡିଭୋରରୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଡକାଡକି ହୋଇ ଯିବେ ନିଜ ନିଜର ଢାଲ ତରବାର ଧରି।ରାଜା ଯୁଦ୍ଧରେ ଯାଉଛନ୍ତି।ତାଙ୍କ ସହ ନାଗରା ବାଜୁଛି । ହେଲେ ଏଇଲେ ତାହାର ନିଦ ଦରକାର । ରାତି ଆଉ ଅଳପ ଅଛି।

ସମୟଟି ଏତେବେଳଯାଏଁ କେଉଁଠି ଥିଲା ତାହା ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ।ଏମିତିରେ ଦେଖିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଡୁବିଗଲେ ସମୟର ତ ଡ୍ୟଟି ଶେଷ। ପୁଣି ଯାଇ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଇଁଲେ ଯେଉଁ କଥା ।ତାହା ପରେ ସିନା ସବୁ ଦେଶ ଆଉ ପାତ୍ର ମାନେ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ଅଲଗା ଭାବରେ ବଉଳିବେ।ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶିବେ ନିଜ ନିଜ କାଳରେ ।

ସତ କହିଲେ ଯୁଦ୍ଧରୁ ଫେରିବା କଣ ସହଜ କଥା? ସେମିତି ଭାଗ୍ୟ ନେଇ କଣ ଏଇ ଛଅ ଭାଇର ସୁନା ନାକୀ ଭଉଣୀ ଜନମ ନେଇଛି?ନଈକୂଳର ଅମଡା ତୁଠର ଝଂକା ବରଗଛର ଉପର ଡାଳରେ ବସି ଯେଉଁ ବିଧାତା ପୁରୁଷ ଦୂବ ଘାସକୁ ଦୂବ ଘାସଟିଏ ଛନ୍ଦି ବରପତ୍ରରେ ରଖି ଭସେଇ ଦେଉଛି ନଈ ସୁଅରେ ସେ କଣ ଏତେ ସୁଦୟା କରିବ?ଶେଷ ସମୁଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଣ ଏଇତ ବରପତରରେ ବହାଲ ହୋଇ ରହିଥିବେ ଛନ୍ଦା ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଏଇ ଦୁଇଟି ନିରିମାଖୀ ଘାସ?

ସେଇ ବରଗଛ ଡାଳରେ ବସିଥିବା ବିଧାତା ପୁରୁଷ ସବୁ କଥା ଜାଣେ।ଆଉ କାହାକୁ ବିନ୍ଧୁଏ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ।

ନବବଧୂର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସରେ ମିଳେଇଗଲା ଛଅ ଭାଇଙ୍କର ଶାଳଗଛ ପରାୟେ ବରଗଛ ଛାଇ।ପୃଥିବୀ ସାରା ଏତେ ଧଳାଥାନ କୁଆଡୁ ଆସିଲା କେଜାଣି।ଛାଇଗଲା ଅଦିନିଆ ବଉଦ ଭଳି।ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚକ୍ରରୁ ଆସିବା ଭଳି କେଉଁ ଦ୍ରୌପଦୀ କେବେ ଧଳାଥାନ ଚାହିଁ ନାହିଁ ।ସେଇ ଧଳା ଥାନ ପୁଣି ଆଖି ପଲକରେ ଗୁଡେଇ ପକାଇଲା ଗାଁର ସବୁ ନବବଧୂଙ୍କୁ।ସେମାନଙ୍କର କାନ୍ଦଣାରେ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ ।ଅଛି କେବଳ ବିସ୍ତାର ଯାଉଥିବା ଲହର।
ନବବଧୂର ଆଖିରେ ଲୁହ । ଉଠି ଚାହିଁଲା ପ୍ରିୟତମକୁ ଅପଲକ

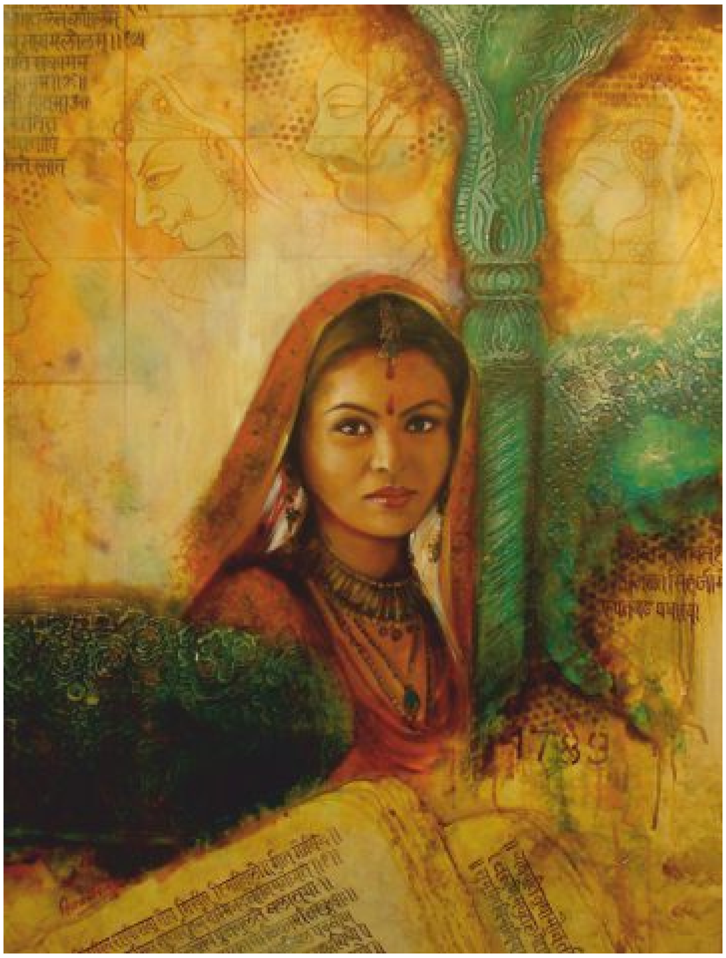

ନୟନରେ,ନା ଏଇଠି ଆଖ ପାଖରେ କେଉଁଠି ମରଣ ନାହିଁ ।ନିଜ ଜିଭକୁ କାମୁଡିଲା ସେ । ନିଜଶାଢୀକୁ ଝାଡି ବସିଲା ତାହାପରେ ,ନା ଗାଢ ନାଲି ରଂଗର ଶାଢୀରୁ ଟିକିଏ ବୋଲି ଧଳା ବାହାରୁ ନାହିଁ ।ତଥାପି ଧଳାରଂଗରୁ ମୁକ୍ତି ନାହିଁ ।ଚାରିପଟର କାନ୍ଥ ଧଳାରେ ଧଉଳା ହୋଇଛି।କାନ୍ଥରେ ଏବେ ବି ପରିଷ୍କାର ଦିଶୁଛି ବସୁଧାରର ହଳଦୀ ସିଂଦୁର ସହ ଘିଅର ଚିହ୍ନ।ଏବେ ଦୀପକୁ ଲିଭାଇ ଦେଲେ ସବୁ ଧଳା ରଂଗରୁ ମୁକ୍ତି।ନବବଧୂ ଉଠି ଠିଆ ହେଲା।କାହାଣୀର ପରିଣତି ପାଇଁ ଏଇଟି ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ ସମୟ।

କାନ୍ଥରେ ଡେରା ହେଇଛି ତଲବାର ଆଉ ଢାଲ।ଶାଣ ଦିଆ ତଲବାର ରେ ଏମିତି ଧାର ଯେ ନଈବାଲିକୁ ଟିକିଏ ବୋଲି ଆଡୁଆ ନକରି ସେଥିରେ ପୋତା ହୋଇଥିବା ପତର ଖଣ୍ଡକୁ ଦିଗଡ କରିଦେବ ଏଇଲେ।ନବବଧୂ ତଲବାର ଟିକୁ ଉଠାଇ ନେଲା। ତାହାକୁ ଏବେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଶତ୍ରୁ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢିବାକୁ ପଡିବ।ସବୁ ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷରେ କେବଳ ରାଜାମାନେ ଫେରନ୍ତି ।ବାକି ଆଉ କିଏ କିଏ ଫେରି ପାରନ୍ତି ତାହାର ଠିକ୍ ଖବର କାହା ପାଖରେ ନଥାଏ।ହାତରେ ତଲବାରୀ ଧରି ନବ ବଧୂ ଠିକ କଲା ସେ ଏବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯୁଦ୍ଧରୁ ଫେରିଥିବା ରାଜାକୁ ପଚାରିବା ପାଇଁ ,ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ସାଥିଙ୍କର କୁଶଳ ସଂବାଦ।

ଚୁପ୍ ରହୁଥିବା ରାଜା କେବଳ ତଲବାରର ଭାଷା ବୁଝେ।ଯୁଦ୍ଧରତ ନବବଧୂଟି ଏହା ଭିତରେ ଜାଣିଯାଏ ରାଜାଟିର ଅସଲ ରକ୍ଷା କବଚ ହେଉଛି ଛାଇ।ଛାଇକୁ ଭେଦି କୌଣସି ରାଜାଠୁ ତଲବାର ମୁନରେ ନିଜ ମନ ମୁତାବକ ଉତ୍ତର ପାଇବା ସେମିତି ସହଜ ନୁହେଁ।ଛାଇ ଏଇଲେ ତାହାର ବିଶେଷ ଶତ୍ରୁ । ପୁନାଗ ତେଲର ଦୀପଶିଖାରେ ଅସରନ୍ତି ଛାଇର ଆୟୋଜନ।କାନ୍ଥପଟକୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଶୋଇଛି ପ୍ରିୟତମ।

ହଠାତ୍ ନବବଧୂଟି ନୂଆ ଛାଇଟିକୁ କାନ୍ଥରେ ଦେଖିଲା ।ଛାଇଟି ସାମାନ୍ୟ ହଲଚଲ ହେଉଛି।ଛାଇଟି ପ୍ରିୟତମର।ବିଷାଦର କାଳିରେ ଯେମିତି ସଦ୍ୟ ଅଙ୍କା ହୋଇଛି।ଏଇଛାଇଟି କାଲି ଭୋରରୁ ପ୍ରିୟତମ ସହ ପାହୁଣ୍ଡ ପକାଇ ଯିବ ଦେଶାନ୍ତରରେ ନିଜ ଗଂଠୁଲି ସହ ଢାଲ ଆଉ ତଲବାର ଧରି।ଛାଇ ମାନଙ୍କର କଣ ସେମିତି ନିଜତ୍ୱ ଥାଏ ଯେ ସେମାନେ ଗଜରା ମାଳ ଧରି ଫେରିପାରିବେ ନିଜ ନିଜର ନୀଡକୁ?ଯଦି ଛାଇଟିର ହାତରେ ସବୁବେଳେ ଧରିବାକୁ ହେଉଛି ଢାଲ ତଲବାର,ତେବେ ?

ମୁଁ ଟିକିଏ ଶୋଇବି,କହିଲା ପ୍ରିୟତମ।
ତାହା ଉପରକୁ ହାମୁଡେଇ ପଡୁଥାଏ ନବବଧୂ। କିଛି କିଛି ଘଡି ଅନ୍ତରାୟରେ ପୁଣି ନବବଧୂଟି ହାମୁଡ଼େଇ ପଡୁଥାଏ ପ୍ରିୟତମ ଉପରକୁ।ଏହା ପରେ ଶୋଇବାର ଉପକ୍ରମ କଲାନାହିଁ ପ୍ରିୟତମ।ଉଠିଦେଖିଲା ବେଳକୁ ରହିଛି ଗୋଟିଏ ବିଚିତ୍ର ଦୃଶ୍ୟ ସେଇଠେ।ଆଜିଠୁ ଏଇ ରହିବ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଏଇ ରହିବ। ତମେ ଫେରିବା ଯାଏଁ।କହିଲା ନବବଧୂ।ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର କଥା କୋହରେ ଓଦା ହୋଇଗଲେ ଯେମିତି ଶୁଭେ, ସେମିତି ଶୁଭିଲା।

ପ୍ରିୟତମ ଦେଖିଲା ଟିକିଏ ଆଗରୁ ଯେଉଁ କାନ୍ଥ ଆଡକୁ ମୁହଁକରି ଶୋଇଥିଲା ସେଇ କାନ୍ଥରେ ଅଂକା ହୋଇଛି ଛବିଟିଏ।ଛବିଟି ତା'ର ଛାଇର ରୂପ ରେଖ।ଛବିରେ ତାର ଶୋଇବାର ଛାଇ।ଗମ୍ଭୀରି ଘରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଚତୁର୍ଥୀ ହୋମର ଅଂଗାରରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଧରି ନବବଧୂଟି ଆଂକି ଦେଇଛି ଏହା ଭିତରେ ଏହି ଛବିଟି।

ପୃଥିବୀର ସବୁ ନବ ବଧୂଙ୍କ ହାତରେ ସବୁବେଳେ ରହିଥାଏ ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରାବଳୀ।ଅଂଗାରରେ ଅଂକା ଏହିଭଳି ଗୋଟିଏ ଛବି ସହ ଦୁଇଟି ଅସହାୟ ଚରିତ୍ରଙ୍କ ଲୁହରେ ଏଇ କାହାଣୀର ଉପବନଟିକୁ ସବୁଜିମାରେ ସମାପ୍ତ କରାଯାଇପାରିଥାନ୍ତା।ନା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ ।ଏଇ ଘଟଣାର ସହସ୍ରବର୍ଷ ପରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ କାଳସୁଆଦୀ ଏଇ ଛବିଟି ଦେଖାଯାଉଥିଲା କୌଣସି ଏକ ପଥର ଗୁହାରେ।ଆଉ ବାକି କାହାଣୀ ବାକି ସବୁ ଚରିତ୍ର ବା ଦୃଶ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବି ଥିଲେ,କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କାଳ ରଖିଥିଲା ଅଦୃଶ୍ୟ ଭାବରେ,ପୃଥିବୀ ବୋଲି ତାହାର ଯେଉଁ ଗୋଟିଏ ବେଶ ଘର ରହିଛି,ସେଇଠେ ସେଇ ବେଶ ଘରେ ରହିଥିଲେ ପୁନାଗ ଦୀପର ଶିଖା,ସୁନା ସୋରିଷିଆ ହାର,ଢାଲ ତଲବାର।ଆଉ ନବବଧୂ,ପ୍ରିୟତମ ଓ ରାଜା ବି ଥିଲେ।ଲାଗୁଥିଲା ଏଇ ସହସ୍ର ବର୍ଷରେ ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ବେଶ୍ ଭଲରେ ଚିହ୍ନି ଗଲେଣି। ସେମାନଙ୍କର ଭିତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଅଛି।,ବେଳେ ବେଳେ ହାସ ପରିହାସ ବି ହୁଏ।

ମୁଁ ସବୁ ଯୁଦ୍ଧରୁ ଜିତେ କି ହାରେ ଫେରିଲି ସିନା ତଥାପି କଣ ପାଇଲି?

ଏଇ ଟିକିଏ ଆଗରୁ ଏମିତି କହୁଥିଲେ ରାଜା ଜଣକ । ରାଜାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ମୁକୁଟ ନଥିଲା।। କିନ୍ତୁ ବେକରେ ଦେଖିବ ପଡିଛି ସେଇ ସୁନା ସୋରିଷିଆ ହାରଟି।ହେଲେ ନବ ବଧୂ କୋଉ ଛାଡିବା ଜୀବ? ପ୍ରିୟତମ ଛାତି ଉପରରେ ନିଜର ଦୁଇ ଗୋଡ ମେଲାଇ କାନ୍ଧରେ ସେତେବେଳେ ଆରାମରେ ବସିଥିବା ନବ ବଧୂଟି କହିଥିଲା,ଯେତିକି ସମୟ ଯାଉଛି ଏଇ ରାଜାରାଜୁଡାଙ୍କ କଥାରେ ଦେଖିବ ସେତିକି ଢଗ।ରାଜା କଥାଟିକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏହାପରେ ପ୍ରିୟତମର ହାତରୁ ମାଗିନେଲା ଶାଣଦିଆ ତଲବାରଟକୁ।ଲଢିଲଢି କ୍ଳାନ୍ତ ହେଲା।ତାହାପରେ ହାଲ ଛାଡି ଅସହାୟ ଆମ ଏଇ ରାଜାଟି ନିଜ ଦେହରୁ ଝାଳ ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଛି ଏଇ ଟିକିଏ ଆଗରୁ,ନିଜେ ସବୁ ଦେଖିଲ ତ ? କ'ଣ ପାରିଲି ?

ହେ ବ୍ରହ୍ମରୂପ କାଳ ,ଜଣେ ରାଜାର ଏଇ ଭଳି ଗୋଟିଏ ପଥର ଗୁହାରେ ଲେଖିଥିବା ଚିତ୍ର ସହ ଲଢିବାର ଅସଫଳ କାହାଣୀ ଏହି ଅକିଂଚନକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରାଇଥିବା ଭଳି ଅଧିକ ଦୃଶ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ଭିକ୍ଷା କରୁଛି,ପ୍ରଭୋ।

Jyoti Nanda is a retired teacher of History with keen interest in writing Odia fictions.He is a popular writer focusing on art, culture and literature of odisha.

ପ୍ରେମ କେବଳ

By Saroj Bal

ଚିତ୍କାର କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ

ମୁଁ ଶୁଣେନା

ଶୁଣେ ସେଇମାନଙ୍କୁ

ଯେଉଁ ମାନେ ନିଃଶବ୍ଦ ,ମଉନ

କୌଣସି ସ୍ଲୋଗାନ୍
ଆକର୍ଷିତ କରିପାରେନା ମୋତେ
କୌଣସି ଭାଷଣ
ଚକିତ କରେନା ମୋର ଚେତନା
ମୁଁ ତ ଚିର କାଳ ଗୀତର ଦିୱାନା
ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଥିବା ଲୋକ
ମୋର ପ୍ରିୟ ନୁହେଁ
କଥା କଥାକେ ଯୁକ୍ତି କରୁଥିବା ଲୋକ
ମୋର ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ
ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ମାଗୁଥିବା ଭିକାରୀମାନଙ୍କୁ
ମୁଁ ଘୃଣା କରେ ଭାରି
ମୁଁ ତ ଶିର୍ଫ୍ ପ୍ରେମର ଶିକାରୀ
ନେଇଯାଅ ମୋ ସାମ୍ନାରୁ

କୃତ୍ରିମ ତୁମ ରଙ୍ଗଡିବା
ହଟେଇ ନିଅ ମୋ ଚାରିକଡୁ
ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବ୍ୟାରିକେଡ୍
ଭାଙ୍ଗିଦିଅ ପାଚେରି,ଯେଉଁ ଗୁଡିକ
ଧର୍ମ ର ଧସ୍ତାଧସ୍ତିରେ ଦଦରା
ଖୋଲିପକାଅ ଏ ରାସ୍ତା , ଯାହା
ସିଂହାସନ ଆଡ଼କୁ ପଡିଛି
ଚଢେଇ ମୁଁ
ଫଡଫଡ଼େଇବାକୁ ଦିଅ ମୋତେ
ଗୀତ ଗାଇବାକୁ ଦିଅ
ପ୍ରେମର ଭାଷାରେ
ଏଇତ ଗୋଟିଏ ଭାଷା ,ଯିଏ
ଅପେକ୍ଷା କରେନି ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ୟ
ଅପେକ୍ଷା କରେନି ଭୂଗୋଳ
ଦେଶ ,ସୀମାରେଖା ,ସଂସ୍କୃତି
ଅପେକ୍ଷା କରେନି ମଣିଷର ରଙ୍ଗ
ଉଚ୍ଚତା,ଆକୃତି ଓ ଜାତୀୟତା
ପ୍ରେମ କେବଳ ବୁଝେ ଲୁହ
ବୁଝେ ହସର କବିତା

Saroj Bal is an acclaimed poet and author, writing in Odia. He is also the editor of Saamnaa and the publisher. ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ, ସଂପାଦନା ଓ ପ୍ରକାଶନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସରୋଜ ବଳ ଏକ ବ୍ରାଣ୍ଡ ନେମ୍- ଜଣେ ବହୁମୁଖୀ ସର୍ଜନଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହିସାବରେ ପରିଚିତ କରାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ତତ୍କାଳୀନ ରାଜ୍ୟପାଳ ଏମ.ସି. ଭଣ୍ଡାରେଙ୍କଠାରୁ ଗଳ୍ପ ପାଣ୍ଡୁଲିପି 'ମିରର ଇମେଜ' ପାଇଁ 'ରାଜ୍ୟ ଯୁବ ପୁରସ୍କାର' ଗ୍ରହଣ (2009)।କଥା ନବପ୍ରତିଭା ପୁରସ୍କାର, ରବି ପଟ୍ଟନାୟକ ସ୍ମୃତି ପୁରସ୍କାର, ରାଜ୍ୟ ଯୁବସାହିତ୍ୟ ପୁରସ୍କାର, କାଦମ୍ବିନୀ ଫିଚର ସମ୍ମାନ, ବସନ୍ତ ମୁଦୁଲି କବିତା ପୁରସ୍କାର, ଚନ୍ଦ୍ରକୁମାର ମହାନ୍ତି କବିତା ପୁରସ୍କାର, ସୁବ୍ରତ ରଥ ସ୍ମାରକୀ ପୁରସ୍କାର ଭଳି ଅନେକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସ୍ୱୀକୃତି ତାଙ୍କୁ ମିଳିଛି ।

ଆଜି କୁହ

by Gourahari Das

କିଛି ଦିନ ହେଲା ଉଭୟଘରେ ଓ ଅଫିସ୍ ରେ ଅସ୍ୱସ୍ତିକର ଶୂନ୍ୟତା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ସିଦ୍ଧାର୍ଥ।ଗତ ମାସର ଘୂର୍ଣ୍ଣିବାତ୍ୟାରେ ଘରର ନୈରତ କୋଣରେ ଥିବା ତିରିଶ ବର୍ଷର ନଡିଆ ଗଛଟି ଭାଙ୍ଗି ଯିବାରୁ ସେ ଆରକ ଫାଙ୍କା ଦିଶୁଥିଲା।ଗଛର ଚାରାକୁ ତା'ର ପରଲୋକଗତ ବାପା ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳରୁ ଆଣି ଲଗେଇଥିଲେ।ବାତ୍ୟା ପରଦିନ ସକାଳେ ,ଅଧାରୁ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ସେହି ନଡିଆଗଛର ଗଣ୍ଡି ଉପରେ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଥିବା ଗୁଣ୍ଡୁଚିମୂଷାର ଅସହାୟତା ଦେଖି ତାକୁ ବିକଳ ଲାଗିଥିଲା ।ଦୀର୍ଘଦିନ ହେଲା ଗୁଣ୍ଡୁଚିଟି ସମ୍ଭବତଃ ସେଇ ନଡିଆଗଛର ବାହୁଙ୍ଗା ସନ୍ଧିକୁ ତା'ର ଘର ବିଚାରି ନେଇଥିଲା।ସେଦିନ ତେଣୁ ଅଧାରୁ ଭାଙ୍ଗିପଡିଥିବା ଗଛର ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଅଂଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇ ଯେତେବେଳେ ତା'ଉପରକୁ ଆଉ କିଛି ଦେଖି ନଥିଲା ସେତେବେଳେ ସେ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ତଳକୁ ଚାଲିଆସିଥିଲା ଏବଂ ଗଣ୍ଡି ଚାରିପଟେ ଧାଇଁଥିଲା। ଅସହାୟତାର ନୂଆ ଚେହେରାଟି ସେଦିନ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିଥିଲା ଉଦ୍ ବାସ୍ତୁ ଗୁଣ୍ଡୁଚିର ନିରୀହ ଆଖିରେ।

ଅଫିସ୍ ର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ନବାରୁଣ ମହାପାତ୍ର ଚାଲିଯିବାର ଆଜି ସପ୍ତମ ଦିବସ ।ସିଦ୍ଧାର୍ଥର ଟେବୁଲ୍ ପାଖରୁ,ଦୁଇଟି ଟେବୁଲ୍ ଛାଡି ନବାରୁଣର ଟେବୁଲ୍,ଯାହା ଫାଙ୍କା ଦିଶୁଥିଲା।ନବାରୁଣ ଥିବା ବେଳେ ତା'ସହ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ର ସବୁଦିନ ହସଖୁସି,ଗପସପ,ଚା'-କଫି ପିଆ ଏବଂ କ୍ରିକେଟ୍ -ସିନେମା ଚର୍ଚ୍ଚା।ଅଫିସ୍ ଆସିବା ବେଳେ ଦିହେଁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଆସିଥାଆନ୍ତି,କିନ୍ତୁ ଫେରିବା ବେଳେ ସାଙ୍ଗହୋଇ ଫେରନ୍ତି।ଖାଇବା ଛୁଟି ସମୟରେ ଏକାଠି ଯାଆନ୍ତି କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍।ସେହି ନବାରୁଣ ନିଦରେ ଶୋଇଥିବା ବେଳେ ହୃଦରୋଗରେ ଚାଲିଗଲା।ଆକସ୍ମିକ ଝଡ ବାତ୍ୟା ପରି ନବାରୁଣର ଆକସ୍ମିକ ପରଲୋକ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଭିତରର ମଞ୍ଜିଟାକୁ ଦୋହଲେଇ ଦେଇଥିଲା।ଏଇ କିଛି ସମୟ ତଳେ ନବାରୁଣର ସାନ ପୁଅ ଏକାଦଶାହ କାର୍ଡ ଖଣ୍ଡକ ଦେବାକୁ ଆସିଥିଲା।ତା'ଆଖିକୁ ଚାହିଁବା କ୍ଷଣି ବାତ୍ୟା ପରଦିନ ସକାଳେ ଗୁଣ୍ଡୁଚିମୂଷାର ଅସହାୟ ଆଖି ଯୋଡାକ ଆଉ ଥରେ ମନେ ପଡିଯାଇଥିଲା ସିଦ୍ଧାର୍ଥର ।

ନବାରୁଣ ଅଲଗା ଛାଞ୍ଚର ମଣିଷ ଥିଲା । ଚିରକାଳ ସତ୍ତାଦ୍ରୋହୀ,ବାମ ପନ୍ଥୀ। ସଂଗୀତ ଓ ନାଟକରେ ବେଶ୍ ରୁଚି ରଖିଥିଲା। ମଞ୍ଚ ଉପରେ ତା'ଅଭିନୟ ଦେଖି ଅଫିସର୍ ନୂଆ ସହକର୍ମୀ ଭାବନ୍ତି ,ନବାରୁଣ ସମ୍ଭବତଃ ଜଣେ ପେସାଦାର ଅଭିନେତା। ସୁରକରି ଗୀତ ଗାଇଲେ,ବାଟରେ ଚାଲି ଯାଉଥିବା ମଣିଷ ଠିଆ ହେଇ କାନ ପତାଉଥିଲା। ଅନେକ ରକମର ବହି ପଢୁଥିଲା,ନିୟମିତ ଯାଉଥିଲା ବଡ ବଡ ବକ୍ତାଙ୍କ ଭାଷଣ ଶୁଣି,ପରଦିନ ଅଫିସ୍ ରେ ଆସି ସେସବୁ ବିଷୟରେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ସହ ଚର୍ଚ୍ଚା କରୁଥିଲା। ଭୋଜିଭାତ ଆୟୋଜନ ପ୍ରତି ପୁଣି ଥିଲା ନବାରୁଣର ବିଶେଷ ଦୁର୍ବଳତା। ସବୁ ଭଲ ଗୁଣ ଭିତରେ ଖରାପ ଗୁଣଟି ଥିଲା ସ୍ପଷ୍ଟ ବାଦିତା।ଆଉ ଗୋଟେ ଦୁର୍ବଳତା ଥିଲା ସିଗାରେଟ୍ -ସେଗୁଡା ଟାଣିବା ପାଇଁ ଯେତେ ମନା କଲେ ସିଏ ହସି ହସି କହେ,ସିଏ ସିଗାରେଟ୍ କୁ କୋଉକାଳୁ ଛାଡି ସାରିଲାଣି,ମାତ୍ର ସିଗାରେଟ୍ ତାକୁ ଛାଡିନାହିଁ।

ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଚଷମା କାଢି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଥୋଇଲା । ପକେଟ୍‌ରୁ ରୁମାଲ୍ କାଢି ଆଖି ପୋଛିଲା ଏବଂ ପୁଣି ଚଷମା ପିନ୍ଧି ଟେବୁଲ୍‌ର ସବା ଉପର ଫାଇଲ୍ ଟିକୁ ଖୋଲି ବସିଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲା ,ସାମ୍ନାରେ ବିତ୍ତ ବିଭାଗର ସେକ୍ସନ୍ ଅଫିସର୍ ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ ମହାପାତ୍ର।

ଆୟକର ସଂକ୍ରାନ୍ତିୟ ଫାଇଲ୍ ଟି ସିଦ୍ଧାର୍ଥ କେଉଁକାଳୁ ନିଜେ ନେଇ ତାଙ୍କ ସେକ୍ସନ୍ ରେ ଦେଇ ଆସିଥିଲା।ତାହେଲେ ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ ପାଖରେ ତା'ର କାମ କ'ଣ? ନବାରୁଣ ପରି ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ ମଧ୍ୟ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ର ଜଣେ ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ ସହକର୍ମୀ ,କର୍ମଚାରୀ ୟୁନିଅନ୍ର ସକ୍ରିୟ ସଦସ୍ୟ।ତେବେ କାହିଁକି କେଜାଣି ସେ ନବାରୁଣର କଠୋର ସମାଲୋଚକ।

ଗଲା କୋଡିଏ ବର୍ଷ ଭିତରେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ କେବେ ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନଙ୍କ ଠାରୁ ନବାରୁଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପଦୁଟିଏ ଭଲକଥା ଶୁଣି ନାହିଁ ।
ସ୍ୱଭାବ ସୁଲଭ ଠାଣିରେ ଚଉକିଟି ଟାଣିନେଇ ବସି ସାରିବା ପରେ ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ ପଚାରୁଥିଲେ,"ବସି ପାରେକି ?"ସିଦ୍ଧାର୍ଥ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ ।ତା ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ,ଆଉ ଯେ କେବେ ନବାରୁଣ ସାଙ୍ଗେ ଦେଖାହେବନି ସେଇ କଥାଟା ତଥାପି ଖେଳି ବୁଲୁ ଥିଲା। ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଚାଲିଯିବ ବୋଲି କ'ଣ ନବାରୁଣ ଏତେ ମାୟା ଲଗେଇଥିଲା ତା' ସାଙ୍ଗରେ!

ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ କହିଲେ ,"ସାତଦିନ ହେଲା ଆମ ଅଫିସ୍ ଟା ଅଫିସ୍ ପରି ଲାଗୁନାହିଁ।ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ଶୂନ୍ୟତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆବୋରି ବସିଛି,ନୁହେଁ ?" |ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଜାଣି ପାରିନଥିଲା ,ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନଙ୍କର ମନ୍ତବ୍ୟଟି କେବଳ ସୂଚନା ଥିଲା ନା ପ୍ରତିବାଦ।ତେବେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱରରେ ଅନ୍ୟ ଦିନ ଗୁଡିକର ଉଗ୍ରତା ନଥିବା ସେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥିଲା।
ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ନିରୁତ୍ତର ରହିବା ଦେଖି ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ କହିଲେ,"ଆପଣ ମୋ କଥା କୁ ମିଛ ଭାବିପାରନ୍ତି।
ମାତ୍ର ବାସ୍ତବରେ ମୋତେ ଖୁବ୍ ଖରାପ ଲାଗୁଛି ।ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ନବାରୁଣଙ୍କ ପରି "ପ୍ରତିଭାବାନ୍" ସହକର୍ମୀ ମୁଁ ମୋ ଜୀବନରେ ଖୁବ୍ କମ୍ ଦେଖିଛି।

ସିଦ୍ଧାର୍ଥ କାନ ଯୋଡିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲା।ଯେଉଁ ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ ନବାରୁଣ ସମ୍ପର୍କରେ ବରାବର ଖରାପ କଥା କହିବାକୁ ଭୁଲୁ ନଥିଲେ ସିଏ କହୁଥିଲେ ଏଇ କଥା? ନବାରୁଣ ଏକଦା ବସୁଥିବା ଚଉକି ଦିଗରୁ ଆଖି ଫେରେଇ ଆଣି ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା,ମାତ୍ର କିଛି କହିଲା ନାହିଁ । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତ'ର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉ ନଥିଲା କି ଯେ ଭଦ୍ରଲୋକ ପ୍ରକୃତରେ ସତ କହୁଥିଲେ ନା କେବଳ ତା'ମନରଖିବା ପାଇଁ ଏମିତି କହୁଥିଲେ।

ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ ସମ୍ଭବତଃ ସିଦ୍ଧାର୍ଥର ମନର ଭାଷାକୁ ପଢି ସାରିଥିଲେ।ସେ କହିଲେ,"ମୁଁ ଆସୁଛି ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ବାବୁ;ମାତ୍ର ମୋ କଥାକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ପଡିବ।ଯାହାଙ୍କୁ ଏକଥା କହିପାରିଥିଲେ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଆନ୍ତା ସିଏ ତ ନାହାନ୍ତି,ତାଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ଭାବେ ଆପଣଙ୍କୁ କହିଦେଇ ମୁଁ ନିଜକୁ ହାଲୁକା ମଣୁଛି।"
ଏ ଘଟଣା ଦିନ ବାରଟାବେଳର । ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଡାକ୍ତର ସେନାପତିଙ୍କ କ୍ଲିନିକ୍ ରେ ବସି କଥା ହେଉଥିଲେ। ରାତି ଆଠ ଟା ବାଜିବ।

ଡାକ୍ତର ସେନାପତି ବୁଝାଉଥିଲେ,"ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ଜଣେ ନାର୍ସିସସ୍। ଗ୍ରୀକ୍ ପୁରାଣର ଯୁବରାଜ ନାର୍ସିସସ୍ ନିଜକୁ ଏତେ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ଯେ ପୁଷ୍କରିଣୀ ଜଳରେ ନିଜ ମୁହଁର ପ୍ରତିବିମ୍ବକୁ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ରହୁଥିଲେ। ତାଙ୍କରି ନାମ ଅନୁସାରେ ନାର୍ସିସିଜମ୍ ବ୍ୟାଧିର ନାମକରଣ,ଯେଉଁ ବ୍ୟାଧିରେ ପୀଡିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଆମେ ନାର୍ସିସିଷ୍ଟ ବା ଆତ୍ମକାମୀ ବୋଲି କହିଥାଉ।ଏଭଳି ଲୋକ ମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରକାରର ।
ବେଳେ ବେଳେ ଅନ୍ୟର ସଫଳତା କୁ ନିଜର ବିଫଳତା ବୋଲି ବିଚାରି ସେମାନେ ଉଗ୍ର ହୋଇ ପଡନ୍ତି। ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ସେହି ସ୍ୱଭାବ ରହିଛି ,ମାତ୍ର ଜଣେ ଜଣେ ଭୟଙ୍କର ଆତ୍ମକାମୀ ହୋଇ ପଡିଥାନ୍ତି।ପିଲାଦିନେ ବାପା କି ମାଆ ସ୍ନେହରୁ ବଞ୍ଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ର ରେ ଏ ବ୍ୟାଧି ଉତ୍କଟ।ସେହିପରି ସ୍କୁଲ ସହପାଠୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଯାତିତ ହୋଇଥିବା ପିଲାଟି ବଡ ହେଲେ ଏହି ରୋଗର ଶିକାର ହୋଇପଡେ।ଏଭଳି ଲୋକବାହାରକୁ ସହଜ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଦିଶୁଥିଲେ ମଧ ଭିତରେ ଭିତରେ ଅସହିଷ୍ଣୁ,ଈର୍ଷାପରାୟଣ ଏବଂ ପରଶ୍ରୀକାତର।
ତା ଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯିଏ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ସେଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି କୁ ସିଏ ନିଜର ବିଦ୍ୟା,ବୁଦ୍ଧି,ସାମର୍ଥ୍ୟ ସବୁ ଜୁଟେଇ ବିରୋଧ କରନ୍ତି।କବିମାନେ ଲେଖିଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରମା ବି ତାରାମାନଙ୍କୁ ଈର୍ଷା କରେ।ରଶ୍ମି ରଞ୍ଜନ ତ ସାଧାରଣ ରକ୍ତମାଂସର ମଣିଷ।

ମାତ୍ର ହଠାତ୍ ଭଦ୍ରଲୋକ ନବାରୁଣଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବସିବାର କାରଣଟି ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନାହିଁ।ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ପଚାରିଲା।:ମୃତ୍ୟୁ । ନବାରୁଣର ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ଏହାର କାରଣ।ମଲା ମାଛଟି ଆଉ ଜୀବିତ ମାଛଙ୍କ ସହ ନଈର ପାଣି ଦଖଲ କରିପାରିବ ନାହିଁ ,ଏହି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଆତ୍ମକାମୀମାନଙ୍କୁ ସହାନୁଭୂତିଶୀଳ କରିଦିଏ।ସାଧାରଣତଃ ଜୀବିତ ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ଆଦୌ ପ୍ରଶଂସା କରୁନଥିବା ଲୋକମାନେ ହିଁ ମୃତ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି।
ମରିଯାଇଥିବା ଲୋକ କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଉ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ନୁହେଁ ସେଇ ଉପଲବ୍ଧି ସେମାନଙ୍କୁ ଭିତରେ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଚୁର ଆନନ୍ଦଦିଏ।ଏ ପ୍ରକାର ପ୍ରଶଂସା ସେହି ଆନନ୍ଦର କିଞ୍ଚିତ୍ ପ୍ରତିଫଳନ।
ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଡାକ୍ତର ସେନାପତିଙ୍କ କଥା କିଛି କିଛି ବୁଝିପାରୁଥିଲା।ଡାକ୍ତର ସେନାପତି ହସି ହସି କହିଲେ,"ମଣିଷ ବଡ ମାୟାବୀ ଜୀବ।ତାକୁ ବୁଝିବା ସହଜ ନୁହେଁ।"

ହୁଁ- ଛୋଟିଆ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଉତ୍ତର ଟିଏ ଦେଲା ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ।
ଡାକ୍ତର ସେନାପତି ପୁଣି କହିଲେ,"ମଣିଷର ଧର୍ମ ତେଣୁ ହେବା ଉଚିତ,ଯେତେବେଳେ ଯାହାର କାମ ପସନ୍ଦ ଆସୁଛି କି ତା'ର କୌଣସି ଗୁଣ ଭଲ ଲାଗୁଛି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତାକୁ ସେକଥା ଜଣାଇଦେବା।
ସେଇ ପଦକ କହିବା ଲାଗି ଲୋକର ମୃତ୍ୟୁ ଯାଏଁ ଆପେକ୍ଷା କରିବା ଅନୁଚିତ।ବଞ୍ଚିଥିବା ବେଳେ ପଦୁଟେ ପ୍ରଶଂସା ମଣିଷକୁ ଯେଉଁ ଉତ୍ସାହ ଦିଏ,ମଲା ପରେ ଦୀର୍ଘ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ତାହା ଦେଇପାରେ ନାହିଁ ।
ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କର ଯାହାକୁ ପ୍ରଶଂସାକରିବାକୁ ମନ କହୁଛି -ସିଏ ଶିକ୍ଷକ,ଛାତ୍ର,ପତ୍ନୀ,ପୁତ୍ର-କନ୍ୟା,ସହଯୋଗୀ କିମ୍ବା ଯିଏ କେହୁ ହୁଅନ୍ତୁ,ତାକୁ କାଲି ନୁହେଁ,ଆଜି ହିଁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତୁ।
କିଏ ଜାଣେ ,ଆସନ୍ତାକାଲି ଉଭୟଙ୍କ ଲାଗି ଅନେକ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯାଇପାରେ!"

Gourahari Das is a creative writer, journalist and an academician. A recipient of Sahitya Akademi Award,he is editor and columnist also. His first book “ Juara Bhatta” which is a collection of short stories, was published in 1981 when he was still pursuing his studies in Ravenshaw Evening College. Besides writing fictions he also writes regular columns in newspaper SAMBAD which are very popular. He is associated with a number of socio-cultural organizations of Odisha which work for betterment of human life and building better society. He is the President of Shatabdira Kalajkar, a leading Theatre Group of Odisha and Advisor of Trishakti Mahila Samiti, a prominent Women's organization

ବର୍ଷାଭିମାନ

by Soumya saraswata Das

ବର୍ଷା ସହ ବାଦ କଣ?
ତାର ତ ବର୍ଷିବାର ହିଁ ଅଛି!

ବର୍ଷା ପାଇଁ ଦ୍ୱେଷ ନାହିଁ,
କେଜାଣି କାହିଁକି ଯାହା
ଛାତି ଦେଇ ତରଳି ପଡୁଛି ଈର୍ଷ୍ୟାରୁ
ମେଞ୍ଚାଏ...

ସିଏ ସେହି ରଙ୍ଗ ଧୁଏ,
ଯାହା ହଳେ ପାଦରେ ଆଙ୍କି ହୋଇ,
ଡେଇଁ ପାରିନି ମୋ ଘର
ଦର୍ଜା କି ଏରୁଣ୍ଡି ବନ୍ଧକୁ,

ତାର ଭିଜିଲା ସ୍ପର୍ଶରେ କେଉଁଠି ଲୁଚେଇଦିଏ,
ଓଦା ଓଦା ପ୍ରେମର କୁଙ୍କୁମ?
ଆଖିରେ ଲାଜ ବାନ୍ଧୁଥିବା ସଫେଦ୍ ଟିକିଲି,
ପତ୍ରରେ ଲଟକିଥିବା ବୁନ୍ଦାପରି ଢଳଢଳ,
ଚକମକ୍,
ଯିଏ ମୋର ଦର୍ପଣ ଛୁଇଁନି...

କାହା ଅନୁମତିରେ
ପୋଛିନିଏ ଅକ୍ଷତ ଶୃଙ୍ଗାର,
ଥରଥର ସରମରେ ଭିଜା,
ଓଠର ଉଷୁମ୍ ରଙ୍ଗ,
ଆଉ ମୋର ଚିବୁକ ସାଥେ
ଧିରେଧିରେ ଅଥର୍ବ ପାଲଟିଯାଏ
ଏକାକୀ ବିଶି ଆଙ୍ଗୁଠି...

ଅଥଚ ବର୍ଷା ପ୍ରତି ମାନ ନାହିଁ,
ରଙ୍ଗପାଦ ଓଦା ହେଲେ,
ଭିଜିଗଲେ ରଞ୍ଜିତା ଓଠ ଓ ଭ୍ରୁଲତା,
ମୋର ଓଠକୁ, ଆଖିକୁ, ଛାତିକୁ
ଗୋଟାଏ ବାସ୍ନା ଛୁଇଁଯାଏ,
ମୁଁ ବି ବର୍ଷା ହେଇଯାଏ...

Soumya saraswata Dash,
ଇନ୍ଫୋସିସରେ ଇଂଜିନିୟର ।ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ,
ଘୃଣା, ଅବସୋସ, ସାମ୍ପ୍ରତିକ ପରିସ୍ଥିତି ଓ
କିଛି ଅନୁଭୂତିର ନିଗିଡ଼ା ସ୍ୟାହି କୁ ଯଦି
କୁହାଯାଏ କବିତା, ତେବେ ମୁଁ କବିତା
ଲେଖୁଥାଇପାରେ ।କବିତାରେ କିଛି
କହିବାକୁ ଚାହେଁନି । କେବଳ ଏ ଶବ୍ଦକୁ ପଢ଼ି
ଯଦି କେହି ଖୁସି ହେଇପାରେ ଅଥବା
ଅନୁଭବି ପାରେ, ସେତିକି ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ।

Soumya saraswata Das

ଝଡ

ଡ଼. ବିନୋଦିନୀ ପାତ୍ର

ପ୍ରତିଥର ଗଛଙ୍କର ଡାଳପତ୍ର ଭାଂଗିପକାଏ ଝଡ,
ତା' ପରେ ଚାଲିଯାଏ କିଛି ବି ଅନୁଶୋଚନା
ନକରି ବେଧଡକ
ସତେ କି ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀ ନକ୍ସଲବାଦି|
ଫଳ ଫୁଲରେ ପୁଲକି ଉଠିଥିବା ଗଛ
ବାସ୍ନାରେ ବିଭୋର ପରିବେଶ
ନିଲମ୍ବିତ ରହିଯାଏ
କିଛିକାଳ ସ୍ତବ୍ଧ ।
ପୁଣିଥରେ ଚେଇଁ ଉଠେ
ପାଇ ମାଟିର ମଧୁର ସ୍ପର୍ଶ
ମେଲିଦିଏ କଅଁଳ ଡାଳପତ୍ର
ସଜେଇ ଯାଏ ରଙ୍ଗବେରଙ୍ଗ
ଫୁଲଫଳର ବର୍ଣ୍ଣାଢ୍ୟ ।
ଈର୍ଷାର ଅନ୍ୟନାମ ଝଡ
ଦାନ୍ତରଗଡେ କଡ଼ଗଡ଼
ପୁଣି ଆସେ ବର୍ଷେ
ରାଗେ ଭାଙ୍ଗେ ଓ ଚାଲିଯାଏ ।
ଗଛ ଦୁଃଖ ପାଏ
ନିଜ କର୍ତବ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଭୁଲି ନଥାଏ
ଜଗତକୁ ଖାଦ୍ୟ ପାନୀୟ
ଯୋଗେଇବା ତ ତାର ଧର୍ମ
ସେଇଥି ପାଇଁ ତାର ଜନ୍ମ ।
ମଣିଷ ତାକୁ ବଢ଼ାଏ ବୁଢ଼ାଏ
ପାଳେ ପୋଷେ ଓ ଭୋଗେ
ଏହା ହିଁ ବୃକ୍ଷର ପ୍ରାରବ୍ଧ ।
ଝଡ ଏକ ତୃତୀୟ ପୁରୁଷ କୀଟ ଲମ୍ପଟ
ସୃଜେ ଆତଙ୍କ ସାଜେ ପଳାତକ
ତାର କେଉଁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଥାଏ
ନା କେହି କି ତାକୁ ଭଲ ପାଏ।

ସୁଲେଖିକା ଅଧାପିକା ଡ଼କ୍ଟର ବିନୋଦିନୀ ପାତ୍ର ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତର ଏକ ପରିଚିତ ନାମ ।ଗଳ୍ପ କବିତା ଶିଶୁ ସାହିତ୍ୟ ,ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ ପରି ବହୁ ବିଭାଗରେ ତାଙ୍କ ଲେଖନୀ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ଅଟେ ,ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗର ଲେଖା ଗୁଡିକୁ ପାଠକ ଆଦୃତି ମିଳିବ ସହ ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ୱାକ୍ଷର ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛି ସାହିତ୍ୟ ଆକାଶରେ |ଏହି ସର୍ଜନା ପାଇଁ ସେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ପୁରସ୍କୃତ ଏବଂ ସମ୍ମାନରେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

Rashmi Ranjan mishra

ଏଇ କଣ ଜୀବନ...?

by Rashmi Ranjan Mishra

ଜୀବନଟା ଗୋଟେ ପ୍ରତାରଣାର ଅଧ୍ୟାୟ ପରି,
କିଛିବି ନୁହେଁ ଏଠି ସ୍ୱଷ୍ଟ ।
ବିଭୀଷିକା ଲାଗେ, ଛଳନାର ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ,
ଅଦୃଶ୍ୟ ଆଉ ଅସ୍ୱଷ୍ଟ ।

ପ୍ରେମ ଆଉ ସ୍ୱାର୍ଥ ର ପରିଚୟ କୁ ଖୋଜିଲେ ଯେତେବି
ମିଳେ ଖାଲି କୁହୁଡିର ଆଲିଙ୍ଗନ-ଆଉ ଶୂନ୍ୟ ଗଗନ.।
ନା... !
ଏ ସବୁ ମିଛ
ମୁଁ ପ୍ରେମିକ ସେଇ ପ୍ରେମ ଆଉ ସ୍ୱାର୍ଥର ବୋଲି ଅହମିକାର
ଗୋଟେ ଖିଅ –
ପୁଣି ହାତ ଧରି ଟାଣି ନିଏ ସେଇ କୁହୁଡି ଭିତରେ
ହଜିବାକୁ
ବାଧ୍ୟ କରେ, ପ୍ରେରଣା ଦିଏ, ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦିଏ
କାହିଁକି କେଜାଣି.. କଣ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ...?
ଏଇ ଅଧ୍ୟାୟର କଣ ନାହିଁ କିଛି ଅନ୍ତ...?
ନିରୋଳା ରେ ପୁଣି ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ କେବେ - କେବେ,
ଦୋହଲି ଯାଏ ପାଦ ତଳ ଭୂଇଁ
କ୍ଷଣକ ପାଇଁ,
ଆଉ ବୋହି ଯାଏ
ନୟନରୁ ଗଙ୍ଗା ।
ପୁଣି ବାଷ୍ପୀଭୂତ ହୋଇ ଅଦୃଶ୍ୟ ରୂପ ନେଇ ଫେରି ଆସେ
ପୁଣି ଥରେ ବୋହିବା ପାଇଁ ସେଇ ନୟନରୁ
ଯାହାକୁ ପ୍ରତାରିତ କରି ବୋହି ଯାଇଥାଏ ।
ଏଇ କଣ ଜୀବନ..?
କେବଳ ବଞ୍ଚିବାର ମାନେ କଣ ଜୀବନ..?
ନା ଏଇ ପ୍ରତାରଣା ଆଉ ପ୍ରେମର ଅଧ୍ୟାୟକୁ ବାରମ୍ବାର
ପଢ଼ିବାର ମାନେ ହୁଏ ଜୀବନ...?!!!

ପ୍ରେମେ ପଡିଗଲେ ଯାହା ଯାହା ହୁଏ

by Gyana Hota

ବାଟରେ ପଡିଲେ ଘାଟରେ ପଡିଲେ
ଗୋଡ ହାତ ସିନା ଦରଜ ହୁଏ.
ପ୍ରେମେ ପଡିଗଲେ ଯାହା ଯାହା ହୁଏ
କହିବାଟା ଏଡ଼େ ସହଜ ନୁହେଁ ।
କେ କହେ ଅଜବ ଚିଜ ଏ ପ୍ରେମ
କେ କହେ ସେ ଖାଲି ମନର ଭ୍ରମ ।
କେ କହେ ଦିହକୁ ଦଉଛି ଜାଳି
କେ କହେ ପୀୟୂଷ ଦେଉଛି ଢାଳି,
କେ କହେ କଠିନ କେ କହେ ନରମ
କିଏ କହେ ଥଣ୍ଡା କେ କହେ ଗରମ ।
କେ କହେ ଶାନ୍ତ ଶୀତଳ ଚନ୍ଦ୍ର ତ,
କେ ପୁଣି ତତଲା ସୁରୁଜ କହେ,
ପ୍ରେମେ ପଡିଗଲେ ଯାହା ଯାହା ହୁଏ
କହିବା ଟା ଏଡ଼େ ସହଜ ନୁହେଁ ।
କିଏ ସେ ଆଙ୍କିଲେ ପ୍ରେମର ଚିହ୍ନ
ନାଲି ହଳଦିଆ ଶାଗୁଆ ପାନ ।
ଆସିଗଲେ ପୁଣି ଭାଲେଣ୍ଟାଇନ ଡେ
ଗଗନରେ ପାନ ପତର ଉଡେ ।
ଖାଲି ପତରରେ ଏଡିକି ନିଶା
ନ ଥାଇ ଗୁଣ୍ଡି କି ଜରଦା ମିଶା ।
କିଏ କହେ ତାକୁ କଡା ମସଲା ତ
କିଏ ପୁଣି ପାନ ବରଜ କୁହେ ।

ପ୍ରେମେ ପଡିଗଲେ ଯାହା ଯାହା ହୁଏ
ଛାତି ତଳେ ଯଦି ଡିଙ୍ଗ ଡଙ୍ଗ
କାହିଁକି ଦୁବାଇ କାହିଁ ହଂକଂ ।
ଏ ଯୁଗର ପ୍ରେମୀ କେଡେ ଅଭାଗା
ଛାତି ଥାଉ ଥାଉ ଖୋଜୁଛି ଜାଗା ।
ପ୍ରେମ ଜାଗା ଖୋଜେ ବୁଲି ବୁଲିକା
କିଏ ଧାଏଁ ପୁରୀ କିଏ ଚିଲିକା ।
ବଟିକା କାନନ ଯିବାକୁ ଉଛନ
କିଏ ଯୋବ୍ରା କିଏ ନରାଜ ଧାଏଁ
ପ୍ରେମେ ପଡିଗଲେ ଯାହା ଯାହା ହୁଏ,
କହିବାଟା ଏଡ଼େ ସହଜ ନୁହେଁ ।
ସତରେ ପ୍ରେମ ତ ବଡ ବିଚିତ୍ର
ନା ପଥର ମୂର୍ତ୍ତି ନ ବାଲୁକା ଚିତ୍ର,
ଲିଭିଯିବ କି ସେ ଥରେ ଆଙ୍କିଲେ,
ଭୁଲିହବ କି ସେ ଯେତେ ଫାଙ୍କିଲେ ।
ଲିଭିଯାଏ ପୁଣି ଅଟେ ଅଲିଭା
ବାହାରେ ହଜିଲେ ଭିତରେ ଉଭା,
ମାର୍ବଲେ   ଚିତ୍ରିତ ଛବି ନୁହେଁ ସେତ
କାର୍ତ୍ତିକ ପୁନେଇଁ ସୁରୁଜ ନୁହେଁ,
ପ୍ରେମେ ପଡିଗଲେ ଯାହା ଯାହା ହୁଏ
ତାହା କହିବାଟା ସହଜ ନୁହେଁ

ହସ ଆକାଶର ଗଜ ମୁକୁତା ଜ୍ଞାନ ହୋତା ,ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ କବି ,ଲେଖକ ସ୍ତମ୍ଭକାର ଓ ଅଭିନେତା |ବହୁ ସ୍ୱୀକୃତି ,ସମ୍ମାନ ଓ ଉପାଧିରେ ବିଭୁଷିତ ତାଙ୍କ ଲୋକପ୍ରିୟତା ପାଇଁ |ନ ହସିଲେ ବିଦ୍ୟା ରାଣ(ତରଙ୍ଗ ମ୍ୟୁଜିକ),ଦି ଗ୍ରେଟ ଓଡିଶା ପଲିଟିକାଲ ସର୍କସ (ଓ ଟିଭି),ଚା ଓ ଚୁଗୁଲି(ତରଙ୍ଗ) ପରି ବହୁ ଚର୍ଚ୍ଚିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସେ ସଂପାଦନା କରି ଆସିଛନ୍ତି ,'ବ୍ୟଙ୍ଗ ଦରବାର' ପରି ମାସିକ ହାସ୍ୟବ୍ୟଙ୍ଗ ପତ୍ରିକାର ସଂପାଦନା ଦାୟିତ୍ୱରେ ସେ ଅଛନ୍ତି |

|| SUBHYOG® ||
COMPREHENSIVE SOLUTION TO ALL YOUR PUJA CENTRIC RITUALS AND EVENT PLANNING NEEDS.
WE COVER FOLLOWING EVENTS
* GRIHA PRAVESH
* SATYANARAYAN PUJA
* RUDRABHISHEK PUJA
* GRAHASHANTI PUJA
* OFFICE/SHOP PUJA
* VASTU PUJA
*All other pujas
OUR OFFERINGS
PANDIT I PUJA SAMAGRI I DECORATION
FOOD CATERING I PRASAD I PHOTOGRAPHY
151, GANGA NAGAR, BHUBANESWAR, 751001
8280 94 84 74

SWARGADWARA®.COM
count on us when every moment counts
Morturay van & Freezer
Barshik Shraadh
Dasaaha/Ekadasa Karma
Asthi Visarjan
Van & Freezer - Funeral support - Pandit - Barber - Washerman
Karma Samagri - Brahman bhojan - Abadhaa/Mahaprasad - Pushkar Karma
Sankirtan - Obituary - Prayer meet - Tutha arrangement - Tent & Catering
9090 47 0679
BHUBANESWAR
CUTTACK
PURI
ROURKELA
BERHAMPUR
BALASORE

ନା ବାବା ..ଆଜି ନୁହେଁ କାଲି

by Subrata Swain

ନା ବାବା ..ଆଜି ନୁହେଁ କାଲି
ତୁମେ ମୋତେ ସପନ ମାଗିଲ
ମୁଁ ଜୀବନଟା ଦେଲି
ତୁମେ ମୋତେ ସିନ୍ଦୁର ମାଗିଲ
ମୁଁ ସାତରଙ୍ଗ ଦେଲି ।
ଅଥଚ ...
ମୁଁ ଯେବେ ପୀରତି ଖୋଜିଲି
ତୁମେ କୁହ.. ନା ବାବା.. ଆଜି ନୁହେଁ କାଲି ।
ତୁମେ ମୋତେ ଫୁଲ ଟେ ମାଗିଲ
ମୁଁ ଫଗୁଣ ଆଣିଲି
ତୁମେ ମୋତେ କଜଳ ମାଗିଲ
ମୁଁ ବାଦଲକୁ ଦେଲି ।
ଅଥଚ ...
ମୁଁ ଯେବେ କବରୀ ଛୁଁଇଲି
ତୁମେ କୁହ ..ନା ବାବା..ଆଜି ନୁହେଁ କାଲି ।
ତୁମେ ମୋତେ ଅଳତା ମାଗିଲ
ମୁଁ ଅସ୍ତରାଗ ଦେଲି
ତୁମେ ମୋତେ ଚନ୍ଦନ ମାଗିଲ
ମୁଁ ଚାନ୍ଦିନୀକୁ ଦେଲି ।
ଅଥଚ ...
ମୁଁ ଯେବେ ଚୁମାଟେ ଚାହିଁଲି
ତୁମେ କୁହ ..ନା ବାବା..ଆଜି ନୁହେଁ କାଲି ।
ତୁମେ ଗୋଟେ ମନ ଖୋଜୁଥିଲ
ମୁଁ ହୃଦୟଟା ଦେଲି
ତୁମେ ସ୍ନେହ ମାଗିଥିଲ
ମୁଁ ପ୍ରେମ ହାଟ ନେଲି ।
ଅଥଚ...
ମୁଁ ଯେବେ ସବାରୀ ଆଣିଲି
ତୁମେ କୁହ ..ନା ବାବା..ଆଜି ନୁହେଁ କାଲି ।

ଓଡ଼ିଆ ସିନେମାର ରୋମାଣ୍ଟିକ ଗୀତିକାର କୁହାଯାଉଥିବା ସୁବ୍ରତଙ୍କ ଗୀତ ହିଁ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ |ରାଜ୍ୟ ଚଳଚିତ୍ର ପୁରସ୍କାର ,ଓଡ଼ିଆ ଫିଲ୍ମ ଫେୟାର ଆୱାର୍ଡ ,ଓଡିଶା ଯୁବ ପୁରସ୍କାର ସହିତ ବହୁ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇଛନ୍ତି |

ସୀତା

by Prasant kumar Nayak

ସେ ନିର୍ମଳ ସେ ପବିତ୍ର - କମଳ ପରି କୋମଳ
ସେ ମହାକାଏ ତିନି ପୁର
ସେହିଁ ଜ୍ଞାନୀ ସେହିଁ ଗୁଣୀ - ସ୍ଥିର ମତୀ ତାର
ବଳ
କିଏ ସରି ହେବ ତାର ।
ଶିକ୍ଷାରେ ସେ ଅଗ୍ରଗଣ୍ୟ - ବୁଦ୍ଧିରେ ମୃଗ
ଚଞ୍ଚଳ
ଅଜ୍ଞାନୀକୁ ଦିଏ ଜ୍ଞାନ
ବାଣ୍ଟେ ସ୍ନେହ ସେ ମମତା - ନଦୀ ପରି ବହେ
ଜଳ
ସଭିଙ୍କୁ ଦେଇ ସନମାନ ।
ଜନ୍ମ ଯାହାର ମହାପୂଣ୍ୟ - କର୍ମ ଯାହାର
ଚିରସତ୍ୟ
ସେ ପ୍ରକୃତୀ ମାତାର ରୂପ
ଆଦର୍ଶ ସେ ଭୂମି କନ୍ୟା - ଅତିମହାନ ତାର
ଜୀବନ
ସ୍ପର୍ଶ ନକରେ କିଛି ପାପ ।

ଲାବଣ୍ୟ ରୂପୀ ସେ ନାରୀ - ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ
ଟପେ
ଖୋଜି ନପାଏ ଟିକେ ଦାଗ
ପରମ ଶକ୍ତିର ସ୍ୱରୂପ - ଦିବ୍ୟ ଯେ ତାଙ୍କ ରୂପ
ଜ୍ୟୋତି ମହାକାଏ ଚତୁର୍ଦିଗ ।

ପବିତ୍ର ମନର ପ୍ରେମ - ଏକାନ୍ତ ସତ୍ୟ ଚିରନ୍ତନ
ସଦା ଥାଏ ସେ କେନ୍ଦ୍ରିତ
ବିପଦ ହେଉ ବା ଆପଦ - ବିଚଳିତ ନୁହେଁ
କେବେ
ଧର୍ଯ୍ୟ ଓ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରତୀକ ।

ପୁଷ୍ପ ପରି ସଦା ଚେତ - ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରି ତାର
ତେଜ
ମଧୁର ଯେ କଣ୍ଠ ବାଣୀ
ସମ୍ପର୍କେ ଆସିଲେ ଧର୍ମ - ସେ ଦିବ୍ୟ ପୂଣ୍ୟ
ଆତ୍ମାର
ନୟନେ ଭରେ ଯେ ପାଣି ।

ସତ୍ୟ ଯେ ସେହିଁ ଶାଶ୍ୱତ - ସେ ଯେ ଈଶ୍ୱର
ଶକ୍ତି ନେଇଥାଏ ରୂପ ଅନେକ
କନ୍ୟା ରୂପେ ଯେ ଭାଗ୍ୟ - ମିଥିଳେ ତ୍ରେତା
ଯୁଗେ ପାଇଥିଲେ ପିତା ଜନକ ।

ଅତି ଅଲିଅଳି ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥା - ଜନକପୁରୀର
ଜୀବନ ପ୍ରତିଗୃହେ କନ୍ୟାହୋଇ
ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ପୂଜୁଥିଲେ ସଭି - ଗ୍ରାମଦେବୀ ରୁପେ
ଭକତି ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ନାମ ଗାୟି ।

ସଦା ସହାୟକ ଦୁଃଖୀଜନେ - ନପାରେ ସେ
ପୀଡା ସହି ସତ୍ୟ ନ୍ୟାୟ ପଥେ ରହି
ଭେଦଭାବ ଥାଏ ଦୁରେଇ - ସ୍ନେହପ୍ରେମ ସଦା
ବର୍ଷହି ବାତ୍ସଲ୍ୟ ନିର୍ମଳ ଧାରାବହି ।

ସେ ଦୁହିତା ସେହିଁ ମାତା - ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭ
ସେଠୁ ସେହିଁ ପ୍ରେମ ସ୍ୱଛଳ ମୂରତି
ହୃଦେବସେ ସଦ୍ଵେ ପାଶେ - ଅଧର୍ମକୁ ସଦା
ନାଶେ ମହାମାୟୀ ସେ ମହାସତୀ ।
ତ୍ୟାଗର ସେ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି - ନଥାଏ ମନେ ଆସକ୍ତି
ଜାଣେ ସେ କେବଳ ଦାନ୍ୟ
ଦେଇଚାଲେ ଦୟା ମୂରତି - ଧରିତ୍ରୀ ରୂପେ
ବିନୟୀ କରିଚାଲେ ସେ ମହାପୁଣ୍ୟ ।

ନାଁଟି ପବିତ୍ର ଅତି ଯେ ପାବନ - ଓଠରେ
ଧରିଲେ ପୂଣ୍ୟ କ୍ଷୟ ହୋଇଥାଏ ପାପ
ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଅନନ୍ତ ଗଭୀର - ଧର୍ମ ଚେତନା
ସାମାନ୍ୟ ସୀତା ନାମ କରି ଜପ ।

ଧର୍ମ ସାଥେ କର୍ମ ବୁଝେ ମାନବ - ଈଶ୍ୱର
ପାଦେ ମନ୍ନତୀ ମହାନ ସେହି ଅନୁଭୂତୀ
ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ଏ ସଂସାର - ଗାଇ ଗାଇ
ଦେବୀ ସ୍ତୁତି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସେ ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିତୀ ।

Prasant kumar Nayak

ଡା.ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାୟକ "ଇଣ୍ଡିଆନ ଇନଷ୍ଟିଚୁଟ ଅଫ ଟେକ୍ନୋଲୋଜି, ଧାନବାଦ" ରେ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତି ପରେ ଗତ କୋଡିଏ ବର୍ଷ ହେଲା, ଦେଶ ଓ ବିଦେଶରେ ବିଭିନ୍ନ "ତୈଳ ଓ ପ୍ରାକୃତିକ ଗ୍ୟାସ" କମ୍ପାନୀରେ ଭୂତତ୍ୱବିଜ୍ଞାନୀ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ।ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ପ୍ରତି ଅଗାଢ ସ୍ନେହ । ସମୟ ମିଳିଲେ, ସେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଗଳ୍ପ ଏବଂ କବିତା ଲେଖିଥାନ୍ତି

Art By Priyadarshini Sahu

AGRANI ODIA FOUNDATION
A Public Charitable Trust

Agrani Odia Foundation (AOF) is a non-governmental charitable trust, founded in 2017 at Bhubaneswar, Odisha with prime aim to help the underprivileged elderly and children who've no source of livelihood.

Its main focus is to provide free medicines and free consultations to help improve the quality of life. It aims to serve the needs of elderly people in a holistic manner, enabling them to live a life of dignity. The trust also help in providing necessary help both in terms of physical and financial for disaster relief, humanitarian aid, and leverage community development.

The trust talks for the social causes, awareness and support for people development, the trust has been active for SWACH BHARAT, TREE PLANTATION, BETI BACHAO BETI PADHAO etc

The trust has now taken initiatives to help the elderly people who have neither anyone to help them when at distress/need and also for whom the near and dear ones are away from them (Out of India /NRI) , helping and taking care of them at the time of need .

The foundation is led by President, **Pandit Matru Prasad Mishra**, a Pracharak of "Jagannath Sanskruti " and is actively supported by its VP Mr. **Ajaya Nayak** and General Secretary **Mr. Subhendu Das.**

We at **Agrani Odia** welcome all for this noble cause for the society and need your support both in terms of physical and financial.

Chief Advisors: Dr. Debabrata swain (IFS,Retd.) ,**Sarat kumar Dash** (IRS,Retd.) ,
Committee Advisors: Dr. **Laxmi Narayan Agrawal** (sanmarg, managing editor , Odisha)

General Secretary of

Agrani Odia

Mr. Subhendu Das at Various Functions

**Biswanath Bhawan,ND-18,VIP Area,
IRC VILLAGE, NAYAPALLI, Bhubaneswar, Odisha 751015
*Contact us – agraniodia@gmail.com, Subhendu : +919937643036***

WE TOGETHER CAN BRING CHANGE & IMPROVEMENT TO SOCIETY, LET's JOIN FOR BETTERMENT

ପଳାଶର ଆତ୍ମଦାହ

by Harapriya Misra

Harapriya Misra

ପଳାଶ ଫୁଲ ମୁଁ ସୁଗନ୍ଧ ବିହୀନ
ନାହିଁ ମୋ ନିଜସ୍ୱ କିଛି
ବରଷକେ ଥରେ ବସନ୍ତ ସମୟେ
ଖୁସିରେ ଯାଏ ମୁଁ ନାଚି ।
ବସନ୍ତ ଆଗମେ ଫୁଲ ସମ୍ଭାରରେ
ପଲ୍ଲବେ ମୋ ତନୁ ରାଜି
ହୁଏ ଆତ୍ମହରା ପିରତୀ ବିଭୋରା
ନିଜକୁ ନିଜେ ମୁଁ ଦେଖି ।
ଭାବେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦର
ଗର୍ବେ ଫୁଲାଇ ଛାତି
ତୁଟି ଯାଏ ତନ୍ଦ୍ରା କେହିବି ଆସେନା
କେହିବି ତୋଳେନା ହସି ।
ପଥର ପଥିକ ବିଶ୍ରାମ ନିଏନା
(ମୋ)ତରୁ ଛାୟା ତଳେ ବସି
କାକଳି ଡାକେ ନା କୋଇଲି ରାବେନା
କେବେହେଁ ମୋ ପରେ ବସି ।
ବର୍ଷକ ଯାକ ନୀରବେ କାନ୍ଦେ ମୁଁ
ଦୁଃଖେ ଫାଟିଯାଏ ଛାତି
ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ପଳାଶ ଏଇଟା
ନାହିଁ ୟା ସୁଗନ୍ଧ କିଛି ।
ଉନ୍ନତ ଶିର ନତ ହୋଇଯାଏ
ନୀରବେ ଯାଏ ମୁଁ ଝଡି
ଅଭିମାନ ଭରା ଅଶ୍ରୁ ମୁଁ ଢାଳେ
ସଞ୍ଜ ସକାଳେ ନିତି ।
ଅବୁଝା ମନକୁ ନିଜେ ମୁଁ ବୁଝାଏ
ଆଶ୍ୱାସନା ଦିଏ ଏହି
ଆତ୍ମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସନ୍ତୋଷ ଲଭିବା
ପ୍ରକୃତି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସେହି ।
ସଂସାର ଅଳୀକ ମୋହ ହିଁ କ୍ଷଣିକ
ଏହି ଧରାର ନିୟମ
ଜଗତ କଲ୍ୟାଣ ସାଧନ ନିମନ୍ତେ
ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଜନ୍ମ ।
ମୁହିଁ ଅକିଞ୍ଚନ ମାନବ ସମାଜେ
କରେ ଏହି ନିବେଦନ
ତେଜି ଅହଂଭାବ,ହିଂସା ,ଦ୍ୱେଷ,କ୍ରୋଧ
"ସର୍ବେ ଭବନ୍ତୁ ସୁଖୀନ" ।

Harapriya Misra was one of the founding member of Odia Literary club Chandrika at HAL township Sunabeda.

କୁହ ପ୍ରଭୁ

by Asima Panda

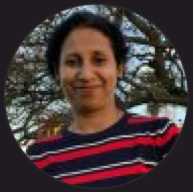

Asima Panda

ପଥର ହୋଇଲ କାହିଁକି ହେ ପ୍ରଭୁ ,
କି ଦୋଷ ମୋହର ଦେଖି ,
ଜଗତର ଯଦି ନାଥ ବୋଲାଉଛ
ଅଧମେ ଦୟା ନାହିଁକି ?
ତୁମ ପାଦ ତଳେ ମଥା ରଖି ମୁହିଁ
ଦୁଃଖକୁ ଚନ୍ଦନ ବୋଲି ମୁଁ ମଣିଲି
ସେଇ ମୋର ସୁଖ ,ସେଇ ମୋର ଦୁଃଖ
ଆଉ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ କିଛି ।
ସାରା ଜୀବନରେ ଯେତେ ଦୁଃଖ ମୋର
ସବୁତ ସହିଲି ନୀରବରେ ମୁହିଁ ।
ଆଉ ସହିବାର ନାହିଁ ଯେ ଶକତି ,
ମାଗୁଣି ମୋହର ପ୍ରଭୁ ଏତିକି ।

Asima Panda is She is a art & culture loving person who has lot of regard, love and passion for the culture of every race , religion & country. She is staying in Kuala Lumpur with her son Akshit & husband, Anup.

ଦିନ ଥିଲା

by Bibekananda Pattanaik

ଆଜି ବି ମୁଁ ଜାଣେ ,କିନ୍ତୁ
ଦିନଥିଲା ତୁମ ମୁରୁକିହସ ମୋ ହୃଦୟରେ ଦୁର୍ବିପାକ
ସୃଷ୍ଟିକରୁଥିଲା,
ଦିନଥିଲା ତୁମ ଗୋଟେ ଇଙ୍ଗିତରେ ମୋ ଜୀବନର
ଦିଗ ବଦଳୁଥିଲା

ଆଜି ବି ତୁମ ଏକ ଏକ ଶବ୍ଦର ପ୍ରତିଧ୍ୱନି କାନରେ
ପ୍ରତିଘାତ କରୁଛି,
ଆଜି ବି ତୁମ ସ୍ପର୍ଶର ଭାବନାରେ ହିଁ ଶରୀର କମ୍ପନ
ସୃଷ୍ଟିକରୁଛି

ମୁଁ ଜାଣେ କେତେଦିନ ତୁମ ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତିକୁ ହୃଦୟର
ସୀମାରେଖାରେ ବାନ୍ଧିରଖିବି,
ମୁଁ ଜାଣେ ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନର ହାତଧରି
ଚାଲିବାକୁପଡିବ ଯଦିଜୀବନରେ ଖୁସି ରହିବାକୁ ହେଲେ

କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ମୋର ହୃଦୟ ସହ ସଂଘର୍ଷରେ
ବାଧ ହୋଇ ହାରିଯାଉଛି ,
ତୁମେ କଣ ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର ଥିଲ ମୋ ପ୍ରେମର
ପରିଭାଷା କୁ ବୁଝିପାରିଲାନି
ନା ନବୁଝିବାର ବହାନା କରି ମୋତେ ଛାଡିଚାଲି
ଚାଲିଗଲ

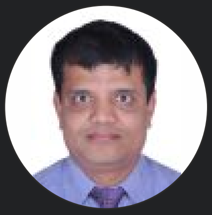

Bibekananda Patnaik is a Profession Client Partner working with TCS and is based in Kuala Lumpur.He loves to write poems in leisure time.

ମା

by Aarati Patra

ମା" ଠାରୁ ଆଉ କିଏ ଅଛି ବଡ ,
କହ ଏ ବିଶାଳ ସୃଷ୍ଟିରେ ,
ଘଣ୍ଟ ଘୋଡାଇ ରଖିଥାଏ ପରା,
ତାହାର ପଣତ କାନିରେ । ୧)
ଦଶ ମାସ ଦଶ ଦିନ ଗର୍ଭରେ ଧରି ସେ
ଜନମ ଆମକୁ କଲା,
ଜନମିଲା ପରେ ଶିଶୁଟି ପରାଏ
କୁଆଁ କୁଆଁ ଡାକ ଦେଲା (୨)
ଚାଲି ଶିଖାଇଲା ଟିକି ହାତ ଧରି ,
ଦେଖାଇଲା ମୋତେ ବାଟ ,
ବାଟ ଦେଖିସାରି ଖୋଲିଗଲା ମୋର ,
ଏ ଦୁନିଆଁର କବାଟ ।(୩)
ଶିଶୁ ଯେବେ ଦିନେ ବଡ ହୋଇଗଲେ ,
ମା" ହୋଇଯାଏ ଖୁସି ,
ଖୁସିରେ ତାହାର ଦୁଇଟୋପା ଲୁହ
ଅଜାଣତେ ଗଲା ଖସି ।(୪)
ଯେଉଁ ଶିଶୁ ଦିନେ ମା ମା ଡାକି
ଶୋଇ ପଡୁଥିଲା କୋଳରେ ,
ସେହି ଦିନ ଆଜି ଖୋଜି ପାଉନାହିଁ
ଶୁଣ ମୋର ଗଳା ମାଳିରେ ।(୫)
ସେହି ଶିଶୁ ବଡ଼ ହୋଇ ଯେବେ ହାକିମ ବନିଲା,
ପୁଅ କହେ ପୁଣି ମା କୁ ତାହାର
ଯାଅ ତୁ ଏଠୁ ପଳା ।(୬)
ସେହି ମା ପୁଣି ଅତି ଆତୁରରେ
ଡାକୁଥାଏ ପୁଅ ବୋଲି
ଶୁଣୁରେ ଧନ ମନେ ପଡୁନିକି
ପିଲାଦିନ ଅଳି ଅର୍ଦ୍ଦଳି ।(୭)
ମାଆ ବୋଲୁଥାଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଚାହିଁ
ଦିଅ ପ୍ରଭୁ ଧୌର୍ଯ୍ୟ ମୋତେ ,
ଏତେ ବଡ ଦୁଃଖ ସହିପାରିବିନି
ଜୀବନ ଯିବ କେମନ୍ତେ ।(୮)

Aarati Patra ,a mom. She writes poems and love to dance

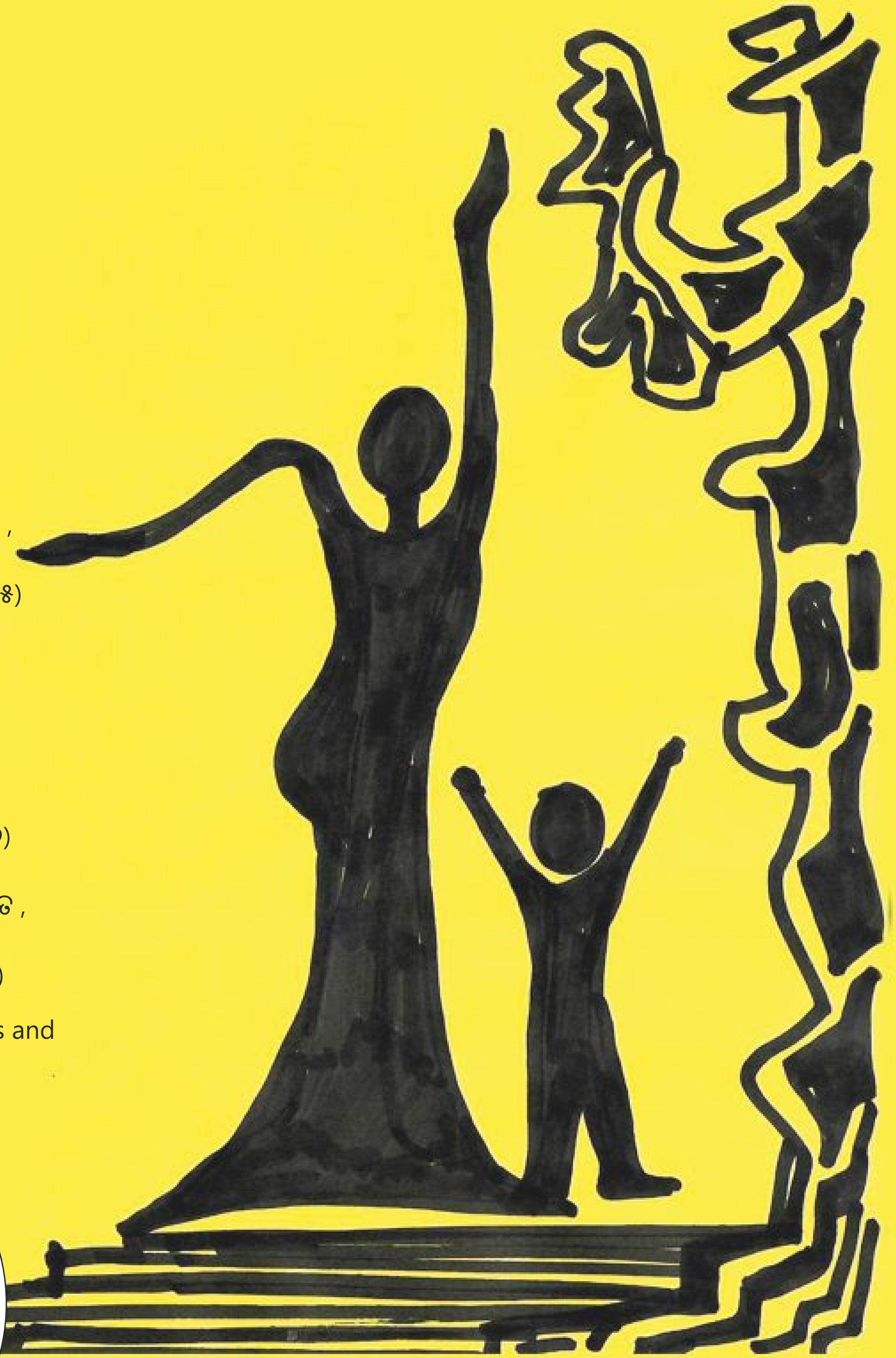

Art by Priyadarshini Sahu

ସମ୍ପର୍କ.....ଏକ ପ୍ରହେଳିକା

by Eng Durgesh Nandhini Das

ସମ୍ପର୍କ, କେତେବେଳେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଆଲୋକର ଏକ ଶିଖା,ପୁଣି କେତେବେଳେ ଅଦିନିଆ ମେଘର ଶୀତଳ ସ୍ପର୍ଶ ।କେତେବେଳେ ଲଟେଇରୁ ଛିଣ୍ଡି ହାତରୁ ଖସିଯାଇଥିବା ଗୁଡ଼ିପରି ତ ପୁଣି କେତେବେଳେ ହୃଦୟକୁ ରକ୍ତାକ୍ତ କରି ଦେଉଥିବା ଏକ ନିଷ୍ଠୁର ଆଘାତ ।

ପାପ ,ପୁ◌ୁଣ୍ୟ ,ସମାଜ,କଳଙ୍କ,କୁହେଳିକା ଏମିତି ସବୁ କେତେ କଣ ଅନାବନା ଭାବନାକୁ ନେଇ ମୁଁ ଭାରି ସନ୍ତୁଳି ହେଉଥାଏ ସେଦିନ।ଆଖିରୁ ପୁଣି କେତେବେଳେ ଅଜାଣତରେ ଲୁହ ଧାରା ସବୁ ଆସି ବୁକୁରେ ମିଶି ଯାଉଥାଏ।ଠାକୁର ପୂଜାରେ ବି ମନ ଲାଗୁନଥାଏ।ଖବର କାଗଜ ଧରି ବସିବାକୁ ମଧ ମନ ନଥାଏ।ବାସି ରୁଟି ଖଣ୍ଡେ ଚା' ରେ ବୁଡେଇ ଖାଉ ଖାଉ ମିତା ଆସି କହିଲା"ମା',ମୁଁ ଯାଉଛି","ଆଜି ସଞ୍ଜ ବେଳକୁ ଆସିବିନି"।ମୁଁ "ହୁଁ"ଟେ ମାରି ସେମିତି ବସି ରହିଲି।ସକାଳୁ ଫୁଲ ତୋଳିଲା ବେଳକୁ ଉପର ଘରେ ଭଡାରେ ରହୁଥିବା ସୋମେନ ବାବୁ ଆସି କହିଲେ,ମାଉସୀ ଜାଣିଛନ୍ତି,"ବନାନୀ ମାଉସୀ ଚାଲି ଗଲେ" !!!"ମୁଁ ଅବାକ"!! "ଚାଲିଗଲେ" ?"କୁଆଡେ ଚାଲିଗଲେ" ?ସୋମେନ ବାବୁ କହିଲେ,ତାଙ୍କ ଝିଆରୀ କାଲି ରାତିରେ ତାଙ୍କୁ ହସ୍ପିଟାଲ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ,ଆଜି ସକାଳୁ ସେ ଚାଲିଗଲେ।ମୁଁ ପୁରା ମୁକ ପାଲଟି ଗଲି ଏ କଥା ଶୁଣି।ଲକ୍ଷେ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋ ମନରେ।ଛାତି ଥରିଉଠିଲା,ବାବୁଙ୍କୁ ଯାଇ କହିଲି ଜାଣିଛ।ବନାନୀ ମାଡାମ ଚାଲିଗଲେ,ସେ ବି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡିଲେ।ବସି ରହିଲୁ ଆମେ ଦୁହେଁ ସେମିତି ବହୁତ ସମୟ କଣ ହେଲା,କେମିତି ହେଲା,ଏ ସବୁ ତର୍ଜମା କରି।ହାତ ଗୋଡ ସବୁ ଯେମିତି ସ୍ଥାଣୁ ପାଲଟି ଯାଇଥାନ୍ତି।

ଏଇ ଦୁଇ ବର୍ଷ ଭିତରେ ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ହରେଇ ବହୁତ କଷ୍ଟ ପାଇଛି।ଏଇ ଜୀବନର ନିଷ୍ଠୁରତାକୁ ଖୁବ ପାଖରୁ ଦେଖିଚି।ମୋ ବୋଉ ଭଳି ସ୍ନେହ କରୁଥିବା ଖୁଡି ଆଗ ଚାଲିଗଲା।ସେ ତା ପୁଅ ଝିଅ ଓ ଆମ ଭିତରେ କେବେ ପାତର ଅନ୍ତର କରିବା ମୁଁ ଜାଣିନି।ଖୁଡି ଯିବାର ବର୍ଷେ ହେଇନି ବୋଉ ଚାଲିଗଲା।ସେଦିନ ଯେମିତି ଆକାଶ ଛିଡି ପଡିଥିଲା,ମୋ ପୃଥିବୀ ଧ୍ୱସ୍ତ ବିଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଯାଇ ଥିଲା।ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ୩ ଜଣ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରୁ ନଥିଲୁ।ପୁଣି ଠିକ ବର୍ଷେ ପରେ ବାପା ଚାଲି ଗଲେ ବୋଉ ପାଖକୁ।ସଂସାରର ସବୁ ସମ୍ପର୍କ ମିଛ,ଖାଲି ମୋହ ମାୟା।କେମିତି ଏ ସବୁରୁ ମୁଁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି କି!ମତେ ହେଲେ ବିଧାତା ନେଇ ଯାଆନ୍ତା ମୋ ବାପା,ବୋଉ,ଖୁଡି ପାଖକୁ।

ଟିକେ ମନ ପରିବର୍ତନ ହେବ ବୋଲି ଝିଅ ମୋର ଟିକେଟ କରି ଦେଇ ଥିଲା ଯିବା ପାଇଁ ଚଣ୍ଡିଗଡ।ସେଠାରେ ମାସେ ଖୁବ ଭଲରେ କଟିଲା।ନାତି ଟୋକା ସହିତ ଖେଳି ସମୟ କେମିତି ଗଡିଯାଉ ଥିଲା ଜାଣି ହେଉନଥିଲା।ଖୁବ ବୁଲା ବୁଲି ମଧ କଲୁ। ପୁଣି...ମୋହ ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଟାଣି ନେଇଥିଲା ଭିତରକୁ ଭିତରକୁ।ହେଲେ ବାବୁଙ୍କୁ ଘର ଚିନ୍ତା।କଟକରେ ପାଞ୍ଚଟି କ୍ୱାଟର ଭଡାରେ ଲାଗିଛି।ସରକାରୀ ବେତନଧାରୀ ଚାକିରିଆ ଜୀବନକୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ କରି ଅବସର ନେଲା ବେଳକୁ ନିଜ ଘର ତିଆରି କଲୁ।ଚଣ୍ଡୀଗଡ ଯିବା ବେଳକୁ ସେଇ ବନାନୀ ମାଡାମଙ୍କୁ ଘର ଚାବି ଓ ଅନ୍ୟ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦାଇତ୍ୱ ଦେଇ ଆସିଥିଲି।କିଏ ଭଡା ଦେବ,ଲେକଟ୍ରିସିଟି ବିଲ୍ ଇତ୍ୟାଦି।ସେ ମଧ ବରାବର ଫୋନରେ ଭଲ ମନ୍ଦ ଜଣାନ୍ତି।

ହଁ,"ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକେ ମାଡାମ"...ସେ କିଛି ଚାକିରୀ ବାକିରି କରି ନଥିଲେ,କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ personality ଦେଖି ମୋ ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡିଥିଲା 'ମାଡାମ'।ବୟସ ତାଙ୍କୁ ୫୦ ପାଖାପାଖି ହବ ବୋଧ ହୁଏ।ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା,ଚମ୍ପାଫୁଲ ପରି ରଙ୍ଗ,ଉଚ୍ଚତା କିଛି ନହେଲେ ବି ୫ ଫୁଟ ୫ ଇଞ୍ଚ ହେବ।ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଖୁବ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଦିଶନ୍ତି,କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ଖୁବ ମାର୍ଜିତ।ଯେଉଁଦିନ ସେ ଘର ଦେଖିଆସି

ଥିଲେ,କହିଲେ ବାବୁ ଚାକିରୀରେ ଅନ୍ୟ ସହରରେ ଅଛନ୍ତି ।ଦୁଇ ପୁଅ,ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଚାକିରୀରେ।ସେ ରହିଲା ପରେ ବେଶ ମୋ ସହିତ କିଛି ସମୟ ବିତାନ୍ତି।ମୋର ଲେଖା ପଢ଼ିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ।ଖୁବ ପ୍ରସଂଶା ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି।ଏମିତି କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଥରେ କହିଲେ"ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଜଣ ଙ୍କୁ ବାହା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି"।ପୁଅ ମାନେ ଟଙ୍କା ପଠାନ୍ତି ତାଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ସେଦିନ.ଆହା...କେତେ ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା,କେତେ ନିରୀହ ମଣିଷ ଟିଏ,ହେଲେ ସେ ଲୋକଟା ଏମିତି କାହିଁକି କଲା???ବହୁତ ପ୍ରଶ୍ନ ମନକୁ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କିଛି ନ ପଚରିବା ଠିକ ଭାବିଲି ।ଏତେ ଦୁଃଖ ଥାଇ ବି ତାଙ୍କ ଓଠ ରୁ ହସ କେବେ ଲିଭେନି।ଭାବିଲି ତାଙ୍କ ପୁଅ ମାନଙ୍କୁ କେବେ ଭେଟନ୍ତି କି?ପଚାରନ୍ତି ଟଙ୍କା ଦେଇ ଦେଲେ କର୍ତବ୍ୟ କଣ ପୁରା ହୋଇ ଯାଏ?ମା'କୁ ନେଇ ପାଖରେ ରଖୁନା କାହିଁକି?ଜୀବନରେ ଏତେ ପିଲାଙ୍କୁ ମଣିଷ କରିଛି,ସେ ଦୁଇଟା ପିଲାଙ୍କୁ କାନ ମୋଡ଼ି ପଚାରନ୍ତି.....କିନ୍ତୁ....ପୁଣି ଭାବେ,କ୍ଲାସରେ ଗଣିତ ପଢାଇବା ଖୁବ ସହଜ,କିନ୍ତୁ ଜୀବନର ଅଙ୍କ କଷା ଖୁବ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ।ତାଙ୍କ ପରିବାର କଥା,ମୁଁ କାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳେଇବି।

ଚଣ୍ଡୀଗଡରୁ ଫେରିବା ଦିନ ଯାଇଥିଲି ତାଙ୍କୁ ମିଠା ଟିକେ ଦେବାକୁ।ସେଦିନ ଥିଲା ଗୁରୁବାର,ମାଡାମ କହିଲେ,"ମତେ ଛୁଅନ୍ତୁନି,ମତେ ଜର,ଚାରି ଦିନ ହେଲା ଗାଧେଇ ନାହିଁ"।ତାଙ୍କ ଝିଆରୀ ଥାଏ ତାଙ୍କ ପାଖରେ।ମୁଁ ପଚାରିଲି ଡାକ୍ତର ଦେଖାଇଛନ୍ତି ନା| ନାହିଁ?ଝିଅଟି କହିଲା ହଁ,ମାଉସୀ ମେଡିସିନ ଦଉଚି ।ମୁଁ ମିଠା ଦେଇ ପଳେଇ ଆସିଲି।ସେଦିନ ରାତିରେ ତାଙ୍କ ଦେହ ବେଶୀ ଖରାପ ହେବାରୁ ଝିଅଟି ତାଙ୍କୁ ମେଡିକାଲ ନେଇ ଯାଇଥିଲା ।ସେଠି ସେହି ରାତିରେ ସେ ଚାଲିଗଲେ ଆରପାରିକୁ,ସଂସାରର ସବୁ ବନ୍ଧନକୁ ତୁଟାଇ,ଅବଶ୍ୟ,ପ୍ରକୃତରେ ସେ ସେମିତି କୌଣସି ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ନଥିଲେ।ସତେ ଯେମିତି ଅଲୋଡ଼ା ମଣିଷଟିଏ ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ।ମଣିଷ ପାଖରେ ସୁନ୍ଦର,ଅସୁନ୍ଦର,ଧନୀ,ଗରିବ ଏସବୁର କିଛି ମାନେ ନ ଥାଏ।ମଣିଷର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ନିର୍ଧାରଣ କରେ ତାର ମାନସିକତା,ସ୍ୱାମୀ ଟିଏ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ସ୍ତ୍ରୀ,ଏତେ ସୁନ୍ଦର ସଂସାର ଛାଡି ଯାଇପାରିଲା କିପରି ଅନ୍ୟର ହାତ ଧରି.....ପିଲା ଦି ଟା ଯାହା ପାଇଁ ମଣିଷ ହୋଇ ଆଜି ରୋଜଗାର କ୍ଷମ ହୋଇ IT Engineer ବୋଲାଉ ଛନ୍ତି,ମା'କୁ ଅବହେଳିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଛାଡି ପାରିଲେ କେମିତି ?ସେ ଏତେ ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଯେ ତାଙ୍କ ବାପ ଘରକୁ ଯାଇ ରହିନଥିଲେ କି କଟକରେ ରହୁଥିବା ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ଘରେ ରହିନଥିଲେ।ତାଙ୍କ ପୁତୁରା ଜଣେ ନାମିଦାମୀ ସିନେମା କଳାକାର।ସେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆସନ୍ତି।ମୋ ସହିତ ବି ମୁହଁ ମୁହିଁ ହେଇଛନ୍ତି କେତେଥର,"ମତେ କୁହନ୍ତି ମାଉସୀ,ମୋ ମାଉସୀ କୁ ଟିକେ ବୁଝାନ୍ତୁ"..."ମୋ ପାଖରେ ଯାଇ ରହିବ"।ଏଠି କେତେବେଳେ ଖାଉଛି,ନ ଖାଉଛି,ଦେହ ପା,ଭଲ ମନ୍ଦ ସବୁ ଅଛି।ଅନ୍ତତଃ ତା ଭଉଣୀ ପାଖରେ ତ ରହି ପାରିବ।ମୁଁ କହେ ବାପା,ମୁଁ ତ ତାଙ୍କୁ କହୁଛି,ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ଯାହା ଠିକ ଲାଗୁଚି,ସେ କରୁଛନ୍ତି.ମୁଁ ଆଉ କଣ କରିବି.....

ସେଇ ମାଡାମ ଆଜି ହଜିଗଲେ କେଉଁଠି.... ଅଭିମାନ,ସ୍ୱାଭିମାନ ସବୁ ବାଷ୍ପ ହୋଇ ମିଶିଗଲା କୁଆଡେ ।ମୁଁ ବାରମ୍ବାର କଲ କରୁଥାଏ ତାଙ୍କ ନମ୍ବର କୁ,କେହି ଉଠାଉ ନଥାନ୍ତି.ଦିନ ୧୧ ଟା ବେଳକୁ ଗୋଟେ କଲ ଆସିଲା...ମାଉସୀ,ନମସ୍କାର,ମୁଁ ସ୍ପନ୍ଦନ କହୁଛି,ଭୋରରୁ ମାଉସୀ ଚାଲି ଗଲା,କାଲି ରାତିରେ ଜର କମିନଥିଲା,ଏବେ ଯାଏ ଠିକ କାରଣ ଜଣା ପଡିନି,ଜାଣିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣେଇବି।ହଁ,କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେନି....ଆପଣଙ୍କ ଟଙ୍କା ନେଇ ମୁଁ ଦେଇ ଆସିବି।ମୁଁ କହିଲି ବାପା,ଟଙ୍କା କଥା କିଛି ଚିନ୍ତା କରନି,ସବୁ କାମ ଆଗ ଭଲରେ ସରୁ।

ଘରଭଡା ବାବଦ ପ୍ରାୟତଃ ୧୬୦୦୦ ଟଙ୍କା ଥିଲା ତାଙ୍କ ପାଖରେ।ଦୁଇଦିନ ପରେ ସ୍ପନ୍ଦନ ଆସି ଟଙ୍କା ଦେଇଗଲେ।ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି କାନ୍ଦି ପକାଇଲି।ମାଡାମଙ୍କର କଣ ହୋଇଥିଲା,ନ ହୋଇଥିଲା କିଛି ନ ପଚାରି ଚୁପ ଚାପ ଚାଲି ଆସିଲି।ପୁଣି ସ୍ଥାଣୁ ହୋଇ ବସି ରହି ସବୁ ଅନାବନା ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ହଜି ଯାଇଥିଲି.ସମ୍ପର୍କ ଯେମିତି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସାଜି ଥିଲା....!!!!
ବାବୁ ଡାକ ପକାଇଲେ........ଷ୍ଟେଥୋସ୍କାପ ତା ଦିଅ...ପେସେଣ୍ଟ ଆସିଲେଣି ......|

Eng Durgesh Nandini Das is a full time mom , housewife preparing for PhD.She is Currently staying in Penang,Malaysia

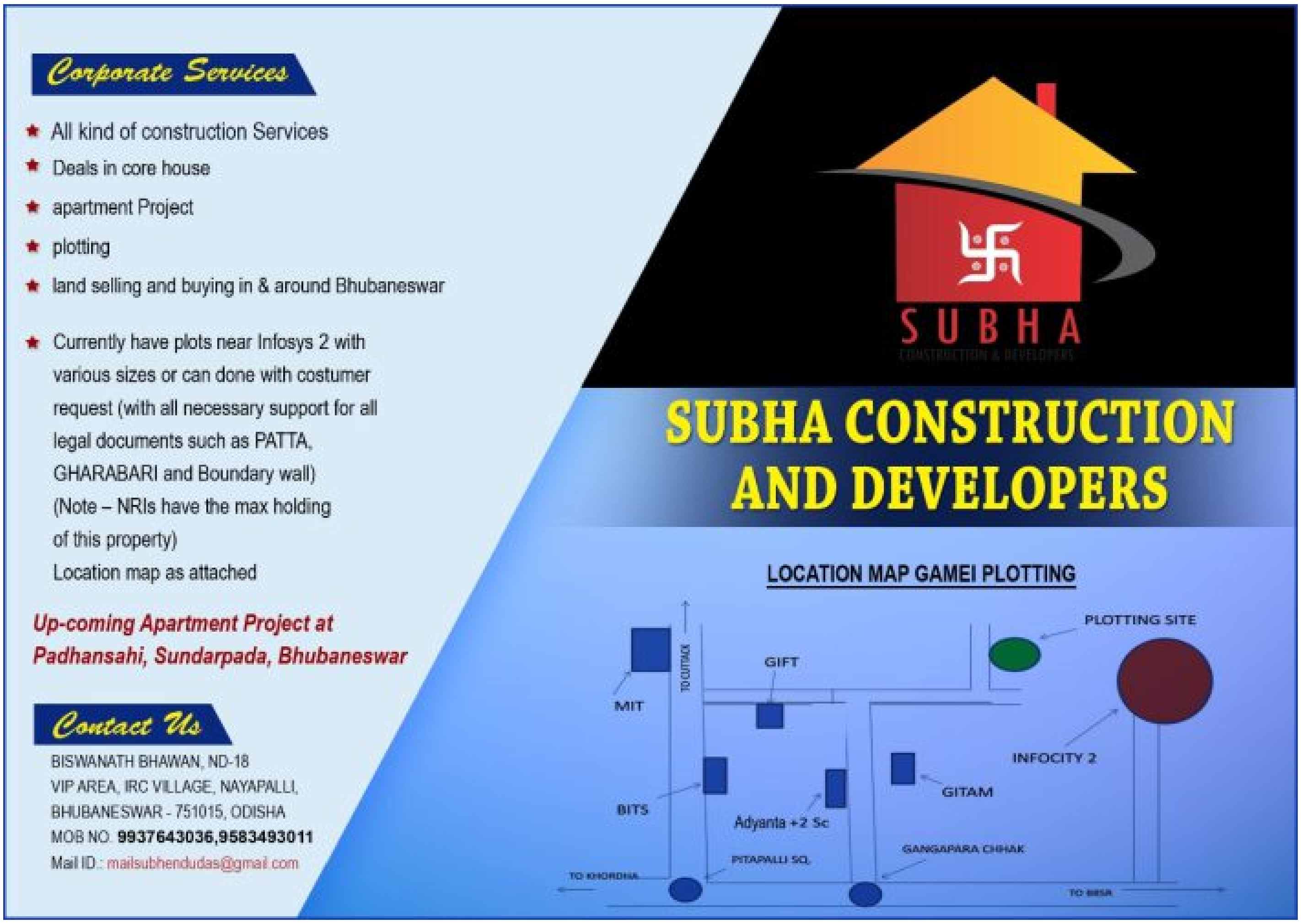
Corporate Services
All kind of construction Services
Deals in core house
apartment Project
plotting
land selling and buying in & around Bhubaneswar
Currently have plots near Infosys 2 with various sizes or can done with costumer request (with all necessary support for all legal documents such as PATTA, GHARABARI and Boundary wall) (Note – NRIs have the max holding of this property) Location map as attached
Up-coming Apartment Project at Padhansahi, Sundarpada, Bhubaneswar
Contact Us
BISWANATH BHAWAN, ND-18
VIP AREA, IRC VILLAGE, NAYAPALLI,
BHUBANESWAR - 751015, ODISHA
MOB NO. 9937643036,9583493011
Mail ID.: mailsubhendudas@gmail.com
SUBHA
SUBHA CONSTRUCTION AND DEVELOPERS
LOCATION MAP GAMEI PLOTTING
PLOTTING SITE
GIFT
TO CUTTACK
MIT
INFOCITY 2
GITAM
BITS
Adyanta +2 Sc
GANGAPARA CHHAK
PITAPALLI SQ.
TO KHORDHA
TO BBSR

HTTP://LACURE.COM.MY/
La Cure
DEAD SEA COSMETICS
Trying is beleiving
BEST CHOICE #1 BEST CHOICE
SATISFACTION 100% GUARANTEED
The Dead Sea
A Gift of Nature
The earth's densest and purest concentrartion of minerals, acclaimed worldwide for their curative effects.
CONTAIN MORE 37 DEAD SEA MINERALS
ALCOHOL FREE
CONTAIN NO ANIMAL PRODUCTS
Dead Sea Mud Soap
Cooling Body Lotion

କୁନା ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କ କଲମରୁ

by Kuna Tripathy

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ଓ ପରମ୍ପରାକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷଙ୍କୁ ଆଜି ପ୍ରଣାମ । "କଳିଙ୍ଗ ସାହାସୀକାଃ" ର ଉପାଧି ପାଇଥିବା ଏଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଜାତିର ଇତିହାସକୁ ତର୍ଜମା କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ମହାନତା'ର ସବୁ ନିୟମାବଳୀର ପର୍ଯ୍ୟାୟଭୁକ୍ତ ହେବାର ଦକ୍ଷତା ଏ ଜାତିର ଥିଲା ।କୌରବଙ୍କର କଳିଙ୍ଗରାଜ୍ୟକୁ ଦୂତ ପଠାଇ ନିଜତରଫରୁ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼ିବାର ଆମନ୍ତ୍ରଣ ଭଳି ପୌରାଣିକ କଥା ହେଉ ବା ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିଯାଇଥିବା ଖାରବେଳଙ୍କ ଗାଥା ହେଉ,ସବୁଠି ଥିଲା ଏ ବୀର ଜାତିର ସ୍ୱାକ୍ଷର । ସମୁଦ୍ର ପଥରେ ଯାତ୍ରାକରି ବିଦେଶରେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିବା ଏ ଜାତିର ସମୃଦ୍ଧତାର ବଖାଣ ଆଜିବି ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରେ । 'ତାଜମହଲ' ର ପରିକଳ୍ପନାର ଯଥେଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ଓଡ଼ିଆ ଶିଳ୍ପୀ ଗଢିସାରିଥିଲା 'କୋଣାର୍କ' । ଯିଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜନ୍ମ ହେବାର ଚାରିବର୍ଷ ଆଗରୁ କୁହାଯାଉଥିବା,ଭାରତର ଷଷ୍ଠ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଭାଷାର ମାନ୍ୟତା ପାଇଥିବା ଏ ଜାତିର ଭାଷାରେ ଥିବା ସାହିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବେଶ ସମୃଦ୍ଧ ।

ଏତେ କଥା ଯଦି ଥିଲା, ଆଜି କାହିଁକି ଓଡ଼ିଆଟେ ତାର ପରିଚୟକୁ ନେଇ ଏତେ ସନ୍ଦିହାନ ? କାହିଁକି ଆଜି ନିଜ ଭାଷାରେ ପରସ୍ପର ସହିତ କଥା ହେବାକୁ ଏତେ କୁଣ୍ଠିତ?କାହିଁକି 'ମୁଁ' ଓଡ଼ିଆଟେ ବୋଲି ଅନ୍ୟ ଆଗରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ଆମେ ଆଜି ଲଜ୍ଜିତ ?ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଗୋଟିଏ ସହଜିଆ ଦିଗକୁ ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖାଉଚି ।ତାହାହେଲେ ଜାତି, ଭାଷା ,ସାହିତ୍ୟ,ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା ନେଇ ଆମେ ମାନେ ଗର୍ବିତ ନୋହୁଁ,'ମୁଁ' ର ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି 'ଆମେ' ର ବିସ୍ତୃତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚଲାବୁଲା କରୁନା ।ଇତିହାସକୁ ତର୍ଜମା କରିବାର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆମର ନାହିଁ ।ସବୁଠୁ ବଡ କଥା ହୋଉଛି -'କଳିଙ୍ଗ ସାହାସୀକାଃ' ର ଉପାଧି ପାଇଥିବା ଏ ଜାତି ଆଜି ଅଦ୍ଭୁତ ଭାବରେ 'ଡରୁଆ' ପାଲଟି ଯାଇଛି ।

ଆଜିର ଏଇ ଅଳ୍ପ କଥନରେ କେବଳ ଏତିକି କହିବି ଓଡ଼ିଶାର ଭୌଗଳିକ ପରିସୀମା ବାହାରେ ହେୟ ମୋର ଓଡ଼ିଆ ଭାଇମାନେ ,ବେଦର ସେ ମହାନ ବାଣୀକୁ ମନେ ପକାନ୍ତୁ ।'ଅହଂ ବ୍ରହ୍ମାସ୍ମି' ବା 'ମୁଁ ନିଜେ ବ୍ରହ୍ମ 'ର ଆପ୍ତବାକ୍ୟକୁ ଅସ୍ତ୍ର ରୂପେ ଧାରଣା କରି ଓଡ଼ିଆ ସ୍ୱାଭିମାନକୁ ପୁଣିଥରେ ଜାଗ୍ରତ କରନ୍ତୁ । ଦେଖିବେ ବିଶ୍ୱ ମାନଚିତ୍ରରେ ଆମ ହସ୍ତାକ୍ଷର ଦାଉ ଦାଉ ହେଇ ଦେଖାଯିବ ଓ ଏ ଜାତି ଦିନେ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର ସମ୍ମାନର ଯୋଗ୍ୟ ହେବ ।ଦେଖା ହେଲେ ବାକି କଥା ।ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।।

Kuna Tripathy is a well known film and T.V.personality. Currently he holds the post of Chairman OFDC

ବସନ୍ତ ଆସେ କି?

by Binapani Pradhan

ବସନ୍ତ ଆସେ କି ?
ନିରୋଳା ଶୀତରାତି ପରେ ,
ଡହଡହ ଖରାର ବିରହୀବେଳାରେ ?
ଭୋଦୁଅର ମେଘଛାଇ ତଳେ ,
କେବେ ଏକାଏକା ଖିଆଲିପଣରେ ?

ବସନ୍ତ ଆସିବାର କିଏ ଦେଖିଛି ଯେ ?
ସେ କଣ ଆସେ ନିହାତି ଗୋଟେ
ଫୁଲପରି ମହକାଇ ଦେଇ,
ଲଟେଇଫୁଲ ତଳୁ ଭଁଅର,
ଯେମିତି ଆସେ ମହୁ ଖୋଜି ଖୋଜି,
ଅବିରର ରଙ୍ଗ ମୁଠେ ହାତରେ ଧରି,
ତୋ ଦେହକୁ ଜାବୁଡି ଧରେ,
ତୋର ଯେତେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସକୁ
କ'ଣ ଛାତିରେ ଲୁଚାଇପାରେ ?

ବସନ୍ତ ଆସିବାର ଏଯାଏଁ ଦେଖିନି ମୁଁ ,
ହଁ କେବେ ମିଟିମିଟି ତାରାରାତି ଭଲ ଲାଗେ ,
ହାବୁକାଏ ପବନର ଏକଲାପଣ ବି ନିଜରଲାଗେ,
ବିତିଥିବା କେତେଟା ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଦୋହରାଏ।
ସବୁ ଖାଲିପଣରେ କେମିତି ମନଟା ଭରିଯାଏ।
ସେଇକଣ ବସନ୍ତର ଲଫାଫା ଚିରେ,
ବସନ୍ତ ଯାଇଛି ବୋଲି ଚିଠି ଲେଖେ ,
ତା ଶୁନ୍ୟତାର ହା ହୁତସନରୁ କେମିତି
ପୁଳେ ପୁଳେ ଦୁଃଖକୁ ସାଉଁଟି ବସେ।
ବସନ୍ତ ଆସିବାର ବାଟ ପାଖେ ହୁଡାଦିଏ,
ଯେମିତି କେବେ ବସନ୍ତ ଏ ଖାଲିପଣକୁ ନଛୁଏଁ।

ଧୂସର ମାଣିକ

by Binesh Kumar Samal

ଖଜୁରୀପଡାର ମଥାରେ ଚମକୁଥିଲା
ଗୋଟି ଗୋଟି ଝରା ମହୁଲର ଫୁଲ।
ପିଠିରେ ଝୁଲୁଥିଲା, ଛଅ ମାସିଆ ଭବିଷ୍ୟତ,
ହାତରେ ଶୁଖିଲା ଆଶାର କେଇ ବିଡ଼ା ଶାଳପତ୍ର।
ମୁହଁରେ ନଥିଲା ଦୋମୁହାଁଙ୍କ ଭଳି ଦୋଦୋପାଞ୍ଚ,
ଥିଲା ଓଳିକ ପାଇଁ ଭୋକର ହାଣ୍ଡିଶାଳରେ
ଦରସିଝା ଚାଉଳର ଖୁସି ଆଉ ଝାଉଁଳା ମହୁଲ।
ପ୍ରତିବାଦ କଣ, ଜାଣିନି ସେ ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି।
ସୂର୍ଯ୍ୟବି ତ ଲୁଚୁଥିଲା ତା ଦେହରୁ ଝଲକ
ଟାଙ୍ଗରା ମାଟିରେ ତାତି ଫୁଟେଇ ,
ଦିକୁ ମାନେ ଯେବେ ତା ଅନ୍ତ ବିଦାରୁ ଥିଲେ
ଧୋବଲା ବାବୁ ମାନେ ହସୁଥିଲେ,
ନିଜ ଭେଜାଲ ଦେହରେ ତା ରକ୍ତକୁ ଅତର କରି।
ତଥାପି ନୀରବ ସେ ଏ କି ମୌନତା ଦେଖ।
ସଂଘର୍ଷ, କପାଳରେ ବନ୍ଧା ଏକ ଶିରିପା ତାର।
ବୁଢା ଡୁଙ୍ଗୁରି ପାହାଡ଼ର କୋଳେ ଲୁଚେଇ ଦିଏ
ଦିନର ତାତିରେ, ଅସୁଖ ରାତିରେ ରନ୍ଧା ଅନାହାର।
ମରଣକୁ କାନ୍ଧରେ ବୋହେ ଘାଟିର ଅରଗଳିରେ
ବଞ୍ଚିଗଲେ ଦୁନିଆ କହେ, ଗାଏ, ଲେଖେ
ଅନେକ ଦର୍ଶନ,ଚିନ୍ତନ ତା କାହାଣୀର।

ବିନେଶ କୁମାର ସାମଲ ବୃତ୍ତିରେ ଇଂଞ୍ଜିନିଅର ଭାବେ Accenture ରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ।ଲେଖା ଲେଖିରେ ଆଗ୍ରହ ପିଲାବେଳୁ ,ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନ ଓ ସମାଜର ଚଳନ୍ତିକ ସମୟରୁ ଛାଣି ଆଣନ୍ତି ଭାବ ଆଉ ଶବ୍ଦକୁ ।ଏହି ତରୁଣ ଲେଖକଙ୍କ ଭାଷାରେ ସାହିତ୍ୟରେ ନିହିତ ଶକ୍ତି ଏକ ସମାଜକୁ ବଦଳାଇ ପରିବାର କ୍ଷମତା ରଖିଥାଏ ।

ବୁଢ଼ୀ ସନ୍ତାନ

by Bratati Priyadarshini Swain

ଆଜି କଲେଜରୁ ଫେରୁ ଫେରୁ ଇତିର ଡେରି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଇତି ତରତର ହୋଇ ଚାଲୁଥିଲା ଓ ବାରମ୍ବାର ହାତ ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖୁଥିଲା । ୨ ଟା ୩୦ ବାଜିଲାଣି ଜେଜେମା ଖାଇନଥିବ ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥିବ । ଆଜି ତା ଯୋଗୁଁ ତା ଜେଜେ ମା'ର ଔଷଧ ଓ ଭାତ ଖାଇବା ଡେରି ହୋଇଯିବ ।

ଇତି ଓଟୋ ରେ ବସି ଭାବୁଥିଲା ,୮୫ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଜେଜେ ମା' ବୁଢ଼ୀ ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ । ଜେଜେ ମା'ର ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଇତି ଉପରେ । ଇତି ଉପରେ କେହି ଜବରଦସ୍ତି ଦାୟିତ୍ୱ ନଦି ଦେଇନଥିଲେ ବରଂ ନିଜସ୍ୱ ଇଛାରେ ମା'ର କାମ ସବୁ କରୁଥିଲା । ଇତିଶ୍ରୀ ତା ନିତିଦିନିଆ କାମରେ ମା'ର କାମକୁ ସାମିଲ କରିନେଇଥିଲା । +୩, ୨ବର୍ଷର ପାଠ ସହ ମା"ର ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ସୁରୁଖୁରୁରେ ତୁଲାଇ ପାରୁଥିଲା । ସକାଳୁ ଉଠି ମା'କୁ ଶେଯରୁ ଉଠେଇ ଅଗଣାରେ ପିଢା ପକେଇ ବସେଇବା ,ପାଣି ପିଆଇ ଦେବା ,ପାଇଖାନା ନେବା, ଦାନ୍ତ ଘଷେଇ ଦେବା ଇତ୍ୟାଦି କରୁଥିଲା । ଦାନ୍ତ ଘସେଇ ସାରିବା ପରେ ପଚାରୁଥିଲା ଦାନ୍ତ ଦେଖେଇ ମା' ସଫା ହେଲାକି ନାଇଁ ।ଘଷି ଦେଇ ସଫା ସୁତୁରା କରି ପାଣିଢାଳି ଗାଧୋଇ ଦେଉଥିଲା । ସତେ ଯେମିତି ଗୋଟେ ମା' ତା ଛୁଆ କୁ ଗାଧୋଇ ଦେଉଛି । ମା'କୁ ଗାଧୋଇ ସାରି ପୋଛି ପାଛି ଲୁଗା ପିନ୍ଧେଇଦେଉଥିଲା । ପାଉଡର ମାରି ସଜେଇ ଦେଉଥିଲା ଓ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଭାରି ଖୁସି ହେଉଥିଲା । ଠିକ ଯେମିତି ଗୋଟେ ମା'ତା ଛୁଆକୁ ସଜେଇ ହୋଇଥିବା ଦେଖି ଖୁସି ହୁଏ । ହର୍ନରେ ଇତିର ଧ୍ୟାନ ଭାଙ୍ଗିଲା । ଅଟୋ ବାଲା ତାକୁ ଓହ୍ଲେଇବାକୁ କହୁଥିଲା । ସେ ଓହ୍ଲେଇ ଅଟୋ ଭଡା ଦେଇ ଏକ ରକମ ଦଉଡିବାରେ ଲାଗିଲା । 2 ମିନିଟରେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

ମା' ଇତିକୁ ଦେଖି ତା ଶୁଖିଲା ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।କହିଲା ;ମା ଲୋ ତୁ ଆସିଗଲୁ ? ଜେଜେମା ପାଟି ଶୁଣି ବୋଉ ବାହାରି ଆସି କହିଲେ "ଇତି ଏତେ ବେଳ ଯାଏ କୁଆଡେ ଥିଲୁ" ? ମା'ଙ୍କ ଖାଇବା ,ଔଷଧ ବେଳ ଗଡିଗଲାଣି ।ଇତି ପଚାରିଲା "ମା' ଏଯାଏ ଖାଇନି"।ବୋଉ କହିଲା;"ତୁ ନଆସିବା ଯାଏ ସେବା କେବେ କଣ ଖାଆନ୍ତି "?ମା'କୁ ନେଇ ଚେୟାରରେ ବସେଇ ଖୁଆଇ ଦେଲା ଖୁଆଇ ଦେଉ ଦେଉ ପଚାରିଲା ;"ବୋଉ ଆଜି ମା ଫଳ ଖାଇନି କି" ? ବୋଉ କହିଲେ; "ଦେଇଥିଲି, ହେଲେ ସିଏ ମନା କଲେ ଖାଇବାକୁ" ," ବାଧ କରିବାରୁ ରାଗିଲେ"।ବୁଢ଼ୀ ମା' ଆନନ୍ଦରେ ଖାଉ ଖାଉ କହିଲା;" ଆଜି ତୋ ବୋଉ ମତେ ଖାଇବାକୁ ଦେଇନି " ଇତି ଓ ବୋଉ ମୁରୁକି ହସୁ ଥିଲେ ।କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ମା'ର ସ୍ମରଣ ଶକ୍ତିନଥିଲା | ସେ ପ୍ରାୟତଃ କଥା ଭୁଲି ଯାଉଥିଲା |ଏମିତିକି ରାତିରେ ଏକ କରି ବାହାରକୁ ଗଲେ ଶୋଇବା ଘର ବାଟ ଭୁଲି ଯାଉଥିଲା |

ବୁଢ଼ୀ ମା ଆଖିରେ ଲୁହଥିଲା | ଇତି ପଚାରିଲା; "କଣ ହେଲା "କାନ୍ଦୁଛୁ କାଇଁକି "? "ଯଦି ତୋ ପରିକା ନାତୁଣୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଥାନ୍ତା ତେବେ କେହି ହଇରାଣ ହୁଅନ୍ତେନି" | "କିନ୍ତୁ ମୋ ପରି କଣ ସମସ୍ତେ ଭାଗ୍ୟବାନ" ? "ଆଜି କାଲି ତୋ ପରି ସେବା କିଏ କରୁଛି" ମା'ର ପ୍ରଶଂସା ଓ ଜେଜେଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ତା ମନ ଛିନ୍ନ ବିଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲା ତା ବିବେକକୁ ବିଷଧର ସର୍ପ ପରି ମା' କଥା ପଦକ ଦଂଶନ କରି ଚାଲି ଥିଲା | ଇତି ଭାବୁଥିଲା ଜେଜେ ଥିଲା ବେଳେ କରିଥିବା ଭୁଲ ତାକୁ ଆଜିବି ଗୋଡ଼େଇଚି | ସେ ନିଜକୁ କେବେବି କ୍ଷମା କରି ପାରିବନି |

ଇତି ଭାବୁଥିଲା ବର୍ଷେ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଏମିତି ନଥିଲା |ସେ ଥିଲା ମର୍ଡନ ଝିଅ | ସାଙ୍ଗ ସାଥି ,ମୋବାଇଲ ଗପ , ବୁଲା ବୁଲି ଏ ସବୁ ଥିଲା କାମ | ହୁଁ କଣ ନା ମର୍ଡନ ! ଜେଜେ ଥିଲା ବେଳେ ଇତିକୁ ସବୁବେଳେ କୁହନ୍ତି; "ନିରେଖିବା ଆଗରୁ ତନୟ ମୁଖ ,ଲଭିବୁ ତନୟ ପାଳନ ସୁଖ " | ମାତା ସୀତା ଯେତେବେଳେ ଋଷି ବାଲ୍ମୀକି ଆଶ୍ରମରେ ଥିଲେ ,ଋଷି ତାଙ୍କୁ ଏ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲେ | "ୟାର ମାନେ କଣ ଜାଣିଚୁ "? ଇତି "ନା" କୁହେ | ଇତି ଜାଣିନଥିଲା କି ତାର ଜାଣିବାକୁ ବି ଇଚ୍ଛା ନଥାଏ |ବାଧ୍ୟରେ ଶୁଣେ |"ମାତା ସୀତା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ତଃସତ୍ୱା ଥିଲେ ତେଣୁ ବାଲ୍ମୀକି ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଦେବୀ ସୀତା ତୁମେ ନିଜ ସନ୍ତାନର ମା' ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆଶ୍ରମ ବୃକ୍ଷ ମାନଙ୍କର ମା' ହୋଇ ସନ୍ତାନ ସୁଖ ଲାଭ କର ଓ ସେମାନଙ୍କ ଦେଖା ଶୁଣାକର | "ତେଣୁ ତୁ ବି ମାତା ସୀତା ପରି ମୋ ଦେଖା ଶୁଣା କର" କହି ହସିଦିଅନ୍ତି| ଇତିକୁ କଥା ଗୁଡା ବିଷ ପରି ଲାଗେ |

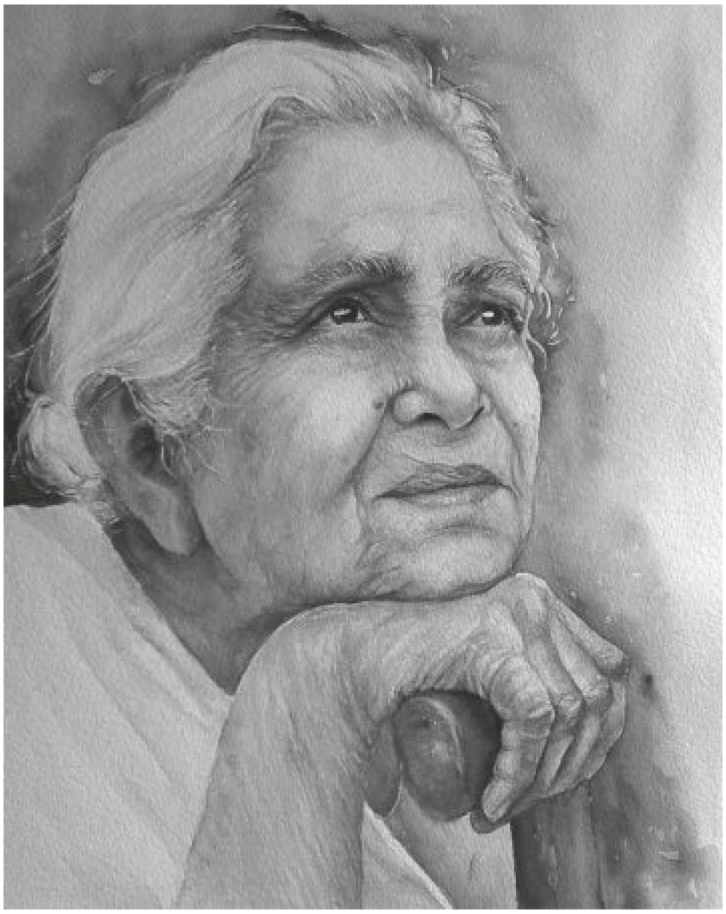

ସେଦିନ ଜେଜେଙ୍କର ରୁଟିନ ଚେକଅପ ପାଇଁ ମେଡିକାଲ ଯିବାର ଥିଲା |ସେ ଇତିକୁ ଡାକିଲେ;" ଇତି" , "ଏ ଇତି ","," ଇତି ଲୋ" , "ମା ଇତି " | ଇତି ଫୋନରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା , କିଛି ଉତ୍ତର କଲାନି କି ଚାହିଁଲାନି ବି |ମନେ ମନେ ଭାବିଲା ବୁଢା ପୁଣି ସେଇ ମାତା ସୀତା ଗପ ଶୁଣେଇବ | ହେଲେ ତା କାନ ବନ୍ଦ ନଥିଲା , ଜେଜେ ଙ୍କ କଥା ତା କାନକୁ ଶୁଭୁଥିଲା |ଜେଜେ ତା ଉତ୍ତର କୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି କହିଲେ ; "ମୁଁ ଆଉ ବଞ୍ଚିବିନି" | ଜେଜେ ଙ୍କ ସ୍ୱର ରେ ବହୁତ ନିରାଶା ଓ କଷ୍ଟ ଲୁଚି ରହିଥିଲା | ଇତି ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିଥିଲା ହେଲେ ମୋବାଇଲ ମାୟାରେ ବାୟା, କିଛି କହି ନଥିଲା |" ତୁ ଚାଲେ ଆଜି ମୋ ସାଙ୍ଗେ ହସ୍ପିଟାଲ ଯିବୁ",ଇତି ମନା କଲା,ଜେଜେ ଧୋତି ପିନ୍ଧିବାହାରିଲେ ଓ କହିଲେ ମୁଁ ଯାଉଛି , ଇତି ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ହଉ ଯାଅ | ସେ ଜାଣି ନଥିଲା ଯେ ସେଇଟା ତାର ତା ଜେଜେ ଙ୍କ ସହିତ ଶେଷ କଥା ବୋଲି |ରାସ୍ତାରେ ହଠାତ ଦେହ ଖରାପ ହେବାରୁ ଜେଜେ i c u ରେ ଭର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାଇ କହିଲା ଫୋନ କରି ଓ ୭ ଦିନ ପରେ ଜେଜେ ଚାଲିଗଲେ |

ମଣିଷ ବଂଚିଥିଲା ବେଳେ କଥାର ମୂଲ୍ୟ ବୁଝେନା| ମରିଗଲା ପରେ ମୂଲ୍ୟ ବୁଝିଲା ବେଳକୁ କିଛି ନଥାଏ | ଇତି ବି ନିଜ କୃତ କର୍ମ ପାଇଁ ବହୁତ ଅନୁତପ୍ତ ଥିଲା | ତାର ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ଜେଜେ ଫେରି ଆସନ୍ତେ କି ,ସେ ତାଙ୍କ ଗୋଡ ଧରି ତଳେ ପଡି ମୁଣ୍ଡ ପିଟି ଭୁଲ ମାଗନ୍ତା | କ୍ଷମା କରିଦିଅ ବୋଲି କାକୁତି ମିନତି କରନ୍ତା |କିନ୍ତୁ ନେଡିଗୁଡ଼ କହୁଣୀ କି ବୋହିଗଲା ପରେ କେବଳ ଅନୁଶୋଚନା ହିଁ କରିହୁଏ ଏବଂ ଇତି ପାଖରେ ପଶ୍ଚାତାପ ଛଡା ଅନ୍ୟ ବାଟ ନଥିଲା | ହୁଏତ ଇତି ମଧ୍ୟ ପଶ୍ଚାତାପ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ପରିବର୍ତନ ହେଇ ଥିଲା | ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଜେଜେଙ୍କ କଥା ମାନି ମାତା ସୀତା ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା ଜେଜେମା ପାଇଁ |

ଆଲୋ ଇତି ତୁ ଏଠି ବସିଛୁ ? ମା'ର ଡାକ ଇତିକୁ ଭାବନା ରାଜ୍ୟରୁ ଟାଣି ଆଣିଲା | ମା'କହିଲା "ମୋ ଦେହ ଭଲ ଲାଗୁନି ମୁଁ ଆଉ ବଂଚିବିନି" | ଇତି ଚମକି ପଡିଲା , ମା'କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିନେଲା |ତା କଣ୍ଠ ବାଷ୍ପକୁଳ ହୋଇ ଆସିଲା | ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳ ଇତିର ଭାରି ମନରେ କଟିଲା | ରାତି ଖାଦ୍ୟ ସାରି ଇତି ମା'କୁ ଶୋଇବା ଘରକୁ ନେଇଗଲା | ମା କହିଲା ; "ତୁ ବି ଏଠି ଶୁଅ", କାଇଁ ଛାତି ଟା ରୁନ୍ଧିହେଇ ଯାଉଛି |ଇତି "ହଁ" କହି ଶୋଇଲା |ହଠାତ ରାତିରେ ଇତିର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା ରୁ ଦେଖିଲା ମା' ଶେଯରେ ନାହିଁ | ସେ ଚିନ୍ତାରେ ଉଠି ଆସିଲା , ଦେଖିଲା ଦୁଆରରେ କିଏ ଗୋଟେ ବସିଛି | ଇତି ଛାନିଆ ହୋଇଗଲା , ଲାଇଟ ଜଳେଇ ଦେଖିଲା ମା' ବସିଛି| ଇତି କହିଲା "ଏଠି ବସି ତୁ ମତେ ଡରଉଛୁ "?ମା ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ;"ନାଇଁ ମୁଁ ଏକ ଆସିଥିଲି ଯିବାକୁ ଆଉ ବାଟ ପାଉନି" | "ହଉ ଚାଲେ" , ମତେ ନ ଡାକି କାଇଁ ଆସିଥିଲୁ କହି ଦୁହେଁ ଗଲେ ଶୋଇବାକୁ |ମା' କହିଲା ମତେ ଟିକେ ପାନ ଦେଲୁ କାଇଁ ନିଦ ଆସୁନି | ଇତି ମନା କରୁଥିଲା ,ମା' ଅଝଟ ହେବାରୁ ଦେଲା | ମା' ତା ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ବୁଲେଇ କହିଲା ତୋରି ହାତରେ ପାଣିପାଇ ମୁଁ ମରିବି ହଉ ତୁ ଶୁଅ",କହି ମାକୁ ଶୋଇଦେଇ ନିଜେ ତଳେ ଶୋଇଗଲା | କିନ୍ତୁ ତାକୁ ନିଦ ଆସୁନଥିଲା | ମା ହଠାତ ଜୋରରେ କାଶିବାକୁ ଲାଗିଲା |ଇତି ଉଠିଆସି କହିଲା ;"ତତେ ମନା କଲି ପାନ ଖାଆନା ବୋଲି ,ଦେଖିଲୁ ତଂଟିରେ ଲାଗିଲା" | ଲାଇଟ ଜଳେଇ ପାଣି ଗ୍ଲାସ ଧରି ଦୌଡିଲା ମା' ପାଖକୁ |ମା' ପାଟିରେ ପାଣି ଦେଲା |ମା' ଟିକେ ପିଇଲା ଆଉ ପାଣି ବାହାରି ଆସିଲା | ଏହା ଦେଖି ଇତି ହାତରୁ ଗ୍ଲାସ ଖସିପଡିଲା | ସେ ମା' ବୋଲି ଚିତ୍କାର କଲା | ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଭାଇ, ବୋଉ, ବାପା ଉଠିଆସିଲେ | ମା' ର କଣ ହେଲା ସିଏ ପାଣି ପିଉନି କହି ଇତି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା | ବାପାଙ୍କୁ ଗାଡି ବାହାର କରିବାକୁ କହି ଭାଇ ମା'କୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଟେକି କୋଳରେ ଧରି ଦୌଡିଲା ହସ୍ପିଟାଲ | ଇତି ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଠିଆ ହୋଇ ଅନେଇ ଥାଏ | ସିଏ ଜାଣିଥିଲା ଜେଜେଙ୍କ ପରି ମା'ବି ଆଉ ଫେରିବନି| ତା ମୁଣ୍ଡରେ କେତେ କଥା ଘୁରି ବୁଲୁଥିଲା | "ନିରେଖିବା ଆଗରୁ ତନୟ ମୁଖ ଲଭିବୁ ତନୟ ପାଳନ ସୁଖ" | ଜେଜେଙ୍କ ପାଇଁତ ସିଏ ମାତା ସୀତା ହୋଇପାରିଲାନି, ହେଲେ ସିଏ ତା ବୁଢ଼ୀ ସନ୍ତାନର ପାଳନରେ ଅବହେଳା କରିନି ତ? ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲା ତା' ବୁଢ଼ୀ ସନ୍ତାନକୁ ଭଲ କରି ଦେବାକୁ |ଲୁହର ଶ୍ରାବଣ ତା' ଚକ୍ଷୁ ପଲକକୁ ଭିଜଉ ଥିଲା |

Bratati Priyadarshini Swain Choudhury is a home maker based in Kuala Lumpur.She likes Reading and writing stories and dancing.

ଅସହିଷ୍ଣୁତା

by Santosh Mishra

Santosh mishra

ଜଣେ ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଶାସନିକ ଅଧିକାରୀ, ସାବିତ୍ରୀ , ବିଭାବନା , ପ୍ରଭା ଆଦି ଅନେକ ପତ୍ରିକା ଓ ଧରିତ୍ରୀ, ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର, ସମାଜ, ଆଦି ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର ମାନଙ୍କରେ କବିତା ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଳ୍ପ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି

ଆଜିକାଲି ଗୋଟିଏ ବିଷୟରେ ସବୁଆଡେ ଚର୍ଚ୍ଚା। କଥା କଥାରେ ତାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ।ସେ ରାଜନୀତି ହେଉ ଅବା ସାଧାରଣ ସାମାଜିକ ଜୀବନ, ସେ ସାହିତ୍ୟ ହେଉ କି ବିଜ୍ଞାନ, ସବୁଠି ତା'ର ଗୁରୁତ୍ୱ। ତାହା ହେଲା ଅସହିଷ୍ଣୁତା ।ଏହି କେତେବର୍ଷ ହେଲା ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଉପରେ ତର୍କ ଖୁବ୍ ଜୋର ଧରିଛି ।ମୋ ମତରେ ଏହି ଶବ୍ଦର ଖୁବ୍ ରାଜନୀତିକରଣ ହେଇ ଚାଲିଛି ।ତେବେ ଯେ କୌଣସି ତର୍କ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଅସହିଷ୍ଣୁତା କହିଲେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଆମେ କ'ଣ ବୁଝିବା। ବିଭିନ୍ନ ଭାଷାବିତ୍ ମାନେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥାଆନ୍ତି ଯେ ନିଜ ଛଡା ଅନ୍ୟ କେହି ଜଣଙ୍କର ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗୋଷ୍ଠିଙ୍କର ଇଛା, ସଂସ୍କୃତି, ଆଚାର-ବ୍ୟବହାର, ଧାର୍ମିକ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଭାବନା, ତଥା ମତାମତ ଆଦି କୁ ନିଜେ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଦୁର୍ବାର ଅନିଛା (acute unwillingness) କୁ ଆମେ ଅସହିଷ୍ଣୁତା କହୁଛୁ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟଗୁଡିକ ଉପରେ ଏକତ୍ର ବା ଅଲଗା ଅଲଗା ଭାବରେ ନିଜ ମନ ଭିତରେ ଅଯଥା ଅହେତୁକ ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ସୃଷ୍ଟି ହେବା ହିଁ ମଣିଷ ମନରେ କ୍ରମ ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଅସହିଷ୍ଣୁତାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଏ।

ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଆଜି ଯେ ଲୋକ ଲୋଚନକୁ ଆସି ଯାଇଛି ତାହା ନୁହେଁ, ଏହା ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ରହି ଆସିଛି, ଏବେ କେବଳ ତା'ର ବିଚାର ଶୈଳୀ ଓ ବର୍ଣ୍ଣନା ଚାତୁରୀରେ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଓ ଭିନ୍ନତା ବିଶେଷ ଭାବରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି ।ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷିରେ ସହଜରେ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ କି ଆମର ମହାନ୍ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ପୌରାଣିକ ଗ୍ରନ୍ଥ ମହାଭାରତ ଓ ରାମାୟଣ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅସହିଷ୍ଣୁତାରୁ ସୃଷ୍ଟ କଥାବସ୍ତୁ ।ମହାଭାରତକୁ ଆମେ ରାଜନୈତିକ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଜନିତ ଘଟଣା ଓ ରାମାୟଣକୁ ସାମାଜିକ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଜନିତ ଘାଟଣାର ବର୍ଣ୍ଣନା ବା କାହାଣୀ ବୋଲି ବର୍ଗୀକରଣ କରି ପାରିବା ଭଳି ଉପାଦାନ ଏହି ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ଦ୍ୱୟର କଥାବସ୍ତୁରୁ ହିଁ ମିଳି ପାରିଥାଏ ।ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ । ଯଦି ମୁଁ କିଛି ଭୁଲ କହୁଥାଏ ତେବେ ମୋତେ ପାଠକ ବନ୍ଧୁମାନେ ସଂଶୋଧନ କରିଦେବେ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା କରିବି।

ତେବେ ଏମିତି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର କାରଣ ଖୋଜିବାର ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି।କାରଣ ଏହା ନିର୍ବିବାଦରେ ସମାଜରେ ଘୃଣାଭାବର ପ୍ରସାର କରିବା ସହିତ ସମାଜକୁ ବିଶୃଙ୍ଖଳିତ କରିଥାଏ । ଅନେକ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ମତ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ଅଧିକ (ମାତ୍ରାଧିକ୍ୟ) ଆଦର୍ଶବାଦୀ ହେଇ ପଡିବା ଓ ଆଦର୍ଶବାଦର ଜଘନ୍ୟ ଅପରାଧିକରଣ କରାଯିବା ହିଁ କ୍ରମ ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ।ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ବିଭିନ୍ନ ନିଜସ୍ୱ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଆମର ଅମାନବୀୟ ମତ ସହିତ ମିଶାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଉ ସେତେବେଳେ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବା ନିହାତି ବାଞ୍ଛନୀୟ । ସେଥିପାଇଁ ଦୁଇଟି କାରଣ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଥାଏ : ୧. କିଛି ନିରୀହତା ଓ ୨. କିଛି ନାଁ କିମ୍ବା ଟଙ୍କା କମେଇବାର ଦୁର୍ବାର ଲାଳସା ।ପୁଣି ଅନେକ ଗବେଷକ ମତ ଦେଇ ଥାଆନ୍ତି ଯେ କିଛି ପରିଚୟଗତ ବିଡମ୍ବନା (Identity Crisis) ତଥା କିଛି ନିଜର ସୁରକ୍ଷା ଜନିତ ବିଡମ୍ବନା ମଧ୍ୟ ସ୍ଥଳ ବିଶେଷରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ବୃଦ୍ଧିର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।ବିଭିନ୍ନ ଗୋଷ୍ଠି ଭିତ୍ତିକ କନ୍ଦଳ, ସେ ଅନ୍ତଃର୍ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ୱ ହେଉ ବା ବହିଃର୍ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ୱ, ଉପରୋକ୍ତ କିଛି କାରଣର ପର୍ଯ୍ୟାୟଭୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା କରିଥାଏ।

ଏହା କେବଳ ଆମ ରଜ୍ୟ କି ଦେଶର ସମସ୍ୟା ନୁହେଁ , ଏହା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ କବଳିତ କରିନେଇଛି ।ଜାତି, ବର୍ଣ୍ଣ, ଧର୍ମ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥାନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସ ଆଦି ଏହି ସମସ୍ୟାକୁ ଦୃଢିଭୂତ କରୁଛି। ଏହି ଅନୁଭବକୁ ବିଦ୍ୱାନ ମାନେ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ପୃଥ୍ୱୀକରଣ (Globalisation) ବୋଲି ନାମ କରଣ କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ପୃଥିବୀରେ ସୀମାତୀତ ଅସହିଷ୍ଣୁତାରୁ ସୃଷ୍ଟ ଆତଙ୍କବାଦ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଓ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ନେଇ ଚର୍ଚ୍ଚା ଆରମ୍ଭ ହେଇଯାଇଛି । ଆତଙ୍କବାଦକୁ ନେଇ ସର୍ବତ୍ର ସମସ୍ତେ ଚିନ୍ତିତ ।ଆତଙ୍କବାଦ ହିଁ ନିଛକ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର କଠୋର ପରିଣାମ ବୋଲି ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦ୍ୱନ୍ଦରେ କହିପାରିବା । ନିଜର ମତକୁ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି , ସମାଜ ବା ରାଷ୍ଟ୍ର ଉପରେ ଲଦି ଦେବାର ନିଶା ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଗ୍ରାସ କରିସାରିଛି ।ଅସହିଷ୍ଣୁତାକୁ ନେଇ ସମସ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖେଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ନିଜକୁ ତର୍ଜମା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ବର୍ତ୍ତମାନ ଖୁବ୍ ଗୌଣ ବିଷୟ ବୋଲି ଜଣାଯାଉଛି । ଏଭଳି

ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ପରିସମାପ୍ତି କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା ଏକ ଅବାଞ୍ଛିତ ପ୍ରୟାସ ବୋଲି ଧାରଣା ଜନ୍ମୁଛି। ଅସହିଷ୍ଣୁତା ତାର କାୟା ବିସ୍ତାର କରି ବିଶ୍ୱ ସମାଜକୁ ଭାଗ ଭାଗ କରିବା ସହିତ, ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ରହି ଆସିଥିବା ସମ୍ମାନବୋଧକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଶତୃତା ବୃଦ୍ଧି କରିଚାଲିଛି ।କଥାରେ କୁହାଯାଏ ବିଶ୍ୱାସ ମୂଳେ ଏ ଜଗତ। କିନ୍ତୁ ଅସହିଷ୍ଣୁତାରୁ ଜନ୍ମିତ ଆତଙ୍କବାଦ ପରସ୍ପର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଭୟ ଓ ଆତଙ୍କର ଆଭରଣ ତଳେ ଲୁଚେଇ ସାରିଛି । ବିଶ୍ୱବାସୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲାଗିଲେଣି ସେହି ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ୍ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ହିଁ ସ୍ୱର ନିରାଶ୍ରୟ ମାଂ ଜଗଦିଶ ରକ୍ଷ।

କାହିଁ କେତେ ଯୁଗରୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଭାରତ ବର୍ଷ ତାର ବିବିଧ ସାଂସ୍କୃତିକ ପରମ୍ପରା, ବିବିଧ ଭାଷା, ବିବିଧ ବର୍ଣ୍ଣ ଓ ବିବିଧ ସଂପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ରକ୍ଷା କରିପାରିଥିବା ସମନ୍ୱୟକୁ ନେଇ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିଛି । ଆମର ସାମାଜିକ ଜୀବନରେ ଆମ ଭିତରେ ଯାହା ବି କିଛି ବିଦ୍ୱେଶ ବା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ତାହା ସର୍ବଦା ସାମୟିକ ଅଟେ ।କିନ୍ତୁ କିଛି ସ୍ୱାର୍ଥାନ୍ଧ ମଣିଷ ତିଳକୁ ତାଳ କରି ଦୁନିଆ ଆଖିରେ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ଚାହନ୍ତି ଯେ ଆମ ଭିତରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଭରି ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆନ୍ଦୋଳିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସହଭାଗିତା ଭିତ୍ତିରେ ନିଛକ ଏକ ସାଂସ୍କୃତିକ ସମନ୍ୱୟ ହିଁ ଆମ ଭିତରର ସହିଷ୍ଣୁତାକୁ ବାରମ୍ବାର ଜାହିର୍ କରିଥାଏ । ବସୁଦୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍ ହେଉଛି ଆମର ସାମାଜିକ ତତ୍ତ୍ୱ ।

ଭାରତ ବର୍ଷ ଏକ ବୃହତ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ଦେଶ,ଏ ଦେଶର ଯେଉଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମର୍ଯ୍ୟଦା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ସଂପ୍ରଦାୟ ଆଗରେ ଆମର ପୂର୍ବ ସୂରୀମନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଯାଇଛନ୍ତି ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ବା ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖିବା ଆମର ତଥା ଆମର ପରବର୍ତ୍ତି ପିଢିଙ୍କର ପ୍ରଧାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ ।ବର୍ତ୍ତମାନର ସ୍ଥିତିରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଉପରେ ଆଲୋଚନା ନକରି ବରଂ ତାର ନିରାକରଣ ଉପରେ ସର୍ବତ୍ର ଆଲୋଚନା ହେବା ନିହାତି ଜରୁରୀ ଅଟେ । ନିଜ ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ପରଖି ସଂଶୋଧନ କରିନେବା ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ। କିଛି ଖଳ ଲୋକଙ୍କର ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧିରୁ ସୃଷ୍ଟ ଏହି ଆସହିଷ୍ଣୁତା ଭାବକୁ ନିଷ୍ଠୁରତାର ସହିତ ଦମନ କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ଆମଦେଶ ଭାରତ ବର୍ଷର ସଂସ୍କୃତିର ଭିତ୍ତିଭୂମି ହେଲା ବିବିଧତା ଭିତରେ ଏକତା । ଆମର ସମ୍ବିଧାନର ମୂଳ ମନ୍ତ୍ର ଜାତି, ଧର୍ମ, ବର୍ଣ୍ଣ, ବିଶ୍ୱାସ ଓ କର୍ମ ଭିତ୍ତିକ ଆଚରଣରେ ସହନଶିଳତା ଓ ନିରପେକ୍ଷତା । ଆମେ ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଆଶା କରିବା ଯେ ଆମ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କର ନିଶ୍ୱାସ କି ପ୍ରଶ୍ୱାସରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ବୈଷମ୍ୟତାକୁ ଆମେ କାୟ-ମନ-ବାକ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁନା । ଯେତେବେଳେ କେହି କୁହେ ଯେ ଦେଶରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ବଢି ଚାଲିଛି ସେତେବେଳେ ଆମର ଛାତି ଭିତର କରତି ହୁଏ ।ସେହି ବେଦନାକୁ ଅନୁଭବ କଲାପରି ମନଟିଏକୁ ଖୋଜାପଡେ । ନଚେତ୍ ଅସହିଷ୍ଣୁ ଭାବର ଅବପାତରେ ସତ୍ତା ଲୋପ ପାଇଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ବିଳମ୍ବରେ ହେଲେ ବି ହେଉ ପଛେ, ଏବେ କିନ୍ତୁ ଏହି ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଜନିତ ବୈଷମ୍ୟତାର ଦୂରିକରଣ ବା ନିରାକରଣ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱ ବ୍ୟାପି ଚେଷ୍ଟା ଆରମ୍ଭ କରା ଗଲାଣି । ଜାତିସଂଘରେ ଏହି ବିଷୟ ଆଲୋଚନା କରାଗଲାଣି । କାରଣ ବିଭିନ୍ନ ବୈଷମ୍ୟତା ଓ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଜନିତ ଇର୍ଷା ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପି ଜନଜୀବନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରି ସାରିଲାଣି । ଯୁଦ୍ଧ ତ ଯୁଦ୍ଧ, ଏବେ ପରମାଣୁ ଯୁଦ୍ଧର ପରୋକ୍ଷ ଭୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଉଙ୍କି ମାରିଲାଣି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାଷ୍ଟ୍ର ତାଙ୍କର ରାଜକୋଷର ଏକ ସିଂହ ଭାଗ ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା ଆଳରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବାବଦରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେଣି । ସମସ୍ତେ କିନ୍ତୁ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଯୁଦ୍ଧ କୌଣସି ସମୟରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ବିଲୋପ ପାଇଁ ଏକ ବିକଳ୍ପ ପନ୍ଥା ନୁହେଁ ।

ଅସହିଷ୍ଣୁତାରୁ ଉପୁଜୁଥିବା ବିଭିଷିକା କୁ ତର୍ଜମା କରି ସମାଜକୁ ଏକ ସନ୍ତୁଳିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରଖିପାରିଲେ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ଦୂରିକରଣ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ପର୍କରେ ଉନ୍ନତ୍ତି ଆଣିବା ପାଇଁ ଆମେ ସଚେତନ ହେବା ନିହାତି ଜରୁରୀ କାରଣ ତାହା ହିଁ ଆମର ବୈଦିକ ସମାଜର ଗୋଷ୍ଠିଭିତ୍ତିକ ଜୀବନର ମୂଳମନ୍ତ୍ର । ତେବେ ଡେରି କାହିଁକି କରିବା ? ଆସନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଆଧୁନିକ ଜୀବନ ଶୈଳୀକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପୁରାତନ ସହଭାଗଭିତ୍ତିକ ଏକ ଇର୍ଷା ଓ ଦ୍ୱେଷ ମୁକ୍ତ ବୈଦିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଭିତ୍ତିକ ସାମାଜିକ ଜୀବନକୁ ଆପଣେଇ ନେଇ ଅସହିଷ୍ଣୁତାକୁ ଦୂର କରିନେବା । ମନେ ରଖିବା ଯେ ବୁଝି ବିଚାରି କାମ କଲେ ବିପଦ ନ ପଡଇ ଭଲେ ।

ନାରୀ ପାଇଁ ପଦେ

by Lipsa Sahoo

ନାରୀ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ନାରୀ ହିଁ ସ୍ରଷ୍ଟା
ନାରୀ ହିଁ ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ ,ନାରୀ ହିଁ ଅଟେ ସଂହାରକାରିଣୀ |ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହି ଆସିଛି
ନାରୀର ଯେ କେତେ ଗାଥା
ହେଲେ ଆଜି ନାରୀ ଅଟେ ଅବହେଳିତା ଓ ନିଁଦିତା |
ପୁତ୍ର ଟିଏ ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ଆଜିର ସମାଜେ ଭାବନ୍ତି ବଂଶ ବଢାଇବ
ନାରୀ ବିନା ଯେ ଅସମ୍ଭବ ସେ କଥା ଯେ ଏ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ କି ବୁଝିବ |
ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ପୁତ୍ର ମିଳଇ,ସୌଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ନାରୀ
ହେଲେ ଏ ନିଷ୍ଠୁର ମଣିଷ ଲିଙ୍ଗ ଯାଞ୍ଚ କରି ନାଶେ ନିରୀହ ଜୀବନ |
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦରକାର ମା',ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଭଉଣୀ ,ଦରକାର ନାହିଁ ଝିଅ
ପୁଅ ହେଲେ ଲୋକ ଖୁସିରେ ଫୁଲନ୍ତି ଝିଅ ହେଲେ ବଢଇ ଚିନ୍ତା |
ଅସୁରକ୍ଷିତ ନାରୀ ଆଜିବି ଅଧିକ ଶିକାର ହୁଏ ବଳାତ୍କାରୀ ହାତେ ,
ବଳାତ୍କାରୀ ନିଜେ ଅଟଇ ପୁରୁଷ ହେଲେ ନାରୀ ହୁଏ ଅପମାନିତା |
ସେ ଶୁଭ ଦିନ ସତେକି ଆସିବ ପୁଅ ଟିଏ ପାଇଁ ଏତେ ଓଷା ବାର ବ୍ରତ ଝିଅ ପାଇଁ ବି
ହୋଇବ |
ନାରୀ ନିଜେ କରେ ସେହି ଓଷା ବ୍ରତ ପୁଅ ଟିଏ ହେବ ପାଇଁ ନାରୀ ହିଁ ଅଟଇ ଶତ୍ରୁ
ବୁଝାଇବ କିଏ କାହାକୁ |

Lipsa Sahoo hails from Cuttack. She is passionate about writing poems and short stories.

କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା

by Pradeep Ranjan Panigrahi

ପ୍ରଭୁ!!
-- କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା ଡାକ୍ ସୁନି କରି ନର୍ ଦୁ ଥିଲ ଘାଏ କେ
ଇ ଯୁଗେ ତୁମର୍ ଟା ତୁମ୍ କୁ ଅସମ୍ଭାଲ ସାହା ହେବ ତୁମେ କାହାକେ ?

--ଭକତ୍ ଲାଗି ଗିରି ଗୋବର୍ ଧନ୍ ପାହାଡ୍ ଥିଲ ଟେକି
ଗୁଦିନୁ ତୁମର୍ ପଡୁଛେ ପଥର୍ ଆଏଜ୍ ନାଇଁ ପାରୁଛ ରଖି
କିଏ ନେଇଗଲା ବଲ ବଫୁ କି ଡ଼ରୁଛ କାହାକେ
କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା ଡାକ୍ ସୁନି କରି ନରଦୁ ଥିଲୁ ଘାଏ କେ

--ଗୁଟେ ଦୁରପଦୀ ର ଲାଜ ରଖିଥିଲ
କୋଟି ବସ୍ତର୍ ଦେଇ ,
କୋଟି କୋଟି ଲୁକର୍ ଇଜ୍ଜତ ଯାଉଛେ ଆଏଜ୍ ବସ୍ତର ନାଇଁ ପାଇ
ପାଖେ ନାଇନ ବସ୍ତର କି, ନାଇଁ ଦିଶୁଛେ ଆଏଁ ଖି କେ
କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା ଡାକ ସୁନି କରି ନର୍ ଦୁ ଥିଲୁ ଘାଏ କେ

-- ସୁଦାମାର୍ ଠାନୁ ଖୁଦ୍ ମୁଠେ ଖାଇ ଧନେ ଦେଇଥିଲ ଛାଇ
ଚକୁଆ ପାକୁଆ ଦେଲେ ଭିଲ୍ ଆଏଜ୍ କାଏଁଜେ ଶୁନୁଛ ନାଇଁ
ପାଖେ ନାଇନ ଧନ୍ ଦରବ୍ କି ନାଇନ ମନ୍ ଦେବାର କେ
କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା ଡାକ ସୁନି କରି ନାରଦଉ ଥିଲ ଘାଏ କେ

--ଗୁଟେ କସଂ୍ ଗୁଟେ ରାବଣ୍ ମାଏଲ ନାଇଁ ସହି ପାରି ଦାଉ
ଘରେ ଘରେ କଂସ ରାବଣ୍ ମାତିଛନ କେତେ ମଜା ଦେଖବ ଆଉ
ତାଙ୍କର କବଲୁ ଦୁନିଆ କେ ରଖି ଉଡ ତୁମର ନାଁ ,ବାନା କେ
କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା ଡାକ୍ ସୁନି କରି ନର୍ ଦୁ ଥିଲ ଘାଏ କେ

--ଜାନି ସୁନି କାଏଁ ଅଜନା ହୋଉଛ
କେନ୍ ଦୋଷ ଗୁନ୍ ହା ଦେଖି,ମୁରୁଖ ଛୁଆ ଭାବି ମାଫ୍ କରିଦେଇ
ଦୁନିଆ କେ ଦିଅ ରଖି,ନାଇଁ ବେଲେ କଲି ସବୁ ଦେବା ସାରି
କିଏ ଜପ ବା ତୁମର ନାଁ କେ
କେନ୍ ଯୁଗେ ସିନା ଡାକ ସୁନି କରି ନର୍ ଦୁ ଥିଲ ଘାଏ କେ ।

Pradeep Ranjan Panigrahi is an AIR approved lyricist who has written many poems in Koshali language

ହେ କାହ୍ନ ଦିଅ ଚେତାବନୀ

by Manmath Padhi

ହେ କାହ୍ନ
ନବୀନ ଯୁଗର ବାର୍ତ୍ତାବହ
ତରୁଣ ତରୁଣୀ ପ୍ରାଣେ...
କାହିଁ କେତେ ପ୍ରେରଣା ଯୋଗଅ
ତୁମରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶେ..
ମୁରୁଖତ ହେଉଛି ପଣ୍ଡିତ
ଅକବି ବି ପାଲଟୁଛି କବି
ତୁମ କଳେବରେ ଉଦ୍ଭାସିତ ହେଉଅଛି
ସମାଜର ରୀତିନୀତି...
କେତେ ଜୀବନର ପ୍ରତିଛବି ।
ସେ ଥିଲା ଅନ୍ୟ ଏକ କାହ୍ନ
ବର୍ଲିନର୍ ଭାଇ ଭାଇ ମଧ୍ୟେ
ଠିଆ ହୋଇ କରିଥିଲା
ସେ ଦୁର୍ବାର ଜାତିକୁ ବିପନ୍ନ
ସେ ଦେଶର ଶିଳ୍ପ..ସଂସ୍କୃତିକୁ
ଚାହିଁଥିଲା କରିବାକୁ ଧରାରୁ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ
ସେ ଦୁର୍ଜେୟ ଜର୍ମାନୀର ଏକତାର ମନ୍ତ୍ର
କରିଦେଲା ସେ କାହ୍ନକୁ ଚୁରମାର୍
ଇତିହାସ ବକ୍ଷେ ଟାଣିନେଲା..
ଅଲିଭା ଓ ସମାପ୍ତିର ଗାର ।
ହେ କାହ୍ନ
ଆଜିର ଏ ପବିତ୍ର ଧରାରେ
କ୍ଷମତା କନ୍ଦଳ ଆଉ ଅଶାନ୍ତିର ଚିହ୍ନ
ସୂଚାଉଛି ଭବିଷ୍ୟତର ଅଶୁଭ ଶକୁନ
(ତେଣୁ) ଦିଅ ତୁମେ ଚେତାବନୀ
ଅଜ୍ଞାନୀ ମଣିଷେ..
ରହିନାହିଁ ମୁସୋଲିନୀ...ନାହିଁ ହିଟଲର୍
ଭାଙ୍ଗିଅଛି ଜର୍ମାନୀର ବର୍ଲିନ ପ୍ରାଚୀର
ଭାଙ୍ଗିଯିବ ମଣିଷର ଗର୍ବ ଅହଂକାର
ହିସାବ କରିବ ଖାଲିସମୟ ତାହାର ।

ମନ୍ମଥ କୁମାର ପାଢ଼ୀ, ସିନିୟର ପ୍ରୋଜେକଟ ମ୍ୟାନେଜର ,ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ ଚାର୍ଟାଡ଼ ବ୍ୟାଙ୍କ ,କୁଆଲଲୁମପୁର ସାହିତ୍ୟଓ ସଂସ୍କୃତିରେ ରୁଚି ରଖିଥିବା ବେଳେ ପରିବାରର ପ୍ରଭାବ ତାଙ୍କୁ ସାହିତ୍ୟାନୁରାଗୀ କରିଛି |

ଅଷ୍ଟମ ସୁର

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ଆଜି ତାଙ୍କ ଘରେ ଭୋଜି |ଏଇଟା ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ, ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କ ପାଇଁ |ସବୁବେଳେ କିଛି ନା କିଛି ଚାଲିଥାଏ |ଥରେ ବିଲେଇ ଛୁଆ ଦେଇଥିଲେ ତା ପାଇଁ ବି ଭୋଜି ହେଇଥିଲା ଆଉ ଆଜି ତ ବଡ ଖବର ଅଛି| ମହାପାତ୍ର ଅଜା ବସିଛନ୍ତି ମିଠା ପାକେଟ ଧରି,ନାତୁଣୀ ଆସିଲେ ନିଜ ହାତରେ ଖୁଆଇବେ | ତାଙ୍କ ଆଠ ବର୍ଷର ନାତୁଣୀ ଶିଖା ଆଜି ରେଡ଼ିଓରେ ଗାଇଛି ଯା ଠୁ ଭଲ ଆଉ ଖୁଶ ଖବର ହେଇ ପରେ କି ?ଗାଁରେ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ଅବଶ୍ୟ ମୋତେ ଛାଡି କି | ମୋର ତା ସଫଳତାରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମୋ ବୋଉର ଅଛି , ନହେଲେ ସେ ମୋତେ ଗାଳି କେମିତି ଦେବ | ଶିଖା ଓ ମୁଁ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ବଡ ହେଇଚୁ ,ଖେଳିଛୁ ,ଅବଶ୍ୟ ସେ ସବୁବେଳେ ମୋ ଠୁ ଆଗେ |ତାକୁ ଦେଖି ହିଁ ମୋତେ ପଠାଗଲା ଗୀତ ଶିଖିବାକୁ |ହିଁ ସେଇଟା ଅଲଗା କଥା ସେ ସଂଗୀତ ଶିକ୍ଷା ମାତ୍ର ଦୁଇଟି କ୍ଲାସରେ ଇତି ହେଲା | ତେବେ ଯେବେ ବି ଆକାଶବାଣୀରେ ଶିଖାର ଗୀତ ଆସେ ରେଡ଼ିଓ ଆଗରେ ବସି ଶୁଣିଚି ମୁଁ|

ସେଦିନ କଣ ହେଇଥିଲା କେଜାଣି ଶିଖା ଭାରି ଚୁପ ଥିଲା |ଯିଏ ଯାହା କହିଲେ ବି ଗୀତ ଗାଇବାକୁ ନାରାଜ |ସିଏ ବହୁତ ମନୋଇ ଝିଅ ଥରେ ରାଗିଗଲେ ବୁଝାଇବା ଅସମ୍ଭବ |ଶିକ୍ଷକ କହିଲେ ଆଜି ଶିଖା କୋଉ ସୁରରେ ଗାଇବ |ସେ କିନ୍ତୁ ଚୁପ|"ଅଷ୍ଟମ ସୁର ରେ "..ପାଟିକରି ଉଠିଲି ମୁଁ| ଜାଣିନି କାହିଁକି କହିଲି ସବୁ ବେଳେ କଣ କାରଣ ଖୋଜି କହିବା ଜରୁରୀ | ତେବେ ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି ଫିସ କରି ହସିଦେଲା ଶିଖା |ଆଜି ବି ମନେ ଅଛି ସେ ହସ ..ହୁଏ ନା ଏମିତି ..|

ମଧ୍ୟମ ଭାଗ

ଯା ଭିତରେ ଅନେକ ଦିନ ବିତି ଯାଇଥିଲା , ତା ସହିତ ଦେଖା ବାଣୀବିହାର କ୍ୟାମ୍ପସରେ | ଏତେ ବର୍ଷ ପରେବି ସେ ସେମିତି ହସୁଥିଲେ |ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ ଜିଣିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଟିକେ ବି କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର ନଥିଲା |ଏବେ ସେ ଆହୁରି ଭଲ ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି |କ୍ୟାମ୍ପସ queen କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନି |ମୋର ଗୀତ ଗାଇବା ତ କେବେ ଠୁ ବନ୍ଦ ହେଇଗଲାଣି ଏବେ ମୁ ଗୀତ ଲେଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି |କଥା କଣ କି କାହିଁକି କେଜାଣି ସିଏ ଯାହା କରିବେ ସେଇ ସସବୁକୁ ନେଇ କିଛି କରିବାର ପ୍ରୟାସ ମୋର |ସେତେବେଳେ ବି ଜାଣି ପାରୁନଥିଲି କାହିଁକି ,ଏବେ ବୋଧେ ଜାଣିପାରୁଛି |ବାଣୀବିହାରରେ ସେ ମୋଠୁ ଏତେ ଆଗେଇ ଯାଇଥିଲେ କି ତାଙ୍କ ସହ କଥା ହେବକୁ ବି ଡ଼ର ଲାଗୁଥିଲା |ତଥାପି ସାହସ ବାନ୍ଧି ଦିନେ ତାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କାଗଜ ଧରେଇ ଦେଇ କହିଲି ମୋ କବିତା ଟିଏ ଟିକେ ସୁର ଦେଇଦେବ କି ?ସ୍ମିତା ହାସ୍ୟ ଟିଏ ଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ବହୁତ ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ସବୁ function ରେ ତାଙ୍କ ଗୀତ ବି ଶୁଣିଚି କିନ୍ତୁ ସେ ଗୀତ ନୁହେଁ|

ଆଜି ଶିଖାର ଝିଅ ଦେଖା, ବୋଉ କହିଲା ମୋତେ |କଣ ହେଲା କେଜାଣି ଦୌଡ଼ି ଗଲି ତାଙ୍କ ଘର ଆଡ଼କୁ |ବହୁତ ଲୋକ ଆସିଛନ୍ତି |ମଝିରେ ବସିଛି ଶିଖା ,ତାଙ୍କର ବୀଣାକୁ ଧରି |ଆଉ ସେଇ ସୁଲଳିତ କଣ୍ଠ ରେ ,ସମସ୍ତେ ନିରବ , ମୁଁ ବି |ଗୀତ ସରିଲା ପରେ ଜଣେ ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେ କି ତାହାର ଭବିଷ୍ୟ ଶଶୁର ହେବେ ଉଦ୍ଘୋଷଣା କଲେ "ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ଏଇ ଝିଅ ଟି ଏବେ ଠୁ ଆମର" | ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ ..ସମସ୍ତେ ବାସ ମୋତେ ଛାଡି , ମୁଁ ସେମିତି ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ମଝିରେ ବସିଥିବା ଶିଖାକୁ ,ଅବଶ୍ୟ ସେ ଥରେ ବି ଉପରକୁ ଚାହିଁନି|

ବିବାହ ସରିବାର ପାଞ୍ଚ ଦିନ ହେଇଗଲାଣି ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ସବୁ ଗଲେଣି ,ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବସିଛି ଆସର |ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ ଭଲ ଗୀତ ଟିଏ ଗାଇବ ଶିଖା |ଏଇ ଦିନ ପାଇଁ କେତେ ଦିନରୁ କେତେ ଗୀତ ଭାବି ରଖିଛି | ଆରମ୍ଭ କଲା ସେ ଗୋଟିଏ ଭଜନରୁ ସତେ ଯେମିତି ଭଗବାନ ଓହ୍ଲେଇ ଆସିବେ ଏବେ |ସେମିତି ନୀରବତା .. ହଠାତ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ତା ଶଶୁର ,ଏଇ ଘରେ ଏ ସବୁ ନାଟ ତାମସା ଚାଲିବନି |ଏଇଟା ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଘର | ସମସ୍ତେ ଚାଲିଗଲେ ସେମିତି ବସି ରହିଥାଏ ଶିଖା କିଛି ବୁଝି ପାରୁନି ତାକୁ କଣ ହେଉଛି |ବହୁତ ଆଶାରେ ଅନେଇଥିଲା ତା ସ୍ୱାମୀ ଆଡକୁ, ସିଏ ବି ବସିଲେ ତଳମୁହାଁ ହୋଇ |ଉତ୍ତର ମିଳିଗଲା ତାକୁ | ସେଇ ରାତି ତା ଥିଲା ଝଡର ରାତି |ରାତିସାରା କାନ୍ଦିଛି ସେ ଆଉ ରାତିସାରା ଶୋଇଛନ୍ତି ସେଇ ପୁରୁଷ ଯାହା ପାଖରେ ସବୁ କିଛି ଅଜାଡି ଦେଇଛି ସେ |ଅନେକ ଥର ବୁଝେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ସେ |ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କର ଚୁପ ,ବାପାଙ୍କ ନିଷ୍ପତିକୁ ନମାନିବାର ସାହସ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ |ଆଉ ଶିଖା ଭାବୁଥାଏ ଜଣେ ପୁରୁଷ କଣ ଏକାସାଙ୍ଗରେ ସ୍ୱାମୀ ଆଉ ପୁଅ ହେଇପାରିବନି ? ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ କୁ ନେଇ ଏବେ ବି ବଞ୍ଚିଛି ସେ |ସେଇ ଦିନରୁ ଶପଥ ନେଇଛି ସେ ଜୀବନରେ କେବେ ଗୀତ ଗାଇବନି |କେବେ ଭି ନୁହେଁ |ଜୀବନର ସବୁକିଛି ବଂଚେଇ ରଖିଥିଲା ଜଣକ ପାଇଁ ଯଦି ସେ ବୁଝି ପାରିଲେନି ଆଉ କାହାକୁ କହିବ | ଏପରିକି ନିଜ ବାପା ମା ଙ୍କୁ ବି କେବେ କହିନି ଏସବୁ | ନିଜର ସବୁ ଇଛାକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ ପରିବାରକୁ ଗଢିତୋଳିବା ଏଇ ତ ଶିଖିଚି ସେ ତା ମା' ଙ୍କଠୁ |ଅନେକ ସମୟରେ ଅନେକ ଭାବନା ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ସେ ଯେଉଁ ସଂସ୍କାର ପାଇଛି ସେଠି ସେସବୁ ର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ|

ଶେଷ

ଦଶ ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି ତା ଭିତରେ | ସଂସାରର ବୁଢିଆଣୀ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦି ହେଇଯାଇଛି କେବେଠୁ | ୮ ବର୍ଷର ଝିଅ ଟିଏ ଖାଲି ଝିଅ ନୁହେଁ ସାଙ୍ଗ ବି |ସ୍ୱାମୀ ସବୁବେଳେ ବ୍ୟସ୍ତ,ଭଲ ଲୋକ ସେ ପରିବାରପାଇଁ ସବୁବେଳେ ବ୍ୟସ୍ତ କିନ୍ତୁ ପରିବାର ପାଇଁ ସମୟ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ | ଏବେ ଝିଅ ଗୀତ

ଗାଉଛି ..ଭଲ ଗାଉଛି . ଗାଇବନି କେମିତି ..କାହାର ଝିଅ ସେ ..ଏଇସବୁ ଭାବି ସେ ଅନେକ ଖୁସି ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେବେ ବି କହିନି କାହାକୁ ,ଏପରିକି ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ବି | ସବୁକଥା କଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହି ହୁଏ କି , ଯେତେ ନିଜର ହେଲେ ବି |

ଆଜି ମୁ ଓଡ଼ିଶାର ଆଗଧାଡିର ଗୀତିକାର , ଭବନେଶ୍ୱର ଆସିଛି ନୂଆ ପ୍ରତିଭା ଅନ୍ୱେଷଣ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ହୋଇ | ହଠାତ ସେ ଗୀତ ଟା ଶୁଣି ଚମକି ଉଠିଲି ମୁଁ | ବହୁତ ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ଲାଗୁଥିଲା ଶବ୍ଦସବୁ | ଏଇ ତ ମୋ କଲମ ର ଭାଷା ..ଲେଖିଥିଲି ଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ..ଆଜି ବି ସୁରର ଅପେକ୍ଷା ରେ |

ସିଏ ବି ଚୁପ ..ସେଇ ଆଖି ..ସେଇ ମୁହଁ ..ବାସ ହସ ନଥିଲା |ଜୀବନରେ ଏମିତି କେବେ କେବେ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଲାଗେ ସମୟଟା ରହିଯାନ୍ତା କି ? ମଂଚ ଉପରେ ଦୁଇଜଣ ଯେମିତି ସ୍ଥାଣୁ ହେଇଯାଇଥିଲେ ..କାହିଁକି କେଜାଣି ...ହଁ ବୋଧେ ଉତ୍ତର ସେଇ ଦୁଇଜଣକୁ ହିଁ ଜଣା

ଓହୋ ଏଇ ତୁମ ଝିଅ... ସେଇଥି ପାଇଁ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଗୀତ ଗାଉଛି ...ମୋ କଥା ନସରୁଣୁ ଝିଅ ଟି କହି ଉଠିଲା ମାମା ତୁମେ ଗୀତ ଗା ଅ...

“ନା ରେ, ତୁମେ ଯା ଅ ବାବା ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି” |

ଛୋଟ ଛୁଆ ଟିଏ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଗୀତ ଗାଉଛି ବୋଲି ମନ ଟା ଖୁସି ହେଇଯାଉଥିଲେ ବି ମନଭିତରେ ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଙ୍କି ମାରୁଥାଏ | ସଭା ସାରିବା ପରେ ଅତି ଖୁସିରେ ଫୁଲତୋଡ଼ାଟି ଧରି ଦୌଡ଼ି ଗଲି ସେଇ ଛୋଟିଆ ଝିଅଟି ପାଖକୁ | କାହିଁକି କେଜାଣି ଲାଗିଲା ଚିହ୍ନିଲା ଭଳିଆ |ଲାଗେ ନା, ଏଇ ଭଳିଆ ଅନେକ ସମୟ ରେ .. କିଛି ଅଚିଂହା ମୁହଁ ଦେଖିଲେ , ଯେମିତି କି କିଛି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି |

 ଖୁସିରେ ପିଲାଟି ପରଦା ପଛରେ ଠିଆ ହେଇଥିବା ଜଣେ ମହିଳା ଙ୍କ ଆଡ଼ କୁ ମା’ ମା’ କହି ଦୌଡ଼ି ଗଲା | ମଂଚରେ ସିନା ଆଲୋକ, ପଛରେ ତା ଅନ୍ଧକାର ନା , ତେଣୁ ପରଦା ପଛର ଲୋକ ଦେଖାଯାନ୍ତିନି | ଜୀବନର ବି ଏଇଆ ହିଁ ସତ୍ୟ କାହାର ସଫଳତା ପଛରେ ଥିବା ବହୁତ ଲୋକ ଦେଖା ଯାଆନ୍ତିନି |
ହାତ ଯୋଡି କହିଲି ଆପଣଙ୍କ ...,ଆଉ କିଛି କହିପାରିଲିନି ..ସମୟ ତା ସ୍ଥିର ହେଇଯାଇଥିଲା , ମୋ ଆଖିଆଗରେ ଅତୀତର ସେଇ ସ୍ୱପ୍ନ ଯାହାକୁ ଆଜି ବି ମୁଁ ଖୋଜୁଥିଲି |

“ତୁମେ ଆଉ ଗୀତ ଗାଉ ନ” .....ଏକ ପ୍ରଶ୍ନିଳ ଆଖିରେ ପଚାରିଲି
ହସେଇଦେଇ କହିଲେ ହଁ ଗାଉଛି ନା ଅଷ୍ଟମ ସୁର ..
ସେଇ ହସ ଟା କିନ୍ତୁ ଆଗ ଭଳି ନଥିଲା ..ଲାଗୁଥିଲା ସତେ ଯେମିତି ଗ୍ରହଣ ଲାଗି ଯାଇଛି ..ନିଷ୍ଠୁର ସମୟର | ଗୋଟେ ଅସହାୟ ଜୀବନର ରାଗିଣୀ ବାଜୁଥିଲା ଅଷ୍ଟମ ସୁରରେ|

satyabrata nayak is a Geoscientist working in Oil and Gas sector , based in kuala Lumpur.He likes making friends.

MGM MINERALS LTD. WOULD LIKE TO CONGRATULATE THE MALAYSIA ODIA COMMUNITY ON THE LAUNCH OF THE LITERARY MAGAZINE,

Abhipsa

MGM FOR PEOPLE, PROGRESS AND A BETTER TOMORROW

Head Office : MGM Minerals Ltd., 5A Forest Park, Bhubaneswar, Odisha - 751009, India
email : info@mgmmin.in | web : www.mgmm.in

KALINGA INSTITUTE OF INDUSTRIAL TECHNOLOGY

Deemed to be University U/S 3 of UGC Act, 1956

Bhubaneswar, Odisha, India

KIIT is in the **Top 1%** Private Universities in India

30000 Students from India & 55 Countries Abroad

Over **25 Years** of History

Global Partnership with **180 Universities** in India & Abroad

Business Incubator **KIIT TBI** Promotes Entrepreneurship Development

100% Placement with Hishest CTC of 45 Lakhs

More than 100 Research & Consultancy Projects

1800 World Class Faculties

301+ The Times Higher Education World University Impact Ranking 2019

Tier 1 Accreditation Washington Accord NBA

8th Among reputed private universities in India

Accredited by IET, UK — IET The Institution of Engineering and Technology

Undergraduate Programs

B. Tech
B.Sc Nursing
Biotechnology
BA LLB/BBA LLB/B.Sc LLB
Bachelor of Architecture
Bachelor in Film and Television Production
Bachelor of Design
BBA
BCA

Postgraduate Programs

M. Tech
M.C.A.
Master of Mass Communication
M.Sc.
MBA
LLM
Master of Public Health
Master of Hospital Administration
Ph.D

internationaloffice@kiit.ac.in | +91 9873666072 | Apply Now : www.kiit.ac.in

SMART GRID

Be Digitally Ahead With Us